Jude Deveraux

Pasiune,
forță,
fascinație

EDITURA MIRON

Un Sărut de Foc

BEST-SELLER

SWEETBRIAR

by Jude Deveraux

© copyright for romanian language

by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Jude Deveraux

Un sărut de foc

Traducere de Radu Timnea

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: *LAURA GORNEANU*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-9-8

Capitolul 1

În sălbăticia Kentucky-ului – octombrie, 1784

Pădurea împrejmuia zona multicoloră a căruţelor, cailor şi oamenilor. Patru căruţe, în stare bună, ocupau una din laturi, boii păscînd în apropiere, în timp ce două carete, odată frumoase, abia stăteau pe roţile lor înalte. Femei obosite se străduiau să pregătească cina, în timp ce bărbaţii se ocupau de animale. Un grup de copii se jucau în raza vizuală a adulţilor.

– Nu pot să-ţi spun cît sînt de fericită că am scăpat de arşiţa asta. Marea e cea care o să-mi lipsească.

Doamna Watson se ridică în picioare, ducîndu-şi o mînă la spate. Era însărcinată şi copilul trebuia să se nască în curînd.

– Unde e Linnet, Miranda? o întrebă pe femeia care stătea în partea cealaltă a focului.

– Se joacă iar cu copiii.

Vocea femeii mai scunde avea un accent englezesc pregnant, atît de diferit de cuvintele neclare ale tova-

răşei ei.

– Oh, acum o văd.

Doamna Watson îşi protejă ochii de strălucirea apusului de soare.

– Dacă n-ai şti-o, n-ai putea spune care sînt copiii şi care e Linnet.

O privi pe fată, care se ţinea de mîini cu copiii, într-un cerc, fără să fie mai înaltă decît ei, în ciuda celor d uăzeci de ani, o rochie largă acoperindu-i curbele corpului, aceleaşi curbe care-l aduseseră de atîtea ori pe băiatul cel mai mare al doamnei Watson în căruţa lui Tyler.

– Ştii, Miranda, tu şi Amos ar trebui să vorbiţi cu Linnet. E vremea să aibă nişte copii ai ei, în loc să-i ocrotească pe ai altora.

Miranda Tyler zîmbi.

– Eşti binevenită să încerci, dar Linnet are părerea ei. De altfel, ca să fiu sinceră, nu sînt sigură că vreun tînăr este gata să-şi asume responsabilitatea fiicei mele.

Doamna Watson privi în altă parte şi scoase un chicotit jenat.

– Mi-e teamă că ai dreptate. Nu că ar fi ceva în neregulă cu Linnet, ea e destul de drăguţă, desigur, dar e vorba de felul în care se uită la un bărbat, cum se holbează la el şi pare întotdeauna capabilă să aibă grijă de ea însăşi. Te superi dacă stau puţin? Spatele mă doare tot mai rău.

– Sigur, Ellen. Amos a scos un scăunel pentru mine.

Femeia greoaie se aşeză, cu genunchii depărtaţi, ca

şi cum ar fi încercat să-şi echilibreze burta uriaşă.

– Deci, ce spuneam?

Ori nu vedea, ori se prefăcea că nu vede încruntarea Mirandei.

– Ah, da, vorbeam de Linnet, de felul în care îi descurajează pe bărbaţi. Am încercat să-i vorbesc o dată, să-i explic că bărbaţilor le place să simtă că sînt ceva deosebit. Ei, uită-te colo, la Prudie James.

Miranda se uită, după care îşi îndreptă atenţia la oala cu fasole.

– Nu există o clipă din zi în care Prudie să nu fie înconjurată de tineri, continuă Ellen. Nu e nici pe departe atît de atrăgătoare ca Linnet a ta, dar întotdeauna a avut admiratori. Ţi-aminteşti cînd, săptămîna trecută, Prudie a fost înţepată de o viespe? Patru băieţi au alergat să o ajute.

Miranda Tyler privi spre fiica ei, în cealaltă parte a luminişului, buzele curbîndu-i-se într-un zîmbet afectuos. Avea şi ea amintirile ei, cum era ziua în care micuţul Parker plecase din tabără singur. Linnet fusese cea care-l găsise şi care îşi riscase viaţa, strecurîndu-se sub stîncile acelea desprinse şi aducîndu-l pe băiatul îngrozit în siguranţă. Doamna Watson putea să-şi păstreze cîte Prudie voia.

– Bineînţeles, nu spun nimic împotriva lui Linnet, ea mi-a fost de mare jutor, doar că eu... eu vreau s-o văd fericită, cu un bărbat al ei.

– Îţi sînt recunoscătoare pentru grija ta, Ellen, dar sînt sigură că Linnet îşi va găsi un soţ într-o zi şi sînt

sigură că acesta va fi pe placul ei. Vrei să mă scuzi, te rog?

Singurul avertisment pe care-l primiră a fost lătratul unui cîine, retezat la mijloc, dar nici acesta nu fu auzit, întrucît copiii rîdeau, veseli, aşteptînd cu nerăbdare ca degetarul să le fie pus, pe ascuns, în mîinile întinse.

Luptătorii indieni învăţaseră demult avantajul surprizei, atacînd în momentul în care bărbaţii şi femeile obosite erau mai relaxaţi, mai puţin vigilenţi. Bărbaţii care păzeau fuseseră uşor de ucis, gîturile fiindu-le tăiate cu o lovitură sigură, neauzită. Nu mai rămîneau decît femeile, cîţiva tineri şi copiii. Copiii erau cei care prezentau cel mai mare interes pentru ei şi doi indieni fuseseră trimişi să-i lege şi să-i ducă la adăpost.

Linnet, ca şi ceilalţi, era paralizată de şoc. Întoarse repede capul, auzind un ţipăt înăbuşit şi o văzu pe Prudie James căzînd grămadă la pămînt. În acea clipă oamenii începură să alerge, încercînd disperaţi să scape de indienii ce păreau să fie peste tot.

Linnet o văzu pe mama ei făcînd un pas înainte. Linnet întinse braţele şi începu să alerge. Dacă putea ajunge la mama ei, s-o strîngă în braţe, totul urma să fie în regulă.

– Mamă! urlă ea.

Ceva îi lovi piciorul şi se prăbuşi în faţă, contactul cu pămîntul dur tăindu-i respiraţia. Ameţită, încercă să-şi revină, trecînd printr-un moment de panică atunci cînd nu reuşi să-şi recapete respiraţia imediat. Clipi din ochi, totul învîrtindu-se în faţa ei. Cînd întoarse capul, simţi în

gură gustul sîngelui care-i curgea din locul în care dinţii i se înfipseseră în buză, cînd căzuse. Mama ei zăcea liniştită la pămînt, lîngă foc, alături de doamna Watson. Ai fi zis că dorm, atît de normal părea totul, cu excepţia faptului că pămîntul din jurul lor se transforma într-o baltă crescîndă dintr-o substanţă vîscoasă şi roşie.

– Linnet! Linnet!

Ţipetele veneau din spatele ei, cînd o mînă o trase cu duritate în picioare şi o împinse spre copii. Micul Ulysses Johnson alergă spre ea, braţele lui îi îmbrăţişară picioarele, lacrimile udîndu-i fusta, în timp ce corpul micuţ se zguduia îngrozitor. Unul dintre indieni îl împinse departe de ea. Cînd copilul căzu, bărbatul smuci braţul băiatului la spate, iar acesta ţipă de durere.

– Nu!

Linnet alergă spre băiat, îngenunche în faţa lui şi îi şterse noroiul de pe faţă.

– Cred că vor să ne ia cu ei. O să fii curajos, Uly? O să fim împreună, cu toţii, orice s-ar întîmpla. Nu cred că or să ne facă rău, dacă-i ascultăm. Înţelegi, Uly?

– Da, veni răspunsul lui întretăiat. Mami...

– Ştiu...

Unul dintre indieni o împinse, îi trase mîinile la spate şi i le legă strîns cu funia tăioasă, din piele netăbăcită. Încercă să nu se uite la carnagiul din dreapta ei, la corpul mamei ei şi să nu se gîndească la tatăl ei, care fusese de pază. Îşi îndreptă privirea înainte, la cei şase copii din faţa ei.

Trecuseră doar cîteva minute şi, totuşi, vieţile lor se

schimbaseră pentru totdeauna. Patsy Gallagher căzu, trăgîndu-l pe Uly cu ea, şi ţipă cînd indianul o ridică în picioare trăgînd-o de legături, pielea subţire tăindu-i încheieturile. Ulysses începu să plîngă din nou, şi toţi copiii priveau cu ochii mari focurile aprinse de indieni şi grămezile sîngerînde care fuseseră părinţii lor.

Linnet începu să cînte. Încet la început, dar cu o stăruinţă lentă, uniformă, căreia mai întîi un copil, şi apoi şi ceilalţi, i se alăturară. *Rock of Ages, cleft for me, Let me hide myself in Thee.*[1]

Începură să meargă, poticnindu-se şi căzînd des, în timp ce înaintau încet în sălbăticie, legaţi împreună într-un şir unic, ciudat.

Linnet îl ţinea pe Ulysses în braţe, corpul moale al copilului fiind pe jumătate inconştient şi pe jumătate adormit. Mergeau de trei zile, cu puţină odihnă şi încă mai puţină mîncare. Cei doi copii mai mici păreau că nu mai rezistă mult şi Linnet îl convinsese pe unul dintre indieni, şeful, să-i dea voie să care băiatul în spate. Îşi mişcă degetele de la picioare, simţind băşicile şi nenumăratele tăieturi. Îi era foame, dar îi dăduse jumătate din făina ei de porumb lui Ulysses, iar acesta tot scîncise, vrînd mai multă. Îi atinse fruntea, conştientă că băieţelul începuse să aibă febră.

---

1. Stîncă a anilor, despică-te pentru mine şi lasă-mă să mă ascund în tine.

Erau cinci indieni, bărbaţi ursuzi, care cereau ceea ce voiau şi primeau întotdeauna ceea ce cereau. Cînd Linnet îşi încetinise pasul, din cauza greutăţii suplimentare a copilului greu, de cinci ani, din spate, ei o îmboldiseră cu împunsături dure, forţînd-o să păstreze ritmul. Acum, era prea obosită ca să doarmă, corpul durînd-o în prea multe locuri.

Unul dintre indieni se întoarse spre ea şi Linnet închise repede ochii. Îi văzuse de cîteva ori arătînd spre ea şi vorbind, şi ştia că discutau despre ea.

Încă nu se luminase, cînd cei şapte captivi au fost traşi în picioare şi forţaţi să înceapă o nouă zi de călătorie. Aproape de apus, indienii îi conduseră la un rîu, adînc pînă la talie, şi îi împinseră în el.

– Mi-e frică, Linnet. Nu-mi place apa, spuse Uly.

– Îl car eu.

Linnet făcu semne spre omul de la capătul şirului. Acesta tăie legătura de piele şi Ulysses se căţără în spatele ei.

Ceilalţi copii erau deja pe malul îndepărtat, cînd Linnet alunecă şi căzu în apă. Instantaneu, unul din bărbaţi tăie funia care o lega de ceilalţi – nu voiau să piardă toţi prizonierii, dacă unul era în pericol să se înece. Linnet trecu prin clipe grele împingîndu-l spre mal pe Ulysses, care se zbătea isteric şi, cînd reuşi, se întinse pe spate, pe pămînt, gîfîind de epuizare.

– Linnet! Ce spun ei? întrebă Patsy Gallagher.

Linnet îşi ridică privirea şi îi văzu pe doi dintre bărbaţi arătînd spre ea cu gesturi largi. Unul dintre ei

chemă încă un bărbat, pe şef, şi ea văzu mînia de pe faţa acestuia. Încă ameţită în urma luptei cu apa, îi trebui ceva timp ca să realizeze că ei arătau spre pieptul ei. Pînza umedă se lipise de ea, evidenţiindu-i sînii plini. Îşi încrucişă braţele la piept, ca să se acopere.

– Linnet! ţipă Patsy, cînd unul dintre indieni se apropie furios de ea.

Linnet îşi mişcă braţele rapid, ca să-şi acopere faţa împotriva primei lovituri, dar nu reuşi să se protejeze de loviturile puternice, în coaste. Durerea i se dublă cînd loviturile se înmulţiră.

Indienii îi aruncau cuvinte furioase, iar coastele rănite, poate rupte, o făcură să-şi ţină respiraţia dureroasă. Bărbatul îi sfîşie rochia pînă la talie, expunînd-o. Ceea ce văzu păru să-l facă şi mai furios. Îi trase încă un pumn, dar Linnet nu-l văzu cînd acesta îi pocni bărbia.

– Linnet, trezeşte-te!

Se mişcă uşor, întrebîndu-se unde se afla.

– Linnet, m-au lăsat să te îngrijesc. Uite, ridică-te şi pune asta pe tine. E cămaşa lui Johnnie.

– Patsy? şopti ea.

– Oh, Linnet, arăţi îngrozitor. Faţa ţi-e umflată şi...

Fata suspină şi îşi ridică prietena în şezut, în timp ce-i băga braţele în cămaşa din stofă aspră.

– Linnet, vorbeşte-mi. Te simţi bine?

– Cred. Te-au lăsat să vii? Credeam că or să mă abandoneze. De ce erau atît de furioşi?

– Eu şi Johnnie presupunem că ei au crezut că eşti copil şi, cînd au descoperit că nu eşti...

– Oh, dar de ce te-au lăsat să vii la mine?

– Nu ştiu, dar, dacă nu erai tu, ştim cu toţii că n-am fi rezistat. Poate că ştiu şi indienii. Oh, Linnet, mi-e atît de frică!

Fata îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui Linnet şi aceasta trebui să strîngă din dinţi ca să nu-şi manifeste durerea.

– Şi mie, la fel, şopti Linnet printre dinţi.

– Ţie! Ţie nu ţi-e frică niciodată. Johnnie spune că eşti fiinţa cea mai curajoasă.

Linnet îi zîmbi fetei, cu toate că asta îi provoca dureri.

– Poate că par curajoasă, dar tremur toată în interior.

– Şi eu la fel.

Patsy o ajută pe Linnet să se întoarcă în tabăra indienilor, femeia nefiind mai mare decît fata de doisprezece ani. Toţi copiii o întîmpinară cu jumătăţi de zîmbete, prima dată cînd măcar încercau să-şi depăşească groaza.

Dimineaţa, devreme, ajunseră la tabăra mai permanentă a indienilor. Femeile, murdare, în zdrenţe, alergară să-şi salute bărbaţii şi întinseră mîinile spre copii. Şeful indian o împinse pe Linnet spre un grup de femei, arătînd şi făcînd gesturi de la pieptul lui la al ei.

Una dintre femei ţipă şi îi desfăcu cămaşa, lovind-o peste sîni. Linnet se aplecă în faţă şi se acoperi cu

braţele, iar femeile rîseră. Îşi ridică privirea şi văzu cum copiii erau duşi în altă parte, ţipetele lor de ajutor făcînd-o să încerce să se ducă la ei, dar femeile o opriră, rîzînd şi ciupind-o. Una dintre ele o trase de cozi.

Bărbatul indian vorbi din nou şi femeile îşi luară mîinile de pe ea, mormăind. Una o împinse în faţă, pînă cînd Linnet îşi dădu seama că trebuia să se tîrască într-un adăpost din iarbă şi crengi. În adăpost nu era loc să stai în picioare, ci doar pentru doi oameni care să doarmă. Femeia o urmă, ţinînd în mîini un vas de lut.

Conţinutul vasului mirosea oribil, o grăsime rîncedă, şi femeia indiană începu să întindă pasta pe faţa lui Linnet şi pe partea superioară a corpului, punîndu-i-o şi prin păr. Linnet rămase nemişcată, încercînd să nu ţipe şi să nu-şi dea frîu liber lacrimilor, cînd mîinile aspre ale femeii apăsară o zonă mai rănită.

Apoi, fu lăsată singură, liberă să asculte zgomotele de afară, strigătele frenetice ale bărbaţilor care îşi sărbătoreau incursiunea plină de succes.

– Uite, bea asta.

Un braţ puternic o susţinu pe Linnet şi o cană de metal îi fu lipită de buze.

– Nu atît de repede, să nu te îneci.

Ea clipi de cîteva ori, nedîndu-şi seama că adormise. Umerii largi ai bărbatului păreau să umple micul adăpost. Lumina licăritoare a unui foc de afară prindea strălucirea ivoire a unui colier strîns în jurul gîtului lui, corpul bărbatului fiind aproape dezbrăcat. El o sprijini

cu blîndeţe de un ţăruş de susţinere şi o luă de încheietură, studiindu-i mîinile înainte să-i frece cu alifie tăieturile.

– Înţeleg de ce te-au luat drept copil, spuse el cu o voce joasă, adîncă.

– Vorbeşti engleza, zise Linnet, cu accentul ei liniştit.

El îşi înălţă o sprînceană.

– Nu la fel ca tine, dar presupun că poate trece drept engleză.

– Te-am văzut. Am crezut că eşti indian, dar nu eşti. Cred că ai ochii albaştri, nu-i aşa?

El o privi surprins, mirîndu-se de calmul ei aparent.

– Unde sînt copiii? De ce ne aflăm aici? Ei... i-au ucis pe ceilalţi.

El privi în altă parte pentru o clipă, nevrînd să vadă durerea din ochii ei, încă uimit că ea se putea gîndi la alţii, în afară de ea.

– Acesta e un grup de renegaţi, un amestec de proscrişi din diferite triburi. Ei capturează copii şi îi vînd altor triburi, ca să-i înlocuiască pe fiii şi fiicele pierdute. Au crezut că şi tu eşti unul dintre copii, şi n-au fost prea fericiţi cînd au aflat că nu-i aşa.

Ochii i se îndreptară involuntar spre sînii ei. Crazy Bear[1] vorbise mult despre feminitatea ei.

– Ce... ce gînduri au cu noi acum?

El o privi cu atenţie, cu ochii lui albaştri, pătrun-

1. Urs nebun.

zători.

– De copii se vor îngriji, dar tu...

Linnet înghiţi greu şi îi întîlni privirea.

– Aş vrea să ştiu adevărul.

– Bărbaţii mizează acum ca să vadă cine te va lua. După aceea...

– Să mă ia? Va trebui să mă căsătoresc cu unul din bărbaţii aceştia?

Vocea lui era foarte blîndă.

– Nu, nu au intenţia să se căsătorească.

– Oh.

Buza inferioară a lui Linnet începu să tremure şi ea o prinse între dinţi, ca să oprească mişcarea.

– De ce eşti tu aici?

– Bunica mea a fost shawnee şi unul din oamenii aceştia e vărul meu. Mă tolerează, dar cam atît. Am fost în nord, să pun capcane.

– Presupun că nu poţi face nimic ca să ne ajuţi, nu-i aşa?

– Mi-e teamă că nu. Acum, trebuie să plec. Mai vrei apă?

Ea clătină din cap.

– Mulţumesc, domnule...

– Mac.

El voia să plece. Era atît de tînără şi era evident că fusese bătută.

– Mulţumesc, domnule Mac.

– Nu, doar Mac.

– Mac? Este numele de familie sau prenumele tău?

El o privi, cu gura căscată de uluire.

– Cum?

– Mac e numele sau prenumele?

Era uimit.

– Eşti cea mai doborîtoare femeie. Care naiba ar fi diferenţa?

Ea clipi, arătînd ca şi cum cuvintele lui aspre o făceau să plîngă, chiar dacă toate loviturile eşuaseră.

El clătină din cap spre ea.

– Numele meu e Devon Macalister, dar întotdeauna mi s-a spus Mac.

– Vă mulţumesc pentru apă şi companie, domnule Macalister.

– Nu „domnule Macalister", Mac şi-atît!

Fata îl enerva.

– Ascultă, n-am vrut să...

Se opri, auzind un pas chiar în faţa intrării joase.

– Trebuie să pleci, şopti ea. Nu cred că le-ar plăcea să te găsească aici.

El o privi din nou cu uimire şi părăsi adăpostul.

Mac intră în pădure singur. Era cea mai ciudată fată pe care-o întîlnise vreodată şi, în ciuda celor spuse de Crazy Bear, el nu se putea gîndi la ea decît ca la o fată. Indienii vorbeau despre curajul ei pe drum, despre cum îl cărase pe cel mai mic copil aproape tot timpul. Mac îl văzuse pe băiat şi era sigur că nu fusese o sarcină uşoară.

Cît de calmă era! Ultima dată cînd văzuse o fată în situaţia ei, aceea fusese isterică. El încercase s-o ajute

şi pe ea, dar fata ţipase atît de tare, încît abia scăpase să nu fie descoperit. Nu-i plăcea să-şi amintească felul cum erau bărbaţii aceia cînd beau prea mult whisky. Ultima fată sîngerase pînă murise.

Se gîndi la fata care aştepta atît de liniştită acum, în adăpost. În loc să ţipe, ea îl întrebase despre ceilalţi şi îi mulţumise, ca şi cum s-ar fi aflat în salonul elegant al vreunei bogătaşe.

Îşi aminti ochii ei mari, luminoşi, şi se întrebă ce culoare aveau, îşi aminti cum îi ţinuse mîna mică într-a lui. La naiba! se gîndi, apoi oftă cu resemnare. Probabil că tocmai îşi semna propria condamnare la moarte.

O văzu din nou, cînd intră iar în adăpost. Stătea liniştită cu mîinile încrucişate în poală.

– Domnule Macalister, nu cred că e bine că v-aţi întors.

El zîmbi, arătîndu-şi dinţii, şi clătină din cap.

– Spune-mi, ştii să citeşti?

– Ei, da, bineînţeles.

– Dacă te iau de aici, vrei să mă înveţi să citesc?

– Sigur, şopti ea şi vocea tremurătoare o trădă cît era de înspăimîntată, de fapt.

Admiraţia lui crescu.

– În regulă atunci, încearcă să rămîi calmă. O să dureze ceva şi s-ar putea să nu cîştig.

– Să cîştigi? Ce vrei să spui?

– Trebuie să ai încredere în mine. Acum, încearcă să dormi, nu se va întîmpla nimic pînă mîine dimineaţă. Dar mîine, stai liniştită şi ai încredere în mine. O s-o faci?

– Da, domnule Macalister.

– Nu „domnule Macalister".

Ea îi zîmbi slab.

– O să am încredere în tine... Devon.

El vru să protesteze, dar ştia că ar fi fost inutil.

– Sînt sigur că totul e un vis şi că mă voi trezi în curînd. Eşti, într-adevăr, cea mai doborîtoare femeie pe care-am văzut-o vreodată.

Îi aruncă o ultimă privire şi plecă.

Linnet nu reuşi să doarmă. Se resemnase la orice îi rezerva viitorul, dar acum, bărbatul acela mare îi dăduse o nouă speranţă şi aproape că îşi dorea ca el să n-o fi făcut. Fusese mai uşor înainte. Veni răsăritul şi una din femeile indiene intră în adăpost şi îi făcu semn lui Linnet s-o urmeze, ciupind-o de cîteva ori.

Alte femei o aşteptau afară, rîzînd şi iovind-o atunci cînd genunchii păreau să-i cedeze. Aproape că o tîrîră lîngă un copac, îi traseră mîinile în spatele lui şi i le legară. Nu se vedea nici o urmă a copiilor, nicăieri.

Doi indieni păşiră spre ea, fiecare îmbrăcat în pantaloni scurţi şi cu corpurile unse uşor. Ochii ei fură atraşi de bărbatul mai înalt, cu ochii albaştri, şi îl văzu pentru prima dată cu claritate pe Devon. Păşea cu fermitate, parcă absolut sigur de locul lui pe pămînt, muşchii jucîndu-i sub pielea întunecată.

Devon o vedea şi el pe femeia pentru care era pe cale să-şi rişte viaţa, şi nu era atît de încîntat. Trăsăturile ei delicate erau deformate de un obraz umflat, de adînciturile de sub ochi, iar pielea şi părul îi duhneau a

grăsime de urs rîncedă. Dar ochii care priveau în sus, spre el, erau clari şi ciudat coloraţi, ca mahonul.

Înainte ca el să poată ajunge la ea, o femeie îi rupse cămaşa lui Linnet, dezgolindu-i sînii, iar fata se aplecă în faţă, într-un efort de a se acoperi. Ştia că Devon stătea în faţa ei şi se străduia să-l privească. În loc de asta, se uită la femeia de lîngă ea, care rîdea şi făcea semne de la Devon la Linnet.

Atunci, privi spre faţa lui şi îl văzu înclinînd din cap spre femeia care rîdea, după care privirea lui o întîlni pe a ei. Instantaneu, Linnet simţi cum puterea îi revine, ca şi cum se scurgea de la el spre ea.

– Nu-ţi fie teamă, îi spuse el, punîndu-i mîna pe umăr. Indienii vorbesc deja despre curajul tău.

El îşi mută mîna în jos şi Linnet tresări cînd el îi cuprinse sînii în palme, respiraţia i se opri în gît, dar ochii lui nu-i părăsiră nici o clipă pe ai ei.

Mîna lui îi părăsi corpul şi el îi zîmbi.

– Sper că o să te speli mai bine decît eşti acum. Nu cred că aş suporta o profesoară care să miroasă ca tine.

Ea reuşi să zîmbească slab, dar mîna lui pe corpul ei o năucise, mai mult din cauza reacţiei ei, decît din alt motiv.

El o acoperi cu cămaşa, înclină din cap spre bătrînă şi se îndepărtă, oprindu-se lîngă celălalt indian. Femeia cotcodăci şi făcu semn de la Linnet la indian, dar ochii lui erau furioşi, iar el scuipă pe pămînt, la picioarele lui Linnet, după care îi întoarse spatele.

Linnet nu era încă sigură de ce urma să se întîmple, pînă cînd cei doi bărbaţi se aşezară unul în faţa celuilalt, în luminişul plin de iarbă. O bucată de piele netăbăcită era legată de gleznele lor, aşa încît să nu se poată depărta la mai mult de un metru unul de celălalt. Linnet inspiră adînc cînd celor doi li se dădu cîte un cuţit.

Se învîrteau unul în jurul celuilalt şi un cuţit fulgeră în soare cînd indianul dădu prima lovitură, tăindu-l pe Devon pe braţ, de la umăr la cot. Acesta păru să nu bage în seamă tăietura, dar zgîrie rapid stomacul indianului cu cuţitul lui.

Linnet privea graţia de animal şi puterea bărbatului care îşi risca viaţa pentru ea. Nu era nici alb, nici indian, ci o combinaţie a eleganţei albilor şi a identităţii indienilor cu natura.

Devon crestă umărul celuilalt, trecînd puţin pe lîngă gîtul vulnerabil, din braţul său stîng picurînd sînge în iarba grasă. Indianul fandă şi Devon se feri, trăgîndu-şi brusc piciorul înapoi. Amîndoi se întinseră pe iarbă, rostogolindu-se împreună. Ambele cuţite dispăruseră între corpurile lor, Devon fiind dedesubt, apoi se opriră, fără să se mai mişte.

În tabără se lăsă liniştea; nemişcarea păru să pătrundă chiar şi în pădure. Linnet nu îndrăznea să respire şi se întreba dacă inima îi mai bate încă.

Indianul se mişcă şi ea simţi triumful femeii de lîngă ea. Trecură parcă ani pînă cînd indianul eliberă corpul lui Devon şi Linnet realiză cu greu că Devon aruncase de pe el corpul neînsufleţit al celuilalt bărbat. Îl privi,

încă fără să-i vină să creadă, în timp ce Devon îşi tăie cureaua din jurul gleznei, sări în picioare şi veni la ea. El tăie pielea care-i lega încheieturile şi o eliberă.

– Urmează-mă, spuse cu o voce rece, oţelită.

Ea îşi strînse la piept cămaşa fără nasturi şi folosi toată puterea pe care reuşi s-o adune ca să se ţină după pasul lui rapid. El o aruncă, practic, pe şaua unui roib mare şi urcă în spatele ei dintr-o singură mişcare continuă. Braţele lui o încercuiră; unul prinse frîiele, celălalt o ţinea de talie. Ea încercă să vadă tăietura însîngerată de pe braţul lui, bucuroasă că nu era prea adîncă.

Merseră repede, cît de tare putea calul care căra două persoane, şi Linnet se menţinu cît mai dreaptă posibil, încercînd să nu adauge o povară suplimentară pentru bărbatul din spatele ei. Ajunseră la un rîu cînd trecuse bine de amiază şi, în sfîrşit, se opriră. El o ridică de pe cal şi o aşeză pe pămînt, în timp ce ea îşi lega peste stomac capetele cămăşii.

– Crezi că ne urmăresc?

El se aplecă şi îşi stropi braţul cu apă rece.

– Nu sînt sigur, dar prefer să nu risc. Nu sînt asemănători unui trib de indieni, nu au onoare. Dacă shawnee fac un tîrg, ei îl respectă, dar aceşti oameni, nu. Oricum, nu sînt sigur de ei.

– Lasă-mă să fac eu asta.

Linnet îşi rupse jumătate din fustă şi o scufundă în apă, apoi începu să-i spele rana. În timp ce o lega, îşi ridică privirea spre el şi abia atunci realiză că el se uita

la sînii ei, la cămaşa strînsă într-un nod, pielea goală zărindu-se de la gît pînă la partea superioară a stomacului. Instinctiv, o strînse mai bine.

El privi în altă parte.

– Nu-ţi face griji. Nu m-am coborît încă pînă la nivelul lui Crazy Bear, deşi poate că arăt ca unul din tribul lui.

Ea fu bucuroasă să schimbe subiectul.

– Chiar arăţi, Devon, cu excepţia ochilor albaştri. Îmi imaginez că atunci cînd dormi arăţi exact ca un indian.

El nu se obişnuise cu numele Devon încă, întrucît, din cîte îşi aducea aminte, nimeni nu-l mai strigase aşa, în întreaga lui viaţă.

– O să-mi amintesc asta, data viitoare cînd o să dorm. Acum, hai să mergem şi să vedem dacă mai putem pune cîţiva kilometri între noi şi ei înainte să se întunece.

Se opri lîngă cal şi luă cîteva bucăţi de carne uscată la soare dintr-un pachet, dîndu-i şi ei cîteva.

– Indienii te-au numit Little Bird[1]! Numele ţi se potriveşte, pentru că sînt sigur că oasele nu-ţi sînt, mult mai mari ca ale unei păsări.

– Little Bird, zise ea, parcă amuzată de o glumă secretă.

– A fost o onoare faptul că ţi-au dat un nume, spuse el, ridicînd-o pe cal. Nu fac deseori asta cu captivii.

Îşi puse braţele în jurul ei, ca să prindă frîiele.

---

1. Păsărică.

– Cum te cheamă?

– Linnet. Şi, deşi sînt sigură că nu o s-o crezi, linnet[1] e un cintezoi englezesc.

– Adică...

– Mi-e teamă că da, o păsărică.

Devon rîse, un sunet amplu şi adînc, pe care ea îl simţi în locul în care pieptul lui îi apăsa spatele.

– Eşti...

– Pot să ghicesc? Cea mai „doborîtoare" femeie, indiferent ce-o fi însemnînd termenul acesta.

– Aş spune că exact asta eşti, cea mai ciudată femeie pe care am întîlnit-o vreodată.

Ea nu reuşi să-şi dea seama de ce declaraţia lui îi făcea atîta plăcere, dar aşa era.

1. Cînepar.

Capitolul 2

Călăriră pînă în amurg, fără să vorbească, pînă cînd, în cele din urmă, se opriră lîngă un rîu.

– O să ridicăm aici o tabără pentru noapte, spuse Devon, ridicîndu-şi mîinile ca s-o ajute să coboare de pe cal.

Linnet se miră, în treacăt, de faptul că era sigură că el o va ajuta.

– Rămîi aici. O să mă întorc puţin, ca să văd dacă nu sîntem urmăriţi. O să fii bine aici, singură?

El îi zîmbi, ştiind cît de ridicolă era întrebarea lui.

Linnet rămase singură pentru o vreme, odihnindu-se. Capul o mînca şi se scărpină aruncînd o privire dezgustată murdăriei negre de sub unghii. Oftînd, începu să caute lemn de foc, ca să aranjeze tabăra.

Cînd se întoarse, Devon văzu că ea deşeuase calul şi făcuse o tabără confortabilă.

– Nu ştiam sigur dacă era bine să aprind încă focul.

în eventualitatea că nu vrei să fim văzuţi.

– Bine, cred că oamenii lui Crazy Bear sînt prea leneşi ca să ne urmărească. Au copiii şi asta e tot ce voiau.

– Crazy Bear. E bărbatul pe care l-ai...

– Nu, acela era Spotted Wolf[1].

O privi cu intensitate, în timp ce alimenta focul.

– Îmi pare rău că a trebuit să...

– Hai să nu mai vorbim despre asta. A trecut. Acum vino aici şi lasă-mă să mă uit la tăietura de la gura ta.

Ea parcurse cei cîţiva paşi care îi separau şi se aşeză în faţa lui, iar el îi luă faţa cu mîinile lui puternice şi mari şi îi pipăi cu blîndeţe oasele.

– Deschide gura.

Ea îl ascultă, privindu-i fruntea în timp ce el îi studia dinţii.

– Bine. Se pare că nu s-a spart nimic. Cum e cu restul? Eşti rănită în altă parte?

– La coaste, dar sînt doar julite.

– Lasă-mă să mă uit. Îmi imaginez că ar putea fi făcute bucăţi şi tu n-ai spune nimic.

Ridică marginea cămăşii ei murdare şi îşi trecu cu hotărîre mîna peste coastele ei delicate şi, cînd termină, îşi luă mîinile de pe ea şi se lăsă pe vine.

– Se pare că nici acolo nu e nimic rupt, dar, dacă n-aş şti prea bine, aş spune că eşti doar un copil. Am

1. Lup Pătat.

adus nişte păsări. Hai să le gătim şi să ne hrănim.

– Păsări? spuse ea, legîndu-şi din nou cămaşa. Nu am auzit nici o împuşcătură.

– Mai există şi alte metode, în afară de puşcă. În timp ce tu o să începi să le găteşti, eu o să scap de o parte din murdăria de pe mine.

Linnet privi visătoare spre apă.

– Mi-ar plăcea să fac şi eu o baie.

El clătină din cap.

– Eu zic că e nevoie de mai mult decît de o apă simplă ca să scoţi unsoarea aceea de pe tine.

Ea privi în jos, la fusta ruptă, zdrenţuită, la cămaşa înnodată şi la pielea întunecată, unsuroasă.

– Arăt chiar atît de groaznic?

– Am văzut sperietori de ciori care arătau mai bine.

Ea se încruntă la el.

– Nu pot să înţeleg de ce ai riscat atît de mult ca să mă salvezi. S-ar fi putut să mori, Devon.

– Nici eu nu înţeleg, răspunse el cu toată sinceritatea, în timp ce-i întindea păsările moarte. Ştii să găteşti, nu-i aşa?

Ea îi zîmbi pentru prima dată, etalînd nişte dinţi mici, perfecţi.

– Da, sînt bucuroasă să spun că ştiu.

Zîmbetul îl făcu pe Devon să-şi amintească feminitatea ei, bine ascunsă sub murdărie. Se răsuci rapid, îşi luă coburii de pe şa şi plecă spre pîrîu.

Cînd se întoarse, Linnet fu uimită de transformarea lui Devon. Purta nişte pantaloni de bumbac albastru-în-

chis şi o cămaşă albastru intens, lucrată în casă, care se încreţea în jurul umerilor lui largi. O mare parte din aspectul lui indian dispăruse odată cu pantalonii scurţi şi cu colierul din os, dar avea încă nasul acvilin, profilul aproape drept şi părul negru. Aşezîndu-se în partea cealaltă a focului, îi zîmbi.

– Sînt din nou civilizat.

Ea îşi atinse părul, lipit de pielea capului.

– E mai mult decît pot eu spune despre mine.

– Dacă eu pot suporta duhoarea, s-o faci şi tu.

Mîncară cu lăcomie păsările, atît de delicioase după toată carnea uscată şi făina de porumb. Devon strînse frunze şi făcu două paturi, la cîţiva metri depărtare unul de celălalt. Îi întinse o pătură lui Linnet.

– Probabil că va fi distrusă după ce mă va atinge, rîse ea.

Devon se uită la ea, lumina lunii făcînd mai puţin vizibilă murdăria de pe faţa ei.

– Mă îndoiesc, spuse el calm.

Linnet îl privi în ochi şi avu un moment de teamă faţă de bărbatul căruia îi datora atît de mult. Îşi mută privirea în timp ce se aşeza pe pat şi adormi înainte să aibă timp să-şi analizeze mai profund teama.

Cînd se trezi, Linnet văzu că era singură, dar trosnetul unei rămurele o făcu să se răsucească. Devon venea din pădure ducînd de urechi un iepure mort.

– Micul dejun, spuse el, zîmbind. De data aceasta, gătesc eu.

Ea îi zîmbi şi merse spre pîrîu, hotărîtă să încerce să

se spele. După cîteva minute decise că n-ar fi reuşit mare lucru, mai curînd rearanjînd unsoarea, decît s-o înlăture. Renunţînd, se întoarse la tabără.

Devon întoarse spre ea un zîmbet care se transformă curînd în rîs, dar se opri cînd văzu că ea era aproape gata să plîngă. Se ridică în faţa ei, îşi scoase cămaşa din pantaloni şi începu să-i şteargă faţa.

– E greu de crezut, dar cred că arăţi şi mai rău. Sper ca oamenii din Sweetbriar să-şi dea seama că eşti o fiinţă umană.

Ea privi în pămînt.

– Îmi pare rău că sînt atît de respingătoare.

– Haide, aşează-te şi mănîncă. Încep să mă obişnuiesc cu tine.

Ea se aşeză, muşcă din piciorul iepurelui şi, în timp ce-şi ştergea zeama de pe bărbie, îi zîmbi.

– Poate că ar trebui să alerg după animale şi să le sperii de moarte.

Devon rîse.

– S-ar putea să-ţi reuşească asta.

Ziua următoare călătoriră mult şi Linnet fu nevoită să se concentreze ca să rămînă trează.

– Cred că eşti destul de obosită, spuse el după-amiază.

– Am fost şi mai rău.

– Atunci poate ar fi bine să mergem la fel de mult ca şi aseară. O să ajungem în Sweetbriar în seara asta.

– Sweetbriar?

– Acolo locuiesc. O sută dintre cei mai frumoşi acri pe care i-ai văzut vreodată, în lungul Cumberland-ului.

Îi întinse o bucată de carne uscată.

– Trăieşti singur acolo?

– Nu, practic e un oraş, spuse el, cu o voce amuzată. Mai sînt familiile Emerson, Stark, Tucker. Oameni drăguţi, or să-ţi placă.

– Atunci, o să locuiesc şi eu acolo?

– Sigur, altfel cum o să mă înveţi să citesc? Nu ai uitat înţelegerea noastră, nu-i aşa?

Ea zîmbi, pentru că, de fapt, uitase.

– Ei, asta ar trebui să fie o treabă uşoară.

Ajunseră noaptea tîrziu la locul pe care Devon îl numise Sweetbriar, iar Linnet era mai mult decît epuizată. Reuşi să zărească, în treacăt, cîteva cabane într-un luminiş, înainte ca Devon să ridice mîinile şi ea să cadă, practic, în ele. El o prinse şi o cără cu uşurinţă.

– Devon, te rog, pot să merg. Sînt doar obosită.

– După toate prin cîte ai trecut, mă mir că poţi deschide ochii. Gaylon! urlă el peste capul ei. Deschide uşa şi lasă-mă să intru.

Uşa se deschise şi în pragul ei stătea un bătrîn, încruntîndu-se.

– Ce-i cu tine la ora asta din noapte şi ce-ai acolo?

– Nu e un „ce", e un „cine".

Bătrînul îndesât ridică o lampă spre faţa lui Linnet şi ea închise ochii împotriva luminii.

– Nu pare mare lucru, declară el.

– Sînt Linnet Blanche Tyler, domnule Gaylon, şi sînt

bucuroasă să vă cunosc, zise ea, întinzînd mîna spre el.

Bătrînul o privi cu uimire. O fată murdară, zăcînd în braţele unui bărbat şi purtîndu-se ca şi cum ar fi fost prezentată preşedintelui. Îl privi cu neîncredere pe Devon, iar acesta îi zîmbi drept răspuns.

– Nu-i aşa că-i *cineva*? Aşa era cînd am găsit-o – prizoniera lui Crazy Bear.

– Crazy Bear! El n-a lăsat-o să plece aşa, pur şi simplu.

– Sigur că nu, şi am un braţ rănit, care s-o dovedească.

– Devon, vrei să mă laşi jos?

Gaylon se holbă la ea.

– Cu cine vorbeşte?

– Cu mine.

Devon era stînjenit.

– Îmi spune Devon.

– Cum aşa?

– Pentru că ăsta e numele meu, găgăuţă – Devon Macalister.

– Hmm? Nu ştiam că eşti altceva 'n-afară de Mac.

– Ceartă-te cu ea, spuse Devon aşezînd-o pe Linnet în picioare. Fugi şi adu-o pe Agnes. O să-i placă fata, pentru că-i englezoaică, şi restul.

– De-aia vorbeşte aşa caraghios?

– Da. Acum adu-o pe Agnes şi grăbeşte-te.

O conduse pe Linnet la un scaun din faţa căminului şi ea se aşeză, recunoscătoare. Nu credea că mai fusese vreodată atît de obosită.

– Agnes o să fie aici într-o clipă şi o să aibă grijă de tine, o linişti Devon, aducînd focul la viaţă.

Aproape în aceeaşi clipă apăru o femeie – cel puţin aşa i se păru lui Linnet, tresărind din starea ei de somnolenţă. Femeia era înaltă, cu obrajii roz şi o haină bărbătească aruncată peste cămaşa de noapte. Curăţenia ei o făcu pe Linnet să se simtă şi mai murdară.

– Mac, ce încearcă să-mi spună Gaylon?

Linnet se ridică.

– Mi-e teamă că eu sînt cauza tuturor problemelor. Devon m-a salvat de nişte indieni şi acum mi-e frică că o să fiu o povară pentru voi toţi.

Agnes îi zîmbi cu ataşament fetei murdare, în timp ce Devon şi Gaylon schimbau priviri între ei.

– N-a mîncat şi n-a dormit prea mult în ultimele zile şi a trecut prin nişte clipe destul de grele, explică Devon.

– După cum arată, aş zice c-ai făcut lumină asupra celor care i s-au întîmplat. O să o iau acasă la mine. Cum te cheamă?

– Linnet Blanche Tyler, spuse Devon şi zîmbi. Ai grijă sau o să-ţi conducă toată casa în scurt timp.

Linnet privi în jos, confuză.

– Hai, Linnet, şi nu le da atenţie oamenilor acestora. Ai vrea mai întîi să mănînci sau să dormi?

– Aş vrea să mă spăl.

– Pot înţelege de ce, rîse Agnes.

Cîteva ore mai tîrziu, Linnet se strecură sub cuverturile patului, cu părul şi corpul în sfîrşit curate, frecate

pînă cînd Agnes o obligase să se oprească. Mîncase patru ouă prăjite şi două bucăţi uriaşe de pîine prăjită, unse cu unt dulce şi moale. Acum, stătea întinsă într-o cămaşă de noapte curată, mult prea lungă pentru ea, şi dormea.

Cînd se trezi, casa era tăcută, dar ea ştia că era dimineaţă tîrziu. Întinzîndu-se, îşi atinse părul ca să se asigure că era curat, se sculă din pat, merse încet la marginea podului şi privi în jos. Uşa se deschise şi intră Agnes.

– Deci, te-ai trezit. Toţi cei din Sweetbriar mor să vadă ce-a adus Mac acasă. Am fost la Tucher-i şi Caroline a lor mi-a împrumutat o rochie curată pentru tine. Coboară şi o să vedem cum îţi vine.

Linnet coborî scara cu spatele, ţinînd cămaşa lungă de noapte ridicată.

Agnes ridică rochia în faţa ei.

– Exact cum am crezut, va trebui să-i dau drumul la poale. Stai aici şi mănîncă cît timp eu o să fac cîteva cusături. N-o să-mi ia mai mult de un minut.

Linnet mîncă turte de făină de porumb, slănină şi miere, în timp ce Agnes cosea rochia de stambă.

– Uite-o. Totul e gata. Hai să vedem cum vine.

După ce o ajută pe Linnet să îmbrace rochia, îi zîmbi.

– Cred că Mac va fi cu adevărat surprins cînd o să vadă ce-a adus acasă.

– Arăt chiar atît de diferit?

– Scumpo, o păpuşă făcută din catran – un bebeluş de smoală – nu era nici mai urîtă, nici mai neagră decît

ce mi-a arătat Mac aseară. Lasă-mă să-ţi perii părul.

– Agnes, nu e nevoie să faci toate astea. Te rog, lasă-mă să te ajut şi eu cumva.

– Mi-ai mulţumit de mult prea multe ori aseară. N-am avut niciodată o fiică, aşa încît îmi face plăcere să pot face asta.

Făcu un pas în spate, admirîndu-şi opera. Părul lui Linnet cădea în cascade de bucle grele pe spate, de un auriu intens, cu şuviţe de păr mai deschis, chiar cu o nuanţă de roşu. Genele dese şi negre, deasupra ochilor de o culoare ciudată, făceau pe oricine să-şi dorească să se uite şi să se tot uite, doar ca să încerce să descopere ce culoare aveau.

Agnes privi silueta zveltă şi bine făcută a lui Linnet, în rochia strînsă pe corp.

– E clar că o s-o pui pe jăratec pe Corinne.

– Corinne?

– E fata cea mai mare a familiei Stark, se ţine după Mac de la doisprezece ani şi acum, cînd e aproape gata să-l prindă, apare cineva ca tine.

– Mac? Oh, Devon. Nu ţi-a spus că m-a adus aici ca să-l învăţ să citească?

– Devon, nu-i aşa? Ei, l-aş fi putut învăţa eu... Nu contează. Hai să mergem. Abia aştept să văd faţa lui Mac.

Casa lui Agnes Emerson era la aproape o milă de luminişul în care se aflau punctul comercial al lui Devon şi celelalte clădiri, şi la fiecare cîţiva metri se aflau oameni, în majoritate copii, toţi dornici s-o vadă pe fata pe

care o adusese Mac cu el. Ascultaseră poveştile lui toată dimineaţa, bogat colorate de exagerările lui Gaylon.

– Nu arată aşa cum spunea Mac, se auzi o voce din spatele lui Linnet.

Ea se întoarse şi văzu un băiat de vreo şapte ani, cu o faţă murdară şi o bucată lungă de sfoară atîrnîndu-i din buzunar.

– Şi ce a spus el? întrebă ea.

– A spus că eşti cea mai curajoasă femeie pe care a văzut-o vreodată.

Linnet zîmbi.

– Nu mă cunoaşte prea bine. Eram doar prea speriată ca să scot vreun sunet. Îmi imaginez că ai vrea să auzi despre lupta lui cu Spotted Wolf.

– Mac s-a bătut cu un indian?

– A făcut-o, cu siguranţă.

– Cum se face că vorbeşti aşa ciudat?

– Sînt din Anglia.

– Oh, bine, trebuie să plec. Pa.

Agnes o cuprinse pe Linnet cu braţul.

– Hai să mergem şi, voi toţi, încetaţi să vă mai holbaţi la ea ca şi cum ar fi vreo ciudăţenie, le spuse ea copiilor care încă se uitau. Hai să mergem să te vadă Mac.

Casa de bîrne era mare, în formă de L, şi Linnet se mira că nu-şi dăduse seama că era un fel de magazin, atunci cînd o văzuse înainte. Devon stătea cu spatele la ea, vorbind cu o fată drăguţă, cu părul negru şi cu o

siluetă incredibil de voluptuoasă.

Fata se opri în mijlocul unei propoziţii şi le privi pe Agnes şi pe Linnet, oprite în pragul uşii. Devon se întoarse şi o privi, ochii mărindu-i-se.

– Ei, n-ai de gînd să spui ceva? E o diferenţă faţă de grămada mirositoare de zdrenţe pe care mi-ai dat-o noaptea trecută?

Ochii lui Agnes străluceau.

Devon nu putea vorbi. Linnet era drăguţă, foarte, foarte drăguţă, cu o faţă mică şi delicată pe care se aflau ochii enormi, nasul micuţ şi nişte buze moi care se curbau acum într-un zîmbet slab. Nu ştia de ce se simţea trădat, dar aşa se simţea. De ce nu-i spusese ea că arăta atît de al naibii de bine? se gîndea el, cu o izbucnire ciudată de mînie. Poate nu să-i spună, dar măcar să-l fi avertizat.

– Cred că i-ai luat graiul. Ea e Corinne Stark şi e deseori aici, în magazinul lui Devon.

Vocea lui Agnes spunea tuturor ce credea ea despre obrăznicia lui Corinne.

Devon îşi mută privirea de la femei, îndreptîndu-se spre o masă mare, plină de blănuri.

– Agnes, de ce nu o duci la cabana bătrînului Luke? Presupun că poate locui acolo, după ce face curat.

Linnet se uită întrebătoare la Agnes, mirîndu-se ce făcuse ca să-l facă pe Devon s-o evite aşa cum făcea, dar Agnes privea în continuare spatele lui Devon.

– Am prea mult de lucru acasă la mine. Du-te tu şi arată-i casa bătrînului Luke.

Corinne zîmbi, întorcîndu-se spre Devon.

– Merg şi eu cu tine, Mac.

Agnes îi adresă un zîmbet rece lui Corinne.

– Ca să-ţi spun adevărul, Corinne, scumpo, aveam nevoie de ajutor la un nou tipar pe care mi l-a dat mama ta, şi ea a spus că o să m-ajuţi tu.

– Pot face asta şi altă dată.

Ochii fetei erau reci.

Agnes îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ei, eu nu-s tot atît de liberă ca tine, cu timpul meu, şi am nevoie de tine în dimineaţa asta.

Corinne aruncă o privire îmbufnată înfrîntă, îl mai privi o dată pe Devon şi o urmă pe Agnes afară din magazin, evitînd-o pe Linnet.

Erau singuri, în tăcere, Devon cu spatele la ea, încă. Linnet se apropie de el.

– Devon?

El se întoarse şi privi într-un punct aflat undeva deasupra capului ei.

– Dacă trebuie să vedem cabana, ar fi mai bine să mergem acum. Am multă treabă.

Ieşi din magazin, mergînd repede, ignorînd-o pe Linnet, care se străduia să ţină ritmul cu paşii lui lungi.

Capitolul 3

Casa era o harababură. Se afla la cîţiva metri de magazinul lui Devon, lumina soarelui pătrundea printr-o gaură din acoperiş, puii se cuibăreau pe pietrele căminului, iar veveriţe săltăreţe fugeau afară pe ferestrele deschise. Devon dădu puii afară, aripile lor ridicînd praful.

– Iat-o. Nu e mare lucru, dar poate fi locuibilă, cu puţină muncă. Nu ţi-e frică de puţină muncă grea, nu-i aşa, doamnă englezoaică?

Ea îi zîmbi şi el se gîndi la cele două nopţi petrecute singuri pe drum. Fusese bine că nu arăta ca acum, se gîndi el. Privi în altă parte.

– Devon, eşti supărat pe mine?

– De ce aş fi supărat pe tine? Ce motiv mi-ai fi putut da ca să fiu furios pe tine? Am auzit că pînă şi Jessie Tucker te place, şi puştiului ăluia nu-i place nici o femeie. Nu, n-ar putea exista nici un motiv ca să fiu furios

pe tine.

Se aşeză pe o bancă, făcînd praful să plutească.

Ea clipi spre el de cîteva ori.

– Ce îţi face braţul?

– Braţul meu e perfect.

– Vrei să mă uit la el?

– N-am nevoie de dădăceală, mai ales din partea...

Ea privi în altă parte, nereuşind să înţeleagă motivul supărării lui.

Devon îşi studie vîrful unei cizme, furios pe el însuşi că se purta aşa, ceea ce-l făcea să fie şi mai furios pe ea pentru că-l făcea să fie furios.

– La naiba! spuse el tare.

– Poftim?

El privi în jur, la casa murdară.

– Ce ai de gînd să mănînci aici? Te-ai gîndit la asta?

– Nu, n-am făcut-o. De fapt, n-am avut timp să mă gîndesc la nimic. Se pare că toată lumea are grijă de mine de prea mult timp. Mai întîi tu, apoi Agnes. Bine-înţeles, tu i-ai spus lui Agnes.

El o întrerupse.

– Ei bine, din cîte îmi amintesc, înţelegerea noastră era că, dacă te scap de oamenii lui Crazy Bear, tu o să mă înveţi să citesc, iar acum eu ţi-am oferit cabana asta, dar nu o să te hrănesc şi n-o să te îmbrac.

– Nu aştept asta de la tine. Ai făcut deja prea mult.

El privi lumina soarelui pătrunzînd prin fereastra deschisă, plină de praf, înconjurînd-o, ochii aceia mari uitîndu-se la el şi acceptînd că el ar putea s-o lase să moară

de foame, necerînd nici de la el, nici de la nimeni altcineva, mai mult decît erau pregătiţi să ofere.

Ea zîmbi, ochii scînteindu-i în aureola creată de soare.

– Cine găteşte pentru tine, Devon?

Ei reveni, tresărind, la realitatea prezentă.

– Gaylon, dacă poţi numi asta gătit. Uneori femeilor de pe aici li se face milă şi mă invită la masă.

– Fac o învoială cu tine.

– Ce ai tu de oferit? Pînă şi rochia pe care o porţi e împrumutată.

Involuntar, ochii lui coborîră mai jos şi el ştiu că rochia aceea nu mai arătase aşa pe nimeni altcineva.

– Ştiu să gătesc. Dacă tu aduci mîncarea, eu o să-ţi gătesc, iar dacă aduci materiale şi aţă, eu o să-ţi fac cămăşi noi şi două rochii pentru mine. Ţi se pare corect?

„Mai mult decît corect", se gîndi el.

– Cine o să se ocupe de lemnele tale de foc?

– Eu. Sînt puternică.

Părea orice altceva, dar nu puternică. Ciătinînd din cap, el îi zîmbi.

– Pun pariu că poţi merge printr-o grămadă de bălegar şi să ieşi mirosind a trandafiri.

Ea îi întoarse zîmbetul.

– După cum spune toată lumea că arătam în ultimele zile, cred că tocmai am făcut asta.

Îşi puse amîndouă mîinile pe cap.

– E minunat să fiu din nou curată, cu haine curate.

Netezi fusta de bumbac decolorată.

– Nu mi-ai spus, Devon. Arăt bine? Ai fost surprins că nu mai arăt ca un bebeluş de smoală? Asta a spus Agnes că eram.

Stătea în picioare la cîţiva paşi de el şi, cînd îşi îndepărtă o şuviţă groasă de păr de pe faţă, mici particule zburătoare străluciră în soare.

– E atît de plăcut să-mi ating părul fără să mă mai murdăresc pe mîini.

El nu reuşi să se abţină şi întinse o mînă bronzată şi îi atinse părul, frecîndu-l între degete.

– N-aş fi crezut niciodată că e blond. Era atît de negru înainte.

Lăsă imediat să cadă şuviţa mătăsoasă, dar, privindu-i faţa, văzu că ea îi zîmbea şi supărarea îi trecu.

– Linnet, n-aş fi ghicit niciodată că eşti aceeaşi fată ca grămada neagră şi mirositoare pe care am găsit-o în coliba aceea de frunze. Acum, că toate acestea au trecut, hai să curăţăm locul ăsta.

– Oh, nu! spuse ea repede. Acum, că am rezolvat totul, putem merge după copii.

Mac nu era sigur că auzise corect.

– Copii?

– Copiii luaţi de Crazy Bear, bineînţeles. Nu-i putem lăsa acolo.

– Hei, stai puţin! Nu ştii despre ce vorbeşti. Noi am învăţat aici că trebuie să-i lăsăm pe indieni în pace, şi atunci ne vor lăsa şi ei pe noi.

– Pace! icni ea. Mi-au ucis părinţii şi acum îi au pe

copiii aceia. Eu nu pot să-i las acolo. Trebuie să-i înapoiem familiilor lor.

– Tu! Tu nu poţi să-i laşi acolo? Ai uitat ce voiau să-ţi facă?

– Nu, spuse ea cu un glas slab, înghiţind în sec. Dar îmi mai amintesc şi sîngele părinţilor mei. Copiii nu pot fi crescuţi aşa.

El veni mai aproape de ea.

– Ascultă-mă, femeie! Copiilor acelora li se vor oferi case bune şi nu e nimic rău în a fi crescuţi ca nişte indieni. În ceea ce te priveşte, învoiala noastră a fost să mă înveţi să citesc. Mi-am riscat viaţa pentru o străină şi nu o să mi-o risc din nou, pentru o ceată de copii străini.

Se răsuci ca să plece.

– Dacă-mi împrumuţi o puşcă şi un cal, mă duc eu. Sînt o excelentă trăgătoare. Am împuşcat vînat în Scoţia şi...

El o privi ca şi cum ea îşi pierduse minţile şi părăsi cabana.

Linnet rămase nemişcată pentru o clipă, neştiind ce să facă, dar cu un oftat se apucă de curăţenie. Aceasta era o dispută pe care trebuia s-o cîştige, însă probabil că avea să dureze o vreme. Nu credea că indienii le-ar face vreun rău copiilor, dar ştia că acei copii trebuiau să se întoarcă la familiile lor.

– Văd că rochia îţi vine, spuse o fată tînără din pragul uşii.

Avea cam paisprezece ani, era scundă ca şi Linnet,

cu o faţă pistruiată şi urîţică.

Linnet îi zîmbi.

– Mulţumesc pentru împrumut, dar mi-e teamă că o să se murdărească azi. Mă numesc Linnet Tyler.

Întinse mîna spre fată, care clipi surprinsă pentru o clipă, apoi zîmbi şi strînse mîna întinsă.

– Eu sînt Caroline Tucker.

– Tucker? Cred că l-am cunoscut pe fratele tău, azi-dimineaţă.

– Cred că te referi la Jessie. Mi-a vorbit de tine. Pot să te ajut?

– Oh, nu. Tocmai începeam să fac puţin curat aici. Aceasta este casa mea, adăugă ea cu mîndrie.

Caroline privi pe lîngă ea la căsuţa dărăpănată, îndoindu-se că va putea fi făcută locuibilă vreodată.

– Ei bine, n-am altceva de făcut, spuse, apucînd un capăt al băncii pe care Linnet încerca s-o împingă afară.

Următorii care apărură au fost gemenele Stark, de opt ani, Eubrown şi Lissie, cu pletele lor castanii identice fluturînd, cu nasurile cîrne fremătînd de curiozitatea de a o cunoaşte pe fata lui Mac. Era fata lui Mac, dacă era s-o crezi pe doamna Emerson. Corinne era bună de legat!

În Sweetbriar se răspîndi vestea că Linnet era drăguţă şi curînd, majoritatea tinerilor găsiră motive ca să treacă pe la cei ce munceau la casa bătrînului Luke. Linnet îi lăsă să aducă încă o găleată cu apă din izvorul de la vreo sută de metri de cabană. Se opri în poziţa ei ghemuită, cînd văzu două picioare lîngă ea, deşi nu

auzise pe nimeni apropiindu-se. Amintirea rapidă a indienilor şi ultima imagine a mamei ei, pe care le îngropase atît de adînc, îi făcură inima să o ia la goană. Îşi ridică privirea, dar nu reuşi să vadă mare lucru din faţa bărbatului, soarele din spatele umerilor lui blocîndu-i privirea.

Se ridică.

– Buna, sînt Linnet Tyler.

Întinse mîna, în timp ce el se holba la ea, fără să spună nimic, cu gura deschisă puţin. Era doar puţin mai mare decît un băiat, solid, musculos, cu părul aspru şi castaniu în jurul capului, o gură prea mare ca să-i facă faţa frumoasă, dar, totuşi un tînăr cu un aspect plăcut.

– Tu eşti fata pe care a adus-o Mac, declară el plat, cu o voce plăcută.

– Da, eu sînt, iar tu eşti?

Ţinea încă mîna întinsă.

– Worth, doamnă, Worth Jamieson. Locuiesc la o fermă, la vreo cinci mile depărtare. Am venit la magazin, azi.

Ea îi luă mîna dreaptă, care îi atîrna pe lîngă corp şi i-o scutură.

– Sînt bucuroasă să te cunosc, domnule Jamieson.

– Doar Worth, doamnă.

Linnet avea probleme în a se obişnui cu modul în care americanii insistau asupra folosirii imediate a numelui de botez.

– Locuieşti în cabana bătrînului Luke?

– Da.

– Stai, lasă-mă să iau eu asta. Eşti prea mică să cari ceva atît de greu.

Îi luă găleata plină cu apă din mîini.

Ea îi zîmbi.

– Mulţumesc. Nu ştiu de ce toată lumea pare să creadă că sînt aşa de neajutorată, dar trebuie să recunosc că îmi face plăcere.

– Domnişoară Linnet, eşti cel mai drăguţ lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ea rîse.

– Îţi mulţumesc, nu numai pentru ajutor, ci şi pentru compliment. Acum, lasă-mă să iau eu asta. Am o podea care are nevoie să fie frecată.

Worth nu voia să abandoneze găleata, dar o duse înăuntru şi o puse pe podea, privi cam un minut şi apoi ieşi afară. Cîteva clipe mai tîrziu, Linnet se uită, mirată, şi îl văzu pe acoperiş, reparînd gaura. Zîmbind, îi făcu semn cu mîna, după care se întoarse la podeaua murdară.

– Hei, Mac. Ai văzut ce se întîmplă la cabana fetiţei ăleia? Are tot oraşul acolo, ca s-o ajute, strigă Doll Stark, de pe scaunul lui favorit, din faţa căminului acum gol.

– Mda, am văzut, veni răspunsul silit al lui Devon din magazin.

Gaylon îşi opri cuţitul departe de băţul pe care-l reducea încet, la nimic.

– Îl are chiar şi pe Worth Jamieson, pe acoperiş.

– Worth? întrebă Doll. Ei, băiatul ăla e la fel de spe-

rios ca un mînz de trei zile. Cum l-o fi făcut ea măcar s-o privească, cu atît mai mult să-l facă să muncească?

Gaylon reîncepu să cioplească.

– Are un stil al ei. Chiar şi bătrînu' Mac de aici s-a bătut cu unul din renegaţii lui Crazy Bear, ca s-o salveze de indieni, şi-ţi spun eu că tot ce-a văzut el atunci nu era lucrul frumos-mirositor care era ea în dimineaţa asta.

– N-aveţi nimic altceva de vorbit în afară de Linnet? întrebă Mac din spatele tejghelei, cu un registru mare deschis în faţa lui.

Gaylon şi Doll schimbară o privire, cu sprîncenele ridicate şi gurile întredeschise.

– Am putea vorbi şi despre vreme, da' nu-i nici pe juma' aşa de interesantă ca micuţa pe care-ai adus-o acasă, continuă Gaylon.

– Hei, Mac, mai bine-ai pune mîna pe ea 'nainte să se-ntoarcă Cord.

– Cord? întrebă Devon, prosteşte.

– Mda, Cord, zise Gaylon. Ai auzit de el, nu-i aşa? Băiatu' ăla care ţi-a luat-o pe micuţa Trulock, iarna trecută.

– Nu aşa mi-l amintesc eu şi faptul c-am adus-o pe Linnet aici nu înseamnă că-mi aparţine.

Gura lui Doll tremură la colţuri.

– Sigur că nu. Mai ales ţinînd cont de felul în care i-a făcut pe toţi bărbaţii, de la şapte la şaptezeci de ani, să adulmece în jurul ei.

Devon trînti uşa, închizînd-o.

– Dacă tot păreţi să n-aveţi altceva de făcut, de ce nu vă alăturaţi şi voi?

– Eu aş face-o, dar mi-e teamă că m-ar pune la treabă ca şi pe ceilalţi proşti. Am depăşit de mult vîrsta curtatului şi, de cîte ori pot să scap de muncă, o fac.

Doll îi aruncă o privire piezişă lui Gaylon.

Mac se îndreptă spre uşă.

– Atunci, cred c-o să ies chiar eu să iau nişte aer curat şi nişte linişte, ca o schimbare.

– Fă-o, băiete. Mai bine ia şi nişte cuie. Am auzit c-au nevoie de cuie, strigă Doll, în timp ce uşa se trîntea.

Devon scoase o bucată de sfoară din buzunar, zîmbind de spusele celor doi bătrîni. Era aproape de apus şi el avea nevoie de vînat pentru cină. Gîndul unei cine singur cu Linnet îi lărgi zîmbetul.

Două ore mai tîrziu, Devon ţinea în mînă doi iepuri, stînd în faţa uşii lui Linnet, şi ciocăni. Ea deschise şi îi zîmbi, cu o pată de murdărie pe obraz.

– Tocmai am terminat, spuse ea, întinzîndu-se după iepuri, mîna tremurîndu-i uşor.

El îi trase înapoi, îşi puse mîna pe umărul ei şi o conduse spre o bancă din faţa focului.

– Stai jos şi odihneşte-te. Gătesc eu.

– Devon, nu ăsta a fost tîrgul nostru.

– Ce-au făcut? Aţi muncit toată ziua, ţi-au pus sute de întrebări şi apoi te-au lăsat, ca să se ducă acasă, la cinele lor?

Ea îi oferi un zîmbet slab.

– Nu-ţi face griji. N-au vrut nimic rău. Doar că toţi sînt obişnuiţi să aibă grijă de ei înşişi.

– Cu excepţia mea. Eu sînt mereu o povară pentru tine, nu-i aşa, Devon?

– Absolut deloc. O să te revanşezi. Aşteaptă pînă o să-ncerci să bagi literele în ţeasta asta groasă.

– Oh!

Ea îşi îndreptă spatele.

– Lecţia ta de citire.

– Crezi că vreau o profesoară atît de obosită ca tine?

– Nu, uită-te pe cămin.

El se ridică şi văzu cîteva bucăţi de lemn, pe care erau scrise litere cu cărbunele.

– Scrie „Devon". Sau, cel puţin, aşa cred eu că se scrie corect numele tău.

– Nu ştii?

Era neîncrezător, ca şi cum ar fi fost dezamăgit de ea.

– Întotdeauna există mai multe moduri de a scrie un cuvînt şi mai ales un nume. Pot doar să-l presupun pe al tău. E posibil să ai vreun certificat de naştere?

– Un ce?

El băgă cu atenţie lemnul în buzunar.

– O bucată de hîrtie scrisă de doctor, cînd te-ai născut.

El încercă iepurii care se prăjeau, grăsimea picurînd în foc.

– Nu era nici un doctor acolo cînd m-am născut,

doar mama şi o vecină, dar am o *Biblie,* şi are ceva scris în ea.

– S-ar putea să fie ceea ce ne trebuie. Poţi s-o aduci mîine, asta dacă vrei să amînăm prima lecţie?

– Nu mi-ar plăcea să te văd adormind. Acum, hai să mîncăm ceva din iepurii ăştia.

Linnet se ridică, căscă puţin şi se întinse, dezmorţindu-şi umerii care o dureau. Devon privi în altă parte, cînd ea ameninţă să facă să plesnească nasturii de pe partea din faţă a rochiei. Uneori se întreba dacă ea ştia că era o femeie matură.

– Spune-mi ce crezi despre Sweetbriar, spuse el.

– Toţi au fost atît de buni cu mine, încît nu ştiu sigur cum să-i răsplătesc. Îl cunoşti pe Worth Jamieson?

– Sigur.

Devon muşcă dintr-o bucată suculentă de iepure.

– Vorbeşte-mi despre el.

– Stă retras, tăcut, un muncitor cu adevărat harnic. A venit aici cam acum doi ani, a revendicat un teren şi munceşte toată ziua, mereu singur. Vine cam o dată pe lună la magazin şi cumpără ce-i trebuie.

Devon se încruntă.

– De ce eşti aşa de interesată de el?

– Pentru că m-a cerut în căsătorie.

Devon aproape că se înecă, cu gura plină cu carne de iepure.

– Cum? bolborosi el.

– Am spus că m-am interesat de Worth Jamieson pentru că m-a cerut în căsătorie.

Devon strînse din dinţi de cîteva ori.

– Stai acolo, calmă, lingîndu-ţi degetele, şi-mi spui că un băiat te-a cerut în căsătorie. Eşti aşa de obişnuită cu cererile în căsătorie, că nici măcar nu le mai bagi în seamă?

– Nu, spuse ea cu seriozitate. Nu cred. N-au fost prea multe.

– Prea multe! Ei bine, cîte numeşti „tu nu prea multe"?

– Numai două, de fapt, în afară de cea a lui Worth, un bărbat în Anglia, dar era foarte bătrîn, şi un bărbat la bordul vaporului cu care am venit în America. E în Boston acum, cred.

– La naiba! Eşti cineva!

– Cea mai „doborîtoare" femeie, poate? întrebă Linnet cu inocenţă.

Se priviră unul pe celălalt şi apoi rîseră amîndoi.

– Nu sînt încă multe femei în Kentucky, aşa că-mi imaginez că te vor cere mulţi bărbaţi.

Îi aruncă o privire apreciativă.

– Pot spune c-o să-ntorci pe dos comunitatea asta. Ai terminat? O să-mi iau oasele afară. Oricum, trebuié să plec.

Se opri la uşă.

– Ce i-ai spus lui Worth?

– „Mulţumesc".

El se întoarse cu faţa la ea, mînia revenindu-i.

– „Mulţumesc!" Atîta tot?

– E o onoare ca un bărbat să te ceară în căsătorie. Înseamnă că vrea să-şi petreacă întreaga viaţă cu tine.

– Nu vreau să aud un discurs despre ce este căsătoria. Ce răspuns, în afară de „mulţumesc", i-ai dat lui Jamieson?

– Vrei să spui dacă i-am zis că mă căsătoresc cu el sau nu?

El o privi încruntat, drept răspuns.

Încet, ea îşi luă o scamă din păr.

– I-am spus că nu-l cunosc suficient de bine ca să-i dau un răspuns încă, zise Linnet şi îi zîmbi. Pot să vin la magazinul tău, mîine dimineaţă, să iau nişte material? Aş vrea să-i înapoiez rochia lui Caroline.

– Sigur.

Se simţea ca un prost, după izbucnirea lui.

– Noapte bună, Linnet.

– Poate mîine putem discuta să mergem după copii, zise ea, epuizată.

Ochii lui deveniră furioşi.

– Tu poţi discuta. Eu am lucruri mai importante de făcut.

Trînti uşa în urma lui.

Capitolul 4

– Bună dimineaţa, Devon.

El îşi ridică privirea dintr-un registru şi îi zîmbi lui Linnet.

– Ea e? se auzi şoapta unuia din cei doi bărbaţi de lîngă cămin.

– Linnet, fetiţo, vino încoace, strigă Gaylon.

– Voi doi lăsaţi-o în pace, spuse Devon. Are ceva mai bun de făcut, decît să piardă vremea cu unii ca voi.

– Ce te roade, băiete? întrebă Gaylon. Te-ai sculat cu faţa în pernă?

Doll se aplecă şi îi şopti lui Gaylon ceva ce îi făcu pe amîndoi să se lase pe spate, pe scaune, şi să rîdă în hohote, plesnindu-se peste coapse.

Devon se încruntă la amîndoi şi se întoarse spre Linnet, dar ea se îndrepta deja spre cei doi care rîdeau.

– Pot să mă prezint? Sînt Linnet Blanche Tyler, la dispoziţia dumneavoastră.

Le făcu o reverenţă adîncă.

Se holbară la ea pentru o clipă, amuţiţi.

– Asta le bate pe toate, nu? zise Doll. Ce e ceea ce tocmai ai făcut?

– E o reverenţă, cu atît mai adîncă, cu cît e mai înalt personajul. Iată – le demonstră ea – un baron; mai jos, un duce; şi acum, un rege.

– Ei, ei, e chiar drăguţ. Eşti din Anglia, zici?

– Da.

– E sigur că le cresc bine în Anglia, spuse Doll. Nu e de mirare că ai luat toţi băieţii de la cîmp.

Ea îl ignoră cu politeţe şi studie o figură de lemn cioplit, de pe cămin. Avea cam zece centimetri înălţime, cu nişte detalii incredibile, statueta unui bătrîn, cu umerii căzuţi, fiecare trăsătură subliniindu-i oboseala.

– Dumneata ai cioplit asta? îl întrebă pe Gaylon.

– Nu, e a lui Mac. El e cioplitorul pe-aici.

– Devon a făcut asta?

Linnet privi în partea cealaltă a camerei, spre locul în care el era ascuns printre cîţiva saci de făină.

– Vorbeşte de Mac, îi spuse Gaylon bărbatului de lîngă el. E a lui, sigur.

– E frumoasă.

Nu văzu schimbul de priviri dintre cei doi bărbaţi.

– Mă scuzaţi, vă rog? Am nevoie de nişte material.

Puse cu regret omul de lemn înapoi pe cămin.

– Ai terminat să le vorbeşti despre Anglia? spuse Devon furios.

– Devon, nu ştiu de ce, dar se pare că te înfurii tot

timpul.

El se întoarse cu faţa la ea.

– Nici eu nu ştiu de ce. E ceva mai presus de mine. Acum, spuse el repede, ce voiai?

– Doar nişte stofă pentru o rochie şi ceva pentru o cămaşă nouă pentru tine.

– N-am nevoie de cămaşă.

– Eu cred că da. De altfel, nu pot lua materialul doar pentru mine din cauza învoielii noastre, şi trebuie să-i înapoiez rochia lui Caroline; aşa că trebuie să-ţi fac o cămaşă.

– Nu ştiu cum te simţi tu, Gaylon – se auzi vocea lui Doll – dar eu am început să mă simt foarte stîngaci, da, domnule, foarte stîngaci.

Gaylon îşi drese glasul.

– Ştiu ce vrei să spui. Ce zici să aruncăm o privire la purceii lu' Tucker?

– Simt o nevoie teribilă să fac exact asta.

Cei doi bărbaţi părăsiră magazinul.

Devon aruncă o privire spre uşa închisă.

– De ce te uiţi aşa, Devon?

– Tu nu vezi nimic? întrebă el. Doar pentru că te-am scăpat de o bandă de indieni criminali, tot oraşul ăsta ne-a cununat deja. Probabil că au ales şi nume pentru copii.

– Care crezi că sînt acestea?

El se răsuci ca s-o privească, cu ochii aprinşi de mînie.

– Cum?

– Mă întrebam ce nume au ales pentru copiii noştri.

El îşi dădu seama că ea rîdea de el şi apoi sesiză şi el umorul situaţiei. Relaxîndu-se, clătină din cap spre ea.

– Devon, oamenii reacţionează întotdeauna la fel. Nu contează. N- ar trebui să laşi asta să te deranjeze.

– Mai ales cînd tu pari atît de ataşată de Worth Jamieson.

Ea rămase tăcută pentru o clipă.

– Crezi că Worth ştie ceva despre indieni? Poate că el ar vrea să mă ajute să merg după copii.

– Jamieson! bolborosi Mac. Băiatul a crescut la o fermă, în Pennsylvania. Nu poate găsi nici urma unui bizon, cu atît mai puţin a unor indieni renegaţi.

– Atunci, cine crezi că m-ar putea ajuta?

– Nimeni n-o să te ajute!

Devon aproape că ţipa. Modul în care îl privea ea, ca şi cum el ar fi putut scăpa cu uşurinţă şase copii capturaţi, îl enerva.

– Trebuie să-ţi scoţi ideea asta din cap. Şi acum, vino aici şi ia ce material îţi trebuie.

Ea merse în spatele tejghelei, cu un zîmbet graţios.

– Mulţumesc.

– 'Neaţa, Mac, auzi Linnet vocea unei femei.

Nu putea să vadă cine era, fiind aplecată aproape de podea.

– 'neaţa, Wilma. Cum te simţi azi?

– Eu mă simt bine, dar am auzit că tu ai nişte probleme cu Corinne.

Devon aruncă o privire piezişă spre Linnet, în spatele lui, dar ea nu-şi ridică privirea.

– Ce vrei să-ţi dau?

– Oh, de fapt, nimic. Am venit doar să mă mai uit o dată la panglica asta verde. Ţi-am văzut fetiţa englezoaică ieri şi este exact aşa de drăguţă cum spuneai, deşi Corinne zicea altceva despre ea. Cum crezi că-i va veni lui Mary Lynn a mea panglica asta verde?

– Cred că foarte bine.

Devon ieşi din spatele tejghelei, o luă de braţ pe Wilma Tucker şi începu s-o împingă spre uşă.

– Se va potrivi perfect cu ochii ei.

– Ochii lui Mary Lynn sînt căprui, zise ea indignată.

– Ei, gîndeşte-te şi tu. Căprui şi verde merg bine împreună.

O împinse practic dincolo de prag şi închise uşa.

– Cred că le aleg pe astea două.

Linnet puse două role de material pe tejghea.

– Îţi place albastru pentru cămaşă, Devon?

– E bine, spuse el, plecînd de lîngă uşă.

– Acum, trebuie să te măsor.

– Pentru ce?

– Pentru noua cămaşă.

El oftă resemnat şi o privi cum rupe nişte fîşii dintr-o bucată de pînză îngrămădită sub tejghea.

– Vino aici.

Îi făcu semn spre cămin.

– Stai acolo.

Se urcă pe un scăunel ca să rupă fîşiile la lungimile

corecte pentru lărgimea umerilor şi lungimea lui.

– Eşti sigură că ştii ce faci?

– Bineînţeles. Asta e tot ce-mi trebuie, zise ea.

El se întoarse spre ea, feţele lor aflîndu-se la acelaşi nivel, la o distanţă de cîţiva centimetri.

– Mac.

Devon se răsuci, auzind vocea lui Corinne.

– 'neaţa, Corinne.

– Bună, Corinne, spuse Linnet, coborînd de pe scăunel. Trebuie să plec. Ne vedem la cină, Devon.

Închise uşa, în timp ce Corinne zise:

– Ce-a vrut să spună cu „Ne vedem la cină"?

– Lynna! Lynna! Te-ai sculat?

Linnet îi deschise uşa lui Jessie Tucker, care zîmbea în sus, spre ea, cu nasul lui cîrn şi pistruiat, şi ea observă, fără plăcere, că în buzunarul lui se afla ceva viu, care încerca să iasă afară.

– Bună dimineaţa, Jessie.

– Mmmm. Vorbeşti amuzant şi cînd abia te-ai trezit.

– La fel şi tu, iar eu m-am sculat de mult din pat.

El o ignoră, intrînd înăuntru.

– Ce părere ai despre casa mea?

– E o casă, spuse el indiferent, aşezîndu-se pe o bancă. Vrei să arunci o privire prin Sweetbriar?

– Mi-ar plăcea, dar nu pot sta mult. Trebuie să cos astăzi, să-i fac o cămaşă lui Devon.

– Cum de-i spui Devon, cînd numele lui e Mac?

– Tu de ce-mi spui Lynna, cînd numele meu e Lin-

nette? –

El ridică din umeri.

– Uneori îmi place de tine, dar alteori eşti o fată.

– Cred că există un compliment undeva, în vorbele astea. Lasă-mă să mănînc ceva şi apoi mergem.

– Mami m-a pus să-ţi aduc un coş plin cu mîncare. A spus că măcar atît să facă, dacă tot vin să te vizitez. Ce-a vrut să spună cu asta?

– A vrut să spună că eşti un tînăr incredibil de plin de viaţă. Jessie, cînd o să ieşim afară, vrei, te rog, să eliberezi monstrul acela care se mişcă în buzunarul tău?

El zîmbi ca un drăcuşor.

– Sigur. O să ţipi cînd o să ţi-l arăt?

– Sper că nu. Sînt sigură că anticiparea e mult mai rea decît realitatea.

– Huh?

– Hai să mergem să vedem ce-a trimis mama ta. Sînt moartă de foame.

Jessie îi arătă acele părţi pe care le considera el interesante în Sweetbriar: un izvor ascuns, cărări ale căprioarelor, două cuiburi de pasăre pe care le ascunsese el şi vizuina abandonată a unei pisici sălbatice. Spre prînz, ea îl părăsi, ca să se întoarcă la cabana ei şi să coasă. Zîmbi cînd intră în casa cu o singură cameră, pentru că cineva fusese acolo cît timp ea era plecată, şi ştia că acel cineva fusese Devon. Erau saci cu făină de porumb, mere uscate, o găleată cu untură, şuncă, peşte uscat şi un butoiaş cu murături. Patru iepuri

atîrnau în interiorul peretelui căminului şi o grămadă imensă de lemne de foc tăiate se afla lîngă focul pe care el îl reaprinsese. Atinse fiecare obiect, înainte să se apuce de lucru la cămaşa lui Devon.

Se auzi o bătaie în uşă şi ea strigă din locul ei de lîngă foc.

– Intră.

Devon intră în cabană.

– Cum de mi-ai spus să intru cînd nu ştiai cine sînt? Ar trebui să ţii uşa încuiată şi să nu laşi pe nimeni să intre, decît după ce afli cine este. Există oameni care ar putea profita de o fată drăguţă, singură într-o cabană.

– Mulţumesc.

– De ce-mi mulţumeşti?

– Pentru că ai spus că sînt drăguţă.

El clătină din cap spre ea.

– Am adus *Biblia,* aşa cum ai spus. Ce miroase atît de bine?

– Cina ta. Vrei mai întîi să înveţi, sau să mănînci?

– Amîndouă, spuse el zîmbind. Dacă e la fel de gustos precum miroase, vreau să mănînc şi înainte, şi după.

– În regulă, aşa o să faci.

Scoase un polonic plin cu tocană groasă şi consistentă, din vasul de deasupra focului. O uşiţă din lateralul căminului releva suprafaţa aurie şi crocantă a unei pîini abia coapte. Tăie o felie groasă de pîine şi întinse pe ea unt proaspăt, dulce şi moale. Adăugă mîncării o

cană cu lapte rece.

– De unde ai toate astea? N-am trimis nici unt, nici lapte şi nici ceapă sau cartofi.

Arătă cu mîna spre tocană.

– E cel mai ciudat lucru, Devon, dar toată seara am auzit ciocănituri la uşă şi, cînd o deschideam, nu era nimeni, dar fusese lăsată nişte mîncare. Era un adevărat mister.

– Da? spuse el cu gura plină.

– În cele din urmă, doi dintre donatori s-au oprit să vorbească, gemenele Stark.

– Care dintre ei? o întrerupse el.

– Cîte sînt?

– Două seturi, iar Esther e pe cale să aibă încă un copil şi toată lumea spune că vor fi tot gemeni. Se pare că Doll Stark nu ştie să facă altceva decît gemeni. Continuă cu povestirea despre mîncare.

– Eubrown şi Lissie mi-au spus că toate sînt pentru tine, că ştiu că eu îţi gătesc şi că ai făcut atît de multe pentru ei, încît vor să te răsplătească într-un fel.

Devon privi în jos, jenat, pentru o clipă, apoi îi zîmbi.

– Dacă îmi datorau atît de mult, de ce m-au lăsat să mănînc atît de mult timp din ce gătea Gaylon?

– Sînt sigură că generozitatea are limite şi, din cîte am înţeles, era ceva legat de pedeapsa lui Corinne.

Îl privi cu atenţie, dar el rămase tăcut, concentrîndu-se asupra mîncării.

– Va trebui să fac mai bine cunoştinţă cu această tînără. E atît de formidabilă?

El îi zîmbi, rupînd o bucată mare de pîine.

– Dacă ai de gînd să te baţi cu ea pentru mine, să mă anunţi. Mi-ar plăcea să vă văd.

Ea îl privi cu răceală.

– Mă îndoiesc foarte mult că o s-o facem. Acum dacă ai terminat cu ghiftuitul, putem continua cu lecţia de citire?

El îşi ridică o sprînceană spre ea, stăpînindu-şi rîsul.

– Cred că sînt la fel de pregătit ca oricînd altădată.

Ea luă *Biblia* şi o deschise la mijloc, absorbită, pentru o clipă, de arborele genealogic înregistrat atît de meticulos acolo.

– Hei, Devon, aici e trecută toată familia ta. Iată-l pe tatăl tău – Slade Rawlins Macalister, mama ta – Georgina Symington Macalister.

– Georgina?

– Cred că are un nume frumos.

– A avut, e moartă, spuse el, categoric.

– Oh, îmi pare rău. Da, data e aici. Numai cu trei ani în urmă, în acelaşi an cu tatăl tău.

Îl privi cum stătea cu profilul întors spre ea, cu coatele pe genunchi şi mîinile strînse.

– Iată-te: Devon Slade Macalister.

– Slade? Ăsta a fost numele tatălui meu.

– Şi e şi al tău, se pare. Cine e acesta? Kevin George Macalister.

– Fratele meu.

– N-am ştiut că ai un frate.

– Nu te-am auzit întrebîndu-mă. Putem termina cu

asta şi să încetăm să mai trecem prin toată familia mea?

– Ei, Devon! Datele de naştere sînt identice – 10 ianuarie 1758. Era fratele tău geamăn.

– Încă mai e, din cîte ştiu eu. Dacă ştiam că sînt atît de multe în cartea aia, aş fi lăsat-o acasă.

– Bine.

Voia să închidă cartea, cînd un alt nume îi atrase atenţia.

– Cord Macalister. El e omul al cărui nume îl aud mereu. Trebuie să fie vărul tău primar.

– Mda. Cord e vărul meu.

Ea fu uimită de emoţia din vocea lui.

Închise cartea, nevrînd să mai cerceteze istoria familiei lui Devon, evident cumva dureroasă pentru el, şi îşi îndreptă gîndurile spre sarcina nefamiliară a predatului.

– Cum e cu prenumele tău?

El luă bucata de cărbune de la ea şi scrise laborios „Devon" pe o piatră a căminului, zîmbind triumfător datorită realizării lui.

– Am exersat.

– Devon, e minunat! O să fii un elev bun.

– Nu e atît de bine, murmură el.

Ea îl privi cu severitate.

– Cînd cineva îţi face un compliment, spui „mulţumesc". Nu contrazici cuvintele persoanei respective, chiar dacă tu crezi că nu sînt adevărate.

– Chiar ai de gînd să fii o profesoară, nu-i aşa?

Ea aşteptă răbdătoare.

În cele din urmă, el zîmbi şi spuse:

– Mulţumesc pentru frumoasele cuvinte. Acum, învaţă-mă altceva.

– Cu dragă inimă.

Îi zîmbi şi ea.

Linnet aruncă încă un lemn în foc. Se afla în Sweetbriar de două săptămîni şi începuse să simtă că era aici dintotdeauna. Oamenii deveniseră prietenii ei şi îi iubea pentru defectele lor la fel de mult ca şi pentru calităţile lor. Şi ei o acceptaseră, de asemenea. Privi răutăcioasă spre foc. Cu excepţia lui Corinne Stark. Fata folosea orice ocazie ca să arunce vreo remarcă vicleană despre Linnet, începuse chiar să răspîndească zvonul că tot ceea ce ea şi Devon făceau în fiecare seară, în cabana ei, nu avea nici o legătură cu cititul.

Linnet rîse, amintindu-şi; nu ştia pe cine încercau oamenii din Sweetbriar să protejeze, pe ea de Devon, sau pe preţiosul lor Mac de o femeie acaparatoare. Timp de patru seri, ea şi Devon fuseseră întrerupţi în mod constant de vizitatori cu cele mai slabe scuze imaginabile pentru incursiunile lor. În cele din urmă, Devon se enervase şi-şi spusese părerea despre ce gîndeau ei, împreună cu părerea despre drepturile lor în acea problemă, chiar dacă tot ceea ce credeau ei că se întîmplă se întîmpla cu adevărat. Asta o făcuse pe Linnet să roşească. Dar, pînă la urmă, toţi îi lăsaseră în pace, iar Devon progresa foarte rapid cu cititul.

Linnet netezi poalele noii ei rochii, una din cele două rochii, două şorţuri, un şal şi o cămaşă de noapte, pe

care le avea acum. Devon rîdea, spunînd că avea acum mai multe cămăşi decît toţi bărbaţii din Sweetbriar la un loc, dar ea ştia că, de fapt, era încîntat.

O bătaie la uşă o smulse din gînduri. Afară stătea Wilma Tucker, cu o faţă nervoasă, frîngîndu-şi mîinile.

– Jessie, spuse ea. E aici?

– Nu, nu e, zise Linnet, încruntîndu-se. Intră şi aşază-te. Pari foarte supărată.

Wilma îşi îngropă faţa în palme.

– Jessie a dispărut. A plecat sau a fost luat. Nu ştiu care din ele. Credeam că e în pat, cînd m-am uitat aseară, dar azi-dimineaţă era doar o grămadă de cuverturi. Nu a fost acasă toată noaptea. Cineva mi-a luat unicul băiat, se văită ea şi începu să plîngă.

Linnet încercă să-şi controleze propria teamă.

– În regulă, stai aici şi eu o să-l aduc pe Devon. El o să ştie ce e de făcut.

– Mac nu-i aici. A plecat la vînătoare 'nainte de răsărit. Am fost mai întîi la el, 'nainte să-mi amintesc, dar apoi, tu fiind femeia lui, am venit la tine.

Linnet clipi de cîteva ori – „femeia lui Devon" – era prima dată cînd auzea expresia atît de ostentativ.

– O să-l căutăm.

Îşi înfăşură şalul în jurul umerilor.

– Du-te la Stark-i şi apoi la Agnes. Agnes va şti ce e de făcut. Ai înţeles, Wilma? Unde e Floyd?

Era primul ei gînd la tatăl lui Jessie.

– A plecat la vînătoare, cu Mac.

Linnet o înşfăcă pe Wilma de braţ, teama nemaifiind

uşor de controlat.

– E posibil ca Jessie să fi plecat cu tatăl lui?

– Nu. Jessie şi Floyd s-au certat îngrozitor. Floyd a spus că Jessie trebuie să stea şi să-l ajute pe Jonathan la fermă, dar îl ştii pe Jessie.

Linnet o privi pe femeie. Da, îl ştia pe Jessie. El voise să plece la vînătoare cu tatăl lui şi, cînd nu i se dăduse voie să meargă, hotărîse să fugă, aranjîndu-şi patul astfel încît nimeni să nu-şi dea seama.

– Wilma, du-te la Agnes acum, şi o să-ncepem să-l căutăm.

Linnet simţea cum groaza îi creşte, amintindu-şi de copiii capturaţi de Crazy Bear. Involuntar, îşi aminti de mama ei, zăcînd lîngă foc, pata roşie care se lărgea lîngă capul ei. Începu să simtă o senzaţie de panică. Jessie, cu toată bravada lui, era doar un băieţel, şi era în mare pericol.

Aproape că o împinse pe Wilma afară, pe uşă.

– Du-te la Agnes, şi ea o să te ajute să-i puneţi pe oameni să caute, repetă.

– Tu un' te duci?

– Mă duc să-l caut pe Jessie. Cred că ştiu cîteva locuri în care ar putea fi.

Ieşi în aerul rece de noiembrie şi porni spre pădure, cu inima bătîndu-i rapid.

Capitolul 5

Soarele apunea cînd Devon intră călare în luminiş şi zîmbi în direcţia cabanei lui Linnet, întrebîndu-se ce pregătise ea pentru cină. Oprindu-se pentru o clipă, se gîndi cît de mult îi plăceau serile petrecute singur cu ea, cît de repede era ea gata să rîdă, cum guriţa ei drăguţă... Îşi spuse singur să înceteze cu gîndurile acelea, zîmbi şi intră în punctul comercial.

– Te-ai întors, băiete? întrebă Gaylon.

– Mda, Floyd şi cu mine am adus un căprior. Am jumătate din el afară.

– Ai auzit de agitaţia de azi? îl întrebă Gaylon.

– Ce agitaţie?

– Micul Jessie Tucker a dispărut.

Devon se holbă la bătrîn.

– Dispărut? A fost găsit?

– Oh, da. A dormit în şopron, şi exact acolo l-a căutat mama lui. M-aştept ca Floyd să-i zică cîteva

vorbe.

– Le merită, comentă Devon, conştient de pericolele pe care le ascundea pădurea.

– Sigur. Toţi cei din Sweetbriar l-au căutat. S-a pierdut o întreagă dimineaţă de muncă.

– Ei, mă bucur că n-a păţit nimic. Du-te afară, adu căpriorul şi împachetează-l, da? Sînt lihnit.

– Te duci iar la fetiţa ta, nu? zîmbi Gaylon. Cînd o să te legi de ea, ca să-ţi petreci tot timpul acolo? Trebuie să fie capabilă să facă şi altceva, 'n-afară de citit şi gătit.

– Linnet e treaba mea şi n-am nevoie ca tu sau altcineva să-mi spuneţi ce să fac.

Îi aruncă lui Gaylon o privire aspră, după care zîmbi larg.

– Nu mă grăbesc, savurez ambalajul 'naintea mierii.

– Toate bune şi frumoase, zise serios Gaylon, dar dac-aş fi în locul tău...

– Ei bine, nu eşti, i-o tăie Devon, şi nici n-ai şanse să fii. Acum du-te şi adu căpriorul, aşa cum am spus, şi lasă-mă să-mi văd singur de curtea mea.

Devon îl privi aspru.

– Nu-i nevoie să te enervezi, protestă Gaylon. Eu îţi dau un sfat doar, dar vă ştiu eu pe voi, tinerii. Cînd eram de vîrsta ta, credeam că ştiu totu'.

Închise uşa în urma lui.

Devon ieşi afară, la butoiul cu apă de ploaie din spatele magazinului şi se curăţă de o parte din negreala de după o zi de vînătoare. Ştergîndu-şi antebraţele puternice, se gîndi că Gaylon avea dreptate. Dar ce în-

semna, de fapt, Linnet pentru el? Ştia cît de mult îi plăcea să fie lîngă ea, cum uneori umărul ei se freca de al lui şi reacţia lui imediată îl surprindea şi îl stînjenea. La naiba! se gîndi, chiar şi acum putea simţi reacţia corpului lui doar la amintirea apropierii ei. Zîmbi, dinţii albi sclipind în lumina lunii. Worth Jamieson. Era un băiat, în timp ce el, Mac, era un bărbat în toată firea. Nu era îngrijorat de Jamieson.

Îşi ridică privirea spre stele şi văzu că se făcea tîrziu. Ştergîndu- şi palmele pe coapse, merse spre cabana ei şi fu surprins cînd ea nu-i răspunse imediat; de obicei îl aştepta. Deschise uşa neîncuiată.

– Linnet!

Văzu imediat că ea nu era acolo. La naiba! blestemă şi fu uimit cît de groaznic se simţea dîndu-şi seama că nu avea s-o vadă imediat. Întorcîndu-se la magazin, n-o văzu nicăieri. Merse în spatele magazinului.

Gaylon era îngenuncheat, cu cuţitul în mînă, deasupra căprioruIui.

– Ai văzut-o pe Linnet?

– Nu, toată ziua, dar de multe ori n-o văd. Încearcă la Emersoni. Poate a crezut că nu te-ntorci astă-seară.

– Dar i-am spus...

– Poate a uitat, băiete. Nu eşti singuru' din viaţa ei.

Devon îi aruncă o privire prevenitoare, dar Gaylon rîse şi se întoarse la căprior. Devon puse frîul calului deja obosit şi îl scoase din grajd. Urcîndu-se în tăcere pe spatele gol al animalului, călări spre casa Emersonilor.

Ea nu era acolo şi nimeni n-o văzuse toată ziua. Călări la Tuckeri.

O oră mai tîrziu, părăsea casa acestora, înjurînd. Wilma se dusese la Linnet pentru ajutor în găsirea lui Jessie, dar nimeni nu se gîndise să-i spună că Jessie fusese găsit. Devon vorbise cu Jessie cîteva minute şi avea cîteva idei despre locurile în care era posibil ca Linnet să-l caute pe băiat. Era atît de furios pe ei toţi încît, nefiind sigur de ce era în stare să spună, plecă dar presupuse că ei ştiau ce gîndea.

Luna dispăruse şi era foarte întuneric şi foarte frig. O strigase de atîtea ore, încît vocea aproape că-l lăsase, dar nu primise nici un răspuns. Stomacul îl durea de teamă că n-o va mai găsi niciodată, că Crazy Bear se răzbunase pe el luîndu-i fata. Întinzîndu-şi capul într-o parte şi ascultînd, auzi un sunet îndepărtat. Era un sunet neobişnuit, care nu aparţinea pădurii, dar se afla deja la douăzeci şi patru de kilometri de Sweetbriar. Ea nu putea ajunge atît de departe.

Îşi îndemnă calul înainte şi, cînd ea apăru, ca o umbră întunecată ghemuită lîngă un copac, îşi întoarse în tăcere calul şi îngenunche lîngă ea.

— Linnet? şopti, iar în vocea lui se găseau toată îngrijorarea, toată agonia pe care le simţise nereuşind s-o găsească.

Ea întoarse spre el o faţă palidă, răvăşită de lacrimi. Ceea ce auzise el fusese plînsul ei. Fără nici un cuvînt, Linnet se prăbuşi spre el şi Devon o strînse în braţe.

– Jessie, strigă ea. Jessie s-a pierdut.

– Linnet, spuse Devon, ridicîndu-i faţa spre el. Jessie e bine. A fost doar furios pe tatăl lui şi s-a ascuns. Acum e bine, e foarte bine.

Dar nu la fel era şi fata din braţele lui, se gîndi, mînia lui asupra Tuckerilor crescînd.

Lacrimile ei nu se opriră, revenind.

– A fost ca atunci... ca atunci...

– Cînd Crazy Bear te-a luat pe tine şi pe copii? întrebă el încet.

Ea nu reuşi să vorbească, dar îşi înclină capul spre piept.

Se sprijini de copac şi o luă pe genunchi, realizînd din nou cît de mică era, cît de delicată. Naiba s-o ia pe Wilma Tucker pentru că-şi trecuse povara pe umerii mici şi plăpînzi pe care-i strîngea. Toţi făceau asta în ultima vreme, ştiind că ea le asculta necazurile, ca o adevărată prietenă, fără să se gîndească la sine.

– Spune-mi, Linnet, povesteşte-mi ce s-a întîmplat atunci.

Ea scutură din cap, nevrînd să dezgroape amintirile.

El o atinse pe obraz.

– O să fiu alături de tine. Spune-mi!

Cuvintele începură să curgă, la început încet, iar apoi năvălind unul după celălalt, în graba lor de a ieşi. Îi vorbi despre groaza ei la atacul indian, văzîndu-şi mama zăcînd în propriul ei sînge, neştiind nimic de tatăl ei, lungul marş cu copiii. Îi spuse cît de teamă îi fusese cînd indienii o bătuseră şi cînd crezuse că o vor lăsa să

moară de foame, singură. Simţi braţele lui Devon strîngîndu-se în jurul ei, cu siguranţa nemaipomenită oferită de ele.

– Am fost atît de îngrozitor, îngrozitor de speriată, Devon.

El o strînse de mînă.

– Nu trebuie să mai fii speriată. Sînt aici, iar tu eşti în siguranţă acum.

– Întotdeauna sînt în siguranţă cînd eşti tu în apropiere. Întotdeauna ai venit la mine, ai fost alături de mine cînd am avut nevoie de tine.

Se trase în spate şi îşi înălţă capul spre el, în timp ce Devon îi îndepărtă părul ud de lacrimi de pe faţă. Cerul se lumina, în începutul de dimineaţă, iar gura ei era atît de aproape de a lui, atît de moale, iar sînii ei erau lipiţi de pieptul lui. Se aplecă să o sărute.

Dar Linnet se retrase.

– Mi-a fost teamă că l-au luat pe Jessie, că va fi nevoie să trăiască departe de familia lui, precum ceilalţi copii. Devon, ar fi trebuit să-l vezi pe micul Ulysses. Era un băieţel drăguţ, atît de dulce. Jessie e ca el.

Devon o lăsă, enervat.

– Nu poţi lăsa nimic deoparte, nu-i aşa? O să mă duci în mormînt, sîcîindu-mă cu copiii ăia blestemaţi, care nu au nici o legătură cu tine.

– Ce e asta, o ceartă între îndrăgostiţi? se auzi o voce deasupra lor.

Se întoarseră amîndoi şi îl văzură pe Cord Macalister. Un singur cuvînt îl putea descrie pe Cord Macalister

– orbitor. Era un bărbat cu o constituţie puternică, stînd cu picioarele depărtate, mîinile în şolduri, îmbrăcat cu pantaloni albi, din piele de căprioară. Pe pieptul lui larg era un desen complicat, din mărgele de sticlă micuţe, care prindeau şi reflectau lumina dimineţii. Părul des şi creţ avea culoarea soarelui, ochii, aceea a celor mai albastre lacuri. Privea faţa lui Linnet, sigur de reacţia pe care o va obţine – modul în care îl priveau femeile cînd îl vedeau prima dată, sau a suta oară, nu conta – şi cînd văzu aceeaşi expresie pe faţa ei; o răsplăti cu zîmbetul lui cel mai reuşit, zîmbetul despre care multe femei spuneau că rivaliza cu stelele în frumuseţe.

Devon văzu şi el expresia de pe faţa lui Linnet şi o privi dezgustat. O dădu jos de pe genunchi şi o ajută să se ridice, iar cînd ea îl privi întrebătoare, se uită în altă parte.

– Cord, spuse el calm, nu mă aşteptam să te văd aşa devreme.

– Nu te aşteptai să mă vezi aşa devreme anul acesta sau să vezi pe cineva atît de dimineaţă?

Îi zîmbi lui Linnet.

Devon strînse din dinţi. Cum de Linnet nu întinde mîna şi nu se prezintă, ca în celelalte ocazii? se gîndi.

– Ea e Linnet Tyler. Linnet, Cord Macalister.

– Tyler? După cum arătaţi, mă aşteptam să fie o Macalister. Mă bucură să aflu că nu e.

Ochii lui îi parcurseră corpul şi părul încîlcit, plin de frunze.

Devon simţi ostilitatea care ieşea întotdeauna la su-

prafaţă atunci cînd Cord era în apropiere, ostilitate bazată pe anii petrecuţi împreună, văzînd şi ştiind cum reacţionau femeile faţă de el.

– Haide, spuse, trăgînd-o pe Linnet de braţ. Să ne întoarcem în Sweetbriar, ca să te culci. Arăţi îngrozitor.

– Asta e părerea ta, vere. Mie, micuţa doamnă mi se pare teribil de drăguţă. Aveţi un singur cal?

– Mda, tocmai am găsit-o pe Linnet.

Îi povesti pe scurt dispariţia lui Jessie şi cum îl căutase Linnet.

– Atunci, aveţi un cal obosit.

Cord o privi pe Linnet, gîndindu-se că relaţia ei cu Mac nu era deloc ceea ce crezuse el la început. Ea îl privea cu ochii aceia mari.

– Ce culoare au ochii tăi?

– Nu... Nu ştiu.

Linnet descoperi că vocea aproape îi pierise.

Cord chicoti şi îi aruncă o privire arogantă lui Devon.

– Mac, văr bătrîn al meu, de ce să n-o duc eu pe domniţă pe calul meu, pînă în Sweetbriar? Nu vrei să-ţi epuizezi singurul cal, nu-i aşa?

– Nu, spuse Linnet cu hotărîre. Devon...

– Devon? o întrerupse Cord. Acum parcă-mi amintesc că numele tău era Devon. Totuşi, n-am auzit pe nimeni spunîndu-ţi aşa.

Devon îl privi crunt pe vărul său.

– Ia-o, dacă vrei, n-am nici o pretenţie asupra ei.

Cord zîmbi.

– Foarte fericit s-aud asta, băiete.

Înainte ca ea să poată protesta, o ridică pe Linnet, o aşeză pe şaua calului său alb, urcă în spatele ei şi îndemnă calul să pornească.

– Ei, fetiţo, spune-mi cum ai ajuns în Sweetbriar?

Ea îi povesti, pe scurt, cum o salvase Devon.

Cord rîse, sunetul vibrînd în aer.

– Ei, dacă ăsta nu e un mod în care să impresionezi o doamnă, nu ştiu care altul ar puta fi. Bătrînu' Mac l-a ucis pe Spotted Wolf. Crazy Bear n-o să uite asta uşor. Spotted Wolf fiind fratele lui.

Ajunseră în Sweetbriar cîteva ore mai tîrziu şi întreg oraşul îi aştepta în luminiş. Erau oarecum surprinşi s-o vadă pe Linnet călărind în faţa lui Cord, dar, cu toate acesta, erau uşuraţi s-o vadă nevătămată.

Floyd Tucker o ridică de pe cal.

– Linnet, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întîmplat.

– Şi mie, spuse Wilma, ochii începînd să-i lăcrimeze. Eram atît de adîncită în problemele mele, încît nu m-am mai gîndit la altcineva.

– E în regulă, Wilma, spuse ea, bătînd-o pe braţ.

– Nu, nu-i în regulă.

Devon coborî de pe cal. Nu călărise alături de Cord, ci o luase pe alt drum, singur.

– Linnet ar fi putut fi ucisă în timp ce-l căuta pe băiat.

Wilma se smiorcăi.

– Devon! E în regulă. Nu s-a întîmplat nimic rău, insistă Linnet.

– Nu s-a întîmplat nimic rău. N-am mîncat nimic de ieri de la prînz, am pierdut o noapte de somn şi tu spui

că nu-i nimic.

Ea îl privi furioasă, gura luîndu-i o expresie severă.

– Îmi pare foarte rău că te-am incomodat atît de mult. Sînt sigură că pot găsi nişte mîncare pentru tine.

El era la fel de furios.

– Nu vreau să te smulg de la alte îndatoriri – sau interese. Te rog să mă scuzi, am treburile mele de care să mă ocup.

Se întoarse în magazin şi trînti uşa în urma lui.

În luminiş, Gaylon îl înghionti pe Doll.

– Ce crezi c-a provocat asta?

Doll scuipă zeama de tutun din gură şi făcu semn cu capul spre spatele larg al lui Cord. Vînătorul era înconjurat de femei, de la gemenele Stark, în vîrstă de şapte ani, pînă la Agnes Emerson.

– Cred că asta e problema lui Mac, ca întotdeauna, de altfel.

Gaylon privi dezgustat.

– Nu ştiu de ce-l plac femeile. N-are nimic altceva decît nişte pene drăguţe pe care le-am văzut odată pe calul unui bogătaş.

– Ei, orice ar fi, se pare că femeilor le place.

Linnet stătu o vreme liniştită în căsuţa ei, bucuroasă să fie departe de zgomot. Îşi spălă faţa şi mîinile, începu să-şi scoată rochia, dar nu reuşi decît să descheie cîţiva nasturi, după care căzu pe pat, adormind aproape înainte să-l atingă.

O trezi o bătaie în uşă. Se uită repede pe fereastră şi

văzu că lumina pălea. Devon venise pentru cină şi citit, iar ea încă dormea. Ameţită, încercă să se trezească.

– Intră, strigă, înainte să-şi amintească că lui Devon nu-i plăcea cînd ea făcea asta.

În pragul uşii deschise stătea Cord Macalister.

– Hei, eşti o privelişte grozavă pentru nişte ochi îndureraţi.

Privirea lui cercetă atent faţa ei îmbujorată de somn, părul auriu care-i plutea peste umeri pe spate, rochia descheiată care revela curbura plină a sînului.

– Cord, nu mă aşteptam...

– Îl aşteptai pe Mac? E mai norocos decît credeam.

Linnet îşi încheie repede rochia şi îşi strînse părul la spate, într-o cosiţă lungă şi groasă.

– Ce pot face pentru tine?

El se aşeză pe banca de lîngă masă, cu picioarele lungi întinse pe podea. Exista ceva atrăgător la Cord Macalister, ceva ce te făcea să-i acorzi atenţie, să fii în permanenţă conştient de prezenţa lui.

– Vreau doar să fiu un bun vecin. M-am gîndit că ţi-ar place să ne cunoaştem mai bine.

Ochii lui erau amuzaţi cînd ea trebui să păşească peste picioarele lui ca să ajungă la cămin.

– Mi-e teamă că va trebui să mă scuz, dar trebuie să pregătesc cina.

El o privi cum curăţă rapid cartofii şi îi aruncă într-o oală.

– Pare cam multă mîncare pentru cineva atît de mic ca tine, comentă el.

– E pentru Devon. El mănîncă aici.

– Ei, asta-i foarte comod pentru el, nu-i aşa?

– E o răsplată prea mică.

Cord îi privi leneş corpul, imaginîndu-şi-o fără haine pe ea, apoi o privi din nou în ochi.

– Cred că eu aş fi găsit un alt mod în care să-mi fie plătită datoria, dacă mi-ai fi fost datoare mie.

O bătaie la uşă îl făcu pe Cord să strige „intră", înainte ca Linnet să ajungă să deschidă.

Zîmbetul lui Devon dispăru cînd îl văzu pe Cord şi întoarse spre Linnet o privire rece.

– Nu ştiam că ai companie. O să mă duc să-mi văd de treburile mele.

– Hei, vere, nu te purta aşa. Domnişoara găteşte o cină grozavă. Sînt sigur că e suficient pentru amîndoi.

Devon îi aruncă lui Linnet o privire dispreţuitoare

– Nu vreau să vă deranjez. Noapte bună.

Închise uşa în urma lui.

Linnet porni după el, dar Cord o prinse de braţ.

– Lasă-l. Întotdeauna a fost aşa. Are firea cea mai iute pe care ai văzut-o vreodată. Nu-i poţi spune nimic băiatului ăstuia fără să se enerveze.

Ochii lui Linnet îi întîlniră pe ai lui Cord şi îi fulgerară mînioşi.

– Iar tu ştiai asta şi îl provoci în mod deliberat.

Cord îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Hei, poţi să spui c-am făcut-o, dar, cînd în joc e o micuţă ca tine, aş zice că orice fel de vînătoare e corectă.

O ţinea de mînă, mîngîind-o de la încheietură la cot.

Ea se retrase furioasă.

– Acum, dacă te-ai autoinvitat la cină, poţi s-o şi mănînci...

Puse tocana pe jumătate nefiartă într-un vas de lemn, stropindu-se pe partea din faţă a rochiei.

Cord era fascinat. În treizeci şi şase de ani, nici o femeie nu rezistase farmecului lui. Nici o femeie pe care el hotărîse că o doreşte, adică. Împotrivirea acesteia îl făcea s-o respecte. Mîncă încet, fără să se gîndească la mîncare, dar privind-o pe Linnet care, furioasă, înfigea şi scotea un ac din ceva ce părea o cămaşă bărbătească. Cînd termină, Cord se ridică şi se întinse, laţul alb învîrtindu-se în jurul lui, mărgelele sclipind în lumina focului, şi zîmbi cînd văzu că Linnet îl privea.

– Domnişoară Tyler, scumpo, a fost o seară foarte, foarte interesantă, dar trebuie să plec.

Ea înclină capul.

– Noapte bună.

Cord îi aruncă un zîmbet, apoi se opri la uşă, gînditor.

– Sweetbriar n-a fost niciodată unul din locurile mele favorite de popas, dar cred că s-ar putea să-mi schimb părerea foarte curînd. Ar putea fi plăcut să rămîn pe-aici iarna asta, să văd ce se-ntîmplă.

O lăsă singură.

Cord intră în magazinul lui Devon, fără să se mire la vederea celor care-l aşteptau acolo. Era un bun povestitor şi vizitele lui erau primite cu plăcere. Cu un zîmbet

pentru copiii nerăbdători din faţa căminului, cărora li se permisese să stea pînă mai tîrziu în prima seară a lui Cord în Sweetbriar, se duse lîngă tejgheaua largă, unde stătea vărul lui.

– Găteşte foarte bine micuţa ta doamnă.

Devon îl privi cu nişte ochi reci pe bărbatul care, deşi cu zece ani mai mare, fusese rivalul lui aproape întreaga sa viaţă.

– Nu-mi amintesc să-mi fi pus insemnul pe ea.

– Voiam doar să mai aud asta o dată. Plăcute cuvinte.

Merse agale spre cămin, începînd deja o poveste.

Capitolul 6

Linnet rămase o clipă tăcută în pragul uşii, cu un coş acoperit cu o pînză sub braţ. Îl privi pe Cord, înconjurat de oamenii vrăjiţi, părul lui atît de blond, pantalonii albi, cu franjuri, din piele de căprioară, diferenţiindu-l de ceilalţi. Doll Stark o prinse de braţ şi îi făcu semn, fără să vorbească, spre o uşă din spatele magazinului. Nimeni nu o observă cînd o deschise, crezînd că ducea afară, la grajduri. Fu uimită pentru o clipă, cînd se trezi într-o altă cameră şi avu nevoie de puţin timp pentru a se obişnui cu întunericul, după care îl văzu pe Devon întins pe un pat îngust, cămaşa şi cizmele lui fiind aruncate pe o bancă. Pielea lui întunecată strălucea în lumina lunii, iar părul negru şi bogat se încreţea în jurul gîtului. Linnet se minună din nou de cît de tînăr părea şi de cît de mult semăna cu unul din vitejii lui Crazy Bear. Îşi aminti de colierul pe care-l purta în noaptea în care o salvase.

Merse în vîrful degetelor spre o bancă de lîngă pat. Se gîndi că ar trebui să plece, să-i lase coşul cu mîncare şi să plece. Degetele lui se mişcară, în vis. Cît de mult dorea să-l atingă! Ochii lui albaştri se deschiseră, privind-o.

– Ţi-am adus cina, spuse ea încet. N-aş fi intrat aici, dar Doll Stark mi-a arătat direcţia, iar eu am crezut că uşa duce afară, explică prea rapid.

Bineînţeles că asta nu explica de ce stătea la o jumătate de metru de el sau de ce întinsese mîna ca să-i atingă degetele calde.

El se ridică, cu picioarele goale pe podea, şi îşi trecu mîna prin părul des, iar ea se întrebă dacă părul lui era aspru sau moale. Pe pieptul lui nu era nici un fir de păr, doar pielea netedă şi întunecată şi muşchii lungi şi subţiri.

– Nu erai obligată să-mi aduci ceva.

Ea zîmbi încercînd să-i privească doar faţa.

– Ştiu, dar am vrut s-o fac. Nu puteam să te las să pleci flămînd, mai ales fiind vina mea că n-ai mîncat şi n-ai dormit.

El îi luă coşul.

– Uneori mă enervez destul de tare şi spun lucruri pe care nu le cred. Oh, Dumnezeule! Nu-mi spune că ăsta e pui.

– Un pui întreg şi o plăcintă cu mere întreagă.

– Cred că pot să mănînc tot.

– Aşa m-am gîndit şi eu.

În timp ce Devon muşca dintr-o aripă, ea privi în

jurul camerei. Pe peretele îndepărtat era o etajeră şi Linnet se duse să privească ornamentele de acolo. Nu le vedea prea bine în întuneric, dar erau altfel de ornamente din lemn decît cele pe care le văzuse în faţa magazinului. Îşi trecu mîinile peste unul dintre ele, făcîndu-i plăcere netezimea sculpturii, în timp ce Devon o privea.

– Tu le-ai făcut?

El aprobă din cap, cu gura plină.

– Devon, ştii că sînt adevărate opere de artă? Că, dacă te-ai afla în est, ar putea fi vîndute la preţuri mari?

El se opri pentru o clipă, după care începu să mănînce.

– Doar nişte cioplituri. Tata era mult mai bun ca mine.

– Nu pot crede asta, zise ea, luînd o altă piesă. Cum era, tatăl tău, vreau să spun?

Devon zîmbi.

– Era un om bun. Tuturor le plăcea de el. Cel mai bun tată pe care-l poate avea un băiat. Mă lăsa în pace cînd aveam nevoie de asta, mă burduşea cînd aveam nevoie s-o facă.

– Nu era foarte bătrîn cînd a murit, nu-i aşa?

– Nu, declară Devon simplu.

– Cum s-a întîmplat? întrebă ea liniştită.

– Un urs.

Devon păru să pună ceva din durerea lui în acele cuvinte simple, din durerea pe care-o simţise văzîndu-şi tatăl iubit făcut bucăţi de acel urs. Gaylon îl ţinuse şi îl

împiedicase să se repeadă asupra animalului cu mîinile goale. Devon se întrebase, mai tîrziu, cum de avusese bătrînul puterea să o facă, ţinînd cont că Devon era deja un tînăr bărbat puternic, de douăzeci şi trei de ani.

– la cîteva din ele, dacă vrei – spuse făcînd semn spre figurine – sau pe toate, nu-mi pasă.

– Devon, ar trebui să-ţi pese. Sînt frumoase şi nu poţi să le dai aşa, pur şi simplu, fără discernămînt.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Nu poţi să le dai aşa, oricui.

– De ce nu? întrebă el. Sînt ale mele.

– Devon Macalister, să nu îndrăzneşti să te cerţi iar cu mine. Mi-a ajuns pentru noaptea asta.

Cuvintele ei îi amintiră lui Devon de Cord şi continuă să mănînce, tăcut.

– Totuşi, mi-ar plăcea să am una dintre ele, dar e prea întuneric ca să le văd şi nu m-aş putea decide pe care o vreau.

Se apropie de Devon.

– Iau coşul acum, dacă ai terminat.

– A fost bun, una din cele mai bune mese pe care le-am mîncat vreodată, spuse el somnoros, punîndu-şi picioarele pe pat. Mulţumesc.

– Noapte bună, Devon, zise ea de la uşă.

– Noapte bună, Lynna.

Dimineaţă, Linnet merse la magazinul lui Devon, dar Gaylon îi spuse că acesta plecase călare foarte devreme, cu calul încărcat cu mîncare.

– Pleacă de cele mai multe ori atunci cînd apare Cord, zise Doll. Se duce să-şi vadă străbunicul, cel din tribul shawnee.

– Nu-ţi face griji, se va întoarce, spuse Gaylon.

Lui Linnet nu-i venea să creadă cît de singură se simţi în următoarele zile. Îşi petrecea timpul cu toţi cei din Sweetbriar, dar aceştia îşi aveau vieţile lor şi nu le rămînea prea mult timp pe care să-l petreacă împreună cu ea.

Cînd Cord o invită să călărească, ezită, dar acceptă. Voia să afle care era cauza animozităţii dintre cei doi bărbaţi.

Cord îşi puse mîinile în şolduri şi privi în jos spre ea, cu un zîmbet slab pe faţă.

– Nu ţi-e frică de mine, nu-i aşa?

Ea îl privi cercetător pentru o clipă

– Nu, nu mi-e.

– Atunci nu e nici o problemă. Am luat alt cal de la Floyd Tucker şi, dacă eşti gata, putem pleca.

Ideea unei plimbări călare şi a ieşirii din aşezare i se părea foarte atrăgătoare.

– Mi-ar plăcea să călăresc, Cord. Stai să-mi iau şalul.

Cord o privi cum intra în cabană, apoi ridică ochii spre cerul cenuşiu. „Da, domnule, se gîndi el, totul e exact cum am plănuit."

Linnet ştia că vremea era nefiresc de caldă pentru acel anotimp şi că toată lumea spunea că nu va mai dura mult, iar azi era înnorat şi totul dădea o senzaţie

ciudată, ca şi cum lucrurile erau goale şi fiecare sunet avea ecou în pădure. Cord nu vorbea prea mult, conducînd-o doar pe o cărare îngustă, printre copaci. Se părea că parcurseseră kilometri întregi.

– Cord, nu ne-am îndepărtat prea mult de aşezare? Devon mă avertizează mereu în legătură cu indienii

El îi zîmbi.

– Faptul că văru' ăsta al meu trăieşte din cînd în cînd cu indienii nu înseamnă că e singurul care-i înţelege. Poţi să ai încredere în mine, n-o să te duc într-un loc nesigur. Oricum, am ajuns.

Ea îşi aduse calul alături de al lui şi se opriră amîndoi, privind întinderea largă şi albastră a lui Cumberland River.

– Drăguţ, nu? sparse Cord tăcerea.

– Da, îţi taie respiraţia.

El descălecă.

– Există aşa ceva în Anglia?

– Totul în America este mult mai larg, chiar şi oamenii par mai mari.

El veni lîngă calul ei şi întinse braţele în sus ca s-o prindă, aşa cum făcuse Devon de atîtea ori. Linnet îşi puse mîinile pe umerii lui cînd Cord o ridică şi o aşeză pe pămînt, dar el nu-i dădu drumul, ţinînd-o cu fermitate de talie. O privi în ochi pentru o clipă şi Linnet descoperi că inima îi bătea mai repede. Modul versat în care o ţinea el, încrederea pe care o emana îi tăiară respiraţia. Încet, el îşi apropie faţa de a ei, ochii lui căutîndu-i tot timpul pe ai ei. Buzele lui le atinseră pe ale ei cu blîn-

deţe, apoi îi deschise gura cu forţa. Ea fu surprinsă la început, dar senzaţia nu i se păru deloc neplăcută; de fapt, chiar îi plăcea să fie sărutată. El îşi îndepărtă gura de a ei şi o trase la pieptul lui, iar ea îi auzi inima bătîndu-i cu putere. Ciudat, a ei revenise la ritmul normal.

– Eşti o micuţă dulce, Linnet, spuse el, mîngîindu-i părul.

O îndepărtă de el ca să-i privească faţa, dar, înainte ca vreunul dintre ei să mai poată spune ceva, cerurile se desfăcură în două, înjumătăţite de un fulger strălucitor. Instantaneu, rafale de ploaie reci şi tăioase umplură aerul.

Linnet îşi pierdu respiraţia cînd primul potop o udă pînă la piele şi începu imediat să tremure.

– Ia-ţi calul, strigă Cord peste răpăitul ploii. Urmează-mă.

Ea prinse frîiele şi îl urmă pe bărbatul solid. După cîteva minute, el o conduse într-o peşteră adîncă şi uscată. Linnet îşi stoarse părul şi îşi şterse apa de pe faţă, în timp ce Cord duse caii în fundul peşterii şi îi deşeuă.

– Uite, asta o să-ţi fie de ajutor pînă fac focul.

Îi puse o pătură pe umeri. Ea îl privi luînd nişte ramuri dintr-o grămadă destul de mare de lemne uscate, de lîngă perete, şi făcu focul.

– Hai, vino aici şi încălzeşte-te. Arăţi de-a dreptul îngheţată.

El îi frecă umerii reci şi umezi şi, curînd, sîngele

reîncepu să circule prin ei.

Linnet îşi întinse mîinile deasupra focului.

– În mod cert, asta e cea mai rece ploaie din viaţa mea.

– O să se transforme în ninsoare curînd, spuse el, aruncînd alte lemne în foc. Mi-e teamă că vara noastră indiană s-a terminat şi iarna a venit peste noi.

– Ce bine că ştiai peştera asta!

Îl privi, cînd el rămase tăcut.

Cord întoarse spre ea o privire amuzată.

– Sigur că a fost un lucru bun.

Întinzîndu-se pe solul nisipos, cu capul sprijinit pe braţul îndoit, întinse o mînă spre ea.

– De ce nu vii aici, ca să continuăm de unde ne-a oprit ploaia?

Ea îl privi fix pentru o clipă. Ploaia rece era ca o uşă care-i bloca în interiorul peşterii. Se uită la grămada de lemne de foc, apoi se ridică şi merse la gura peşterii ca să privească ploaia, tremurînd de frig acum, cînd se depărtase de foc.

– Ai plănuit totul, nu-i aşa? întrebă liniştită.

– Ei, cum aş fi putut plănui o furtună ca asta?

– Ai trăit mult timp în păduri şi ştii cum e vremea în Kentucky.

El îi zîmbi, privind rochia udă, lipită de corpul ei, şi gîndindu-se la pielea ei netedă şi catifelată.

– Poţi spune că am avut idee despre cum putea fi vremea azi şi m-am gîndit că ar fi bine să fiu pregătit. Ce te roade? N-o să se-ntîmple nimic care să nu-ţi placă la

fel de mult ca şi mie.

– Spune-mi, Cord, ce s-ar întîmpla dacă te-aş refuza?

El o privi, sincer surprins.

– Hmm, dacă mă gîndesc bine, nu ştiu exact. Nici o femeie nu m-a refuzat pînă acum.

Ea continua să-l privească fix şi expresia lui deveni mai dură.

– Adevărul e, Linnet, că nu cred că mi-ar plăcea să fiu refuzat de o femeie.

Ea privi din nou ploaia.

– Doar nu te gîndeşti să ieşi acolo, nu? Nu te-aş sfătui. Se face tot mai rece cu fiecare clipă şi mă îndoiesc că ştii drumul înapoi, spre Sweetbriar. Aşa că, de ce nu încetezi să mai fii atît de agitată şi nu vii înapoi lîngă foc?

O privi pentru o clipă, apoi rîse. Ea privi în spate, spre el.

– Presupun că e prima dată cînd eşti cu un bărbat şi te temi. N-ai de ce să fii speriată. O să fiu foarte blînd şi n-o să te doară aproape deloc.

Ea se întoarse şi îşi luă şalul. Mîna întinsă de Cord nu reuşi s-o prindă de poalele rochiei. El se ridică, cu ochii fulgerînd.

– Nu o să ieşi afară.

– Mi-e teamă că nu-mi laşi altă opţiune. Ori stau aici şi...

Oftă.

– Ori îmi încerc norocul, afară. Prefer ploaia.

Cord se ridică în picioare cu o faţă furioasă.

– Nu am forţat nici o femeie să mă vrea şi n-o să încerc acum.

Ea se opri din legatul şalului.

– Asta înseamnă că, dacă rămîn aici, mă laşi în pace?

Mînia incredibilă din ochii lui îi răspunse.

– Atunci, într-adevăr, n-am altă alegere.

– Dar să nu crezi c-o să vin să te salvez, aşa cum a făcut Mac. Dacă ieşi acolo, o faci singură. Ne vedem la înmormîntarea ta.

Ochii lui îi parcurseră corpul.

– Ce pierdere! spuse batjocoritor.

Linnet aruncă o ultimă privire focului cald, îşi aplecă hotărîtă capul în piept şi ieşi în ploaia îngheţată.

Cord o privi pentru o clipă, apoi se răsuci şi lovi cu piciorul o piatră. Se aşeză pe pătura de lîngă foc.

– Nu e mai tare ca toate? spuse cu o voce puternică, clătinînd din cap o clipă, după care zîmbi.

Va aştepta cîteva minute, apoi se va duce după ea. Va fi foarte dornică să se întoarcă la el, după ce va petrece o vreme în frig. Fata avea curaj, se gîndi, frecîndu-şi mîinile deasupra focului şi amintindu-şi cum o sărutase. Nu mai dorise niciodată ceva în viaţă atît de mult cît o dorea pe micuţa asta.

Linnet realiză cît adevăr era în cuvintele lui Cord imediat ce ploaia rece se transformă în lapoviţă. În păr i se adună gheaţă, îngreunîndu-i şalul. Picioarele îi erau

deja amorţite, dar îşi ţinu capul aplecat, împotriva lapoviţei, şi continuă să meargă. Într-o anumită privinţă, Cord se înşelase total. Linnet avea un simţ excelent al orientării şi acum se îndrepta cu precizie spre casa iui Agnes Emerson. La un moment dat, i se păru că aude pe cineva în apropiere şi văzu pantalonii albi de piele, inconfundabili, ai lui Cord, printre copaci. Se ascunse în spatele unei buturugi putrede enorme şi aşteptă pînă cînd el se îndepărtă.

O oră mai tîrziu, nu mai era atît de sigură că făcuse bine cînd părăsi peştera caldă. Cît de rău putea fi Cord, în comparaţie cu moartea? Era mai mult decît îngheţată, corpul fiindu-i atît de amorţit, încît nici nu mai tremura. Lapoviţa se transformase în ninsoare, iar rochia udă îngheţase pe ea, lipindu-se şi trăgînd-o în jos.

Era ciudat că părea să nu mai simtă frigul, dar îi era incredibil de somn. Tot ce dorea era să se întindă undeva şi să doarmă. Auzi un cîine lătrînd în depărtare, dar sunetul ajunse la ea foarte slab. Dacă ar putea dormi doar puţin, apoi se va putea trezi şi va continua să meargă. Nu putea fi prea departe de casa lui Agnes. Un copac era căzut în drumul ei şi zăpada făcuse un pat alb, moale şi pufos lîngă buştean. Se prăbuşi în genunchi şi îl atinse. Pentru mîinile ei, care deveneau din albastre, de un cenuşiu urît, zăpada părea aproape caldă. Se întinse. Ah! Binecuvîntarea unui somn!

Ceva îi atinse faţa, dar nu o trezi.

– Mami! E aici. Am găsit-o!

Agnes alergă spre fiul ei prin zăpada care cădea

rapid. Doyle, băiatul de optsprezece ani, îngenunche lîngă corpul nemişcat al lui Linnet şi îi îndepărtă zăpada de pe faţă. Punîndu-i mîna pe gît, se asigură că încă trăia. Se aplecă şi o ridică în braţe, îngrozit de rochia rigidă, îngheţată.

– Abia dacă mai respiră, spuse cînd apăru Agnes.

– Hai s-o ducem acasă. Nu e prea grea pentru tine?

Doyle îi aruncă o privire dispreţuitoare mamei sale. Nu va realiza niciodată că era un adevărat bărbat? O ţinu lipită de el, încercînd s-o încălzească, pe cît putea, cu corpul lui. Era la fel de rece şi de ţeapănă ca o bucată de fier, doar că, Slavă Domnului, nu era la fel de grea. Ajunseră repede la cabană, iar mama lui îi făcu semn s-o aşeze pe patul pe care-l trăsese mai aproape de foc.

– Acum, du-te şi caută-i pe Lonnie şi pe tata. O încălzesc eu.

Doyle plecă repede, întrebîndu-se dacă, fiind atît de îngheţată, va mai reveni vreodată la viaţă. Agnes fu nevoită să-i taie rochia, care era prea îngheţată ca să i-o poată scoate altfel. Apoi o înfăşură pe fată într-una din cămăşile ei de noapte enorme, din flanel, frecîndu-i tot corpul micuţ cu o pătură aspră din lînă.

Uşa se deschise şi intrară Doyle, tatăl lui şi Lonnie, care avea opt ani.

– Arată groaznic, mami. E moartă? întrebă Lonnie.

– Nu, spuse tăic s Agnes. Nu e moartă şi nu o să moară. Lyttle – se adresă soţului ei – freacă-i picioarele, iar tu, Doyle, fă un ceai fierbinte din sasafras.

– Eu ce pot să fac? întrebă Lonnie nerăbdător

– Tu freacă-i mîinile. Crezi că poţi?

– Sigur, mami.

Începu să i le frece.

– Uită-te la ele; sînt atît de mici şi au o culoare ciudată, nu-i aşa?

Agnes se aşeză pe pat, cu capul lui Linnet în poală.

– De ce nu spune nimic, mami? De ce stă întinsă acolo, ca şi cum ar fi moartă?

– Pentru că e îngheţată, Lonnie, şi trebuie s-o încălzim.

Lonnie luă mîinile lui Linnet într-ale lui şi suflă în ele, apoi privi spre mama lui, ca să primească încurajări.

Agnes îi adresă un zîmbet slab fiului ei, dar oricine putea vedea că era îngrijorată.

– O să-i înfăşor picioarele, spuse Lyttle. Să mai punem nişte pături pe ea şi să înteţim focul.

Înainte ca el să termine de vorbit, Doyle mai aruncă un buştean în foc.

– Mami, spuse Lonnie şi, cînd îşi ridică privirea, în ochii lui erau lacrimi. Nu vreau să moară. E drăguţă şi Mac va fi foarte furios dacă ea o să moară.

– N-o să moară! spuse Agnes, cu o hotărîre care o uimi chiar şi pe ea. Nu o s-o lăsăm să moară.

Lyttle aduse un teanc de pături şi începu s-o acopere pe Linnet. Agnes se întinse şi o trase pe fata îngheţată, lipind-o de ea, iar Lyttle le înveli pe amîndouă. Lonnie ridică marginea păturilor.

– Lonnie! Ce faci? Vrem s-o încălzim.

– Ştiu, spuse băiatul serios. O să mă aşez în faţă.

Intră în pături şi îşi lipi spatele corpului său micuţ de al lui Linnet.

– E tare rece, nu-i aşa, mami?

– Da, Lonnie, şopti Agnes, simţind cum inima i se umflă de mîndrie pentru fiul ei.

Capitolul 7

Linnet deschise ochii încet. Agnes era aplecată deasupra focului, amestecînd ceva ce mirosea delicios, într-un vas mare şi negru. Se întoarse şi îi zîmbi lui Linnet.

– E bine că eşti din nou aici.

Linnet încercă să mişte un braţ şi descoperi că muşchii îi erau incredibil de dureroşi.

– Ce caut aici?

– Nu-ţi aminteşti?

Agnes puse capacul pe oală şi se ridică.

– Cord a venit ieri şi a spus că te-ai pierdut în furtună şi ne-a cerut să-l ajutăm să te găsească.

– A făcut Cord asta? zise Linnet cu dispreţ, amintindu-şi totul.

Agnes îşi înălţă o sprînceană.

– Cord nu e chiar aşa de rău, doar pare să fie, uneori. Deşi n-am auzit nici o fată tînără plîngîndu-se de el, înainte.

– Auzi acum.

Era evident că Linnet nu voia să discute despre Cord.

– Uite, vreau să bei asta.

Agnes îi întinse o cană aburindă.

– O să fii destul de slabă şi o să ai dureri pentru cîteva zile, presupun, dar o să avem grijă de tine.

– Agnes, nu pot să rămîn aici.

Linnet încercă să se ridice, dar Agnes se. apropie repede, ca să-i ofere un ajutor foarte necesar.

– Mi se pare c-am mai auzit asta înainte, cînd ai venit prima dată în Sweetbriar, şi nu vreau s-o aud iar.

Linnet rîse, dar se opri pentru că o dureau muşchii stomacului.

Agnes îi zîmbi.

– Acum, c-am rezolvat asta, hai să băgăm nişte mîncare în tine.

Linnet făcu încă o împunsătură în cuvertura întinsă. Era în casa lui Agnes de aproape o săptămînă şi, de cîte ori vorbea de plecare, întreaga familie refuza s-o asculte. Auzise că Devon se întorsese, dar acesta nu venise s-o viziteze. Agnes, din cealaltă parte a ramei, îşi trecu mîna peste lucrătură şi o examină cu un ochi critic.

– Trandafirul din Sharon a fost întotdeauna unul din modelele mele favorite. A fost al doamnei Macalister? întrebă Linnet, oprindu-se din cusut.

– A mămicii lui Mac, numai că ea nu-i lăsa pe băieţi

să-i spună mămică. Trebuiau să-i spună mamă.

Linnet privi din nou cuvertura. Devon nu trecuse s-o vadă, de cînd era bolnavă, dar, de altfel, n-avea nici un motiv s-o viziteze.

– Deci, ai cunoscut-o pe mama lui. Cum era?

– Oh, era o adevărată doamnă elegantă. Slade, tatăl lui Mac, a plecat în nord, să vadă dacă poate face rost de bani ca să deschidă un punct comercial în noul teritoriu Kentucky. Noi, Tucker-i, Stark-i, Lyttle şi cu mine, locuiam atunci în Carolina de Nord. Nici unul dintre noi nu eram căsătoriţi, doar prieteni şi vecini. Aşa cum am spus, Slade a plecat în nord. Ah!

Agnes se opri şi oftă.

– Slade Macalister era un bărbat arătos, înalt, chipeş, cu păr negru, umeri largi, şi mergea încet ca o pisică.

– Ca şi Devon, şopti Linnet pentru sine.

Agnes făcu o pauză, dar nu dădu alt semn că ar fi auzit comentariul lui Linnet.

– Cînd s-a întors din nord, Slade a adus cu el o mireasă, o micuţă drăguţă, care vorbea tare ciudat şi avea cele mai ciudate maniere.

O privi din nou pe Linnet, remarcînd cum tînăra englezoaică făcea cana grosolană de ceai să pară o bucată de porţelan translucid.

– Era deja însărcinată cînd s-au întors acasă şi, imediat după naşterea gemenilor ei, un grup întreg am şters-o spre noul ţinut Kentucky. Imediat, soţia lui Slade a început să aibă probleme. Se plîngea tot timpul în

legătură cu călătoria, cu munca; aproape că înnebunise, dar Slade o iubea, asta-i sigur. N-am mai văzut nici un bărbat iubindu-şi aşa nebuneşte femeia ca el.

Agnes chicoti la un gînd ştiut doar de ea.

– Oricum, nevasta asta a lui părea bună la ceva, pentru că în multe dimineţi Slade se scula mai obosit decît era cînd se urcase-n pat.

Linnet rămase cu capul aplecat, ascunzîndu-şi obrajii roşii.

– Presupun că n-o poţi învinui prea mult. Slade mi-a spus că ea crescuse într-o casă cu funii pe pereţi şi, cînd trăgeai de una din ele, un bărbat sau o femeie veneau alergînd, să vadă ce pot face pentru tine.

Linnet o privi pe Agnes, uimită. Putea foarte bine să spună că şi viaţa ei fusese la fel, pînă cînd minele tatălui ei secaseră şi pămîntul fusese vîndut pentru plata datoriilor.

– Dar Devon?, întrebă încet.

– Băieţii ăia! Chiar dacă erau gemeni, nu puteau exista doi oameni mai diferiţi. Kevin semăna perfect cu mama lui, păr blond, cîrlionţat, piele albă, în timp ce Mac era ca tatăl lui, negru, cu excepţia ochilor albaştri. După o vreme, Slade începu să stea mai mult plecat din Sweetbriar. Cred că plîngerile nevestei deveniseră insuportabile, dar adevăratele bătălii au început din cauza indienilor.

– Care indieni?

– Mama lui Slade era o shawnee autentică, un fel de mare ştab în trib, şi rudele ei veneau tot timpul să-i vadă

pe gemeni. Indienii îi speriau pe băieţii mamei şi ea începu să-i ţină în casă, fără să-i mai lase afară. Ea şi cu Slade au avut o ceartă teribilă din cauza asta, o puteai auzi de la un kilometru. Dar, după ce au început să meargă, băieţii şi-au rezolvat singuri problemele, cel puţin Mac.

Rîse.

– Cum a făcut Devon asta?

– Puştiul ăsta era mai alunecos decît un porc unsuros. Nici o cameră nu-l putea reţine înăuntru. Mi-amintesc cum, o dată, Slade aproape c-a scos untul din el, cînd l-a găsit în vîrful acoperişului. Avea doar patru ani şi niciodată nu ne-am putut da seama cum a ajuns acolo.

Agnes rîse pentru sine şi continuă să coasă.

– Dar ce s-a întîmplat cu mama lui şi unde e Kevin?

Agnes oftă.

– Asta e o poveste tristă. Cînd băieţii aveau vreo cinci ani şi doamna Macalister renunţase de mult să mai încerce să-l ţină pe Mac în casă, l-a găsit stînd pe vine în noroi cu un băieţel indian, amîndoi îmbrăcaţi cu pantalonii scurţi, iar băiatul îl învăţa pe Mac cîteva cuvinte shawnee. Biata femeie a început să urle de parcă-şi pierduse minţile.

– Dar, de ce? întrebă Linnet cu sinceritate.

Agnes îi zîmbi cu ataşament. Chiar după perioada petrecută cu indienii, Linnet nu-i ura, aşa cum făceau alţii.

– Cred că pen' că nu-l putea deosebi pe fiul ei de

copiii indieni care alergau în jurul magazinului. Kevin era diferit; el îşi asculta întotdeauna mama. Dar Mac, nu. În noaptea aia am auzit-o ţipînd la Slade că ea pleacă în est şi îşi ia băieţii cu ea. Două zile mai tîrziu, au trecut nişte misionari, mergînd spre est, şi ea l-a luat pe Kevin şi a plecat. N-am mai văzut-o niciodată.

– Dar Slade? Cum şi-a putut părăsi băiatul?

Agnes clătină din cap.

– Nu prea ştiu, dar a făcut-o. L-a îmbrăţişat, l-a sărutat şi i-a spus că-l iubeşte mult, apoi s-a suit într-o căruţă şi-a plecat.

– Şi Devon? întrebă încet Linnet.

– Avea doar cinci ani atunci şi a stat acolo o clipă, după care a intrat în magazin. Toţi ne-am gîndit că era prea mic ca să-nţeleagă ce se-ntîmplase.

– Dar nu era aşa, zise Linnet calmă.

Agnes clătină din cap, cu tristeţe.

– Nu, nu era..Cîteva ore mai tîrziu, Slade nu l-a mai văzut şi a început să-l caute. Toţi l-am căutat. Două zile mai tîrziu, unul dintre verii lui indieni l-a adus înapoi, iar băieţelul arăta ca şi cum nu dormise şi nu mîncase nimic în tot acel timp. Slade se uita la el şi toţi am crezut c-o să-l plesnească, dar el doar a îngenuncheat şi a întins mîinile, iar Mac a alergat la el.

Agnes îşi şterse o lacrimă.

– A fost îngrozitor. Băieţelul a plîns atîtea ore, încît Slade a trebuit să-i dea nişte whisky ca să-l adoarmă.

– Şi a mai văzut-o vreodată pe mama lui?

– Nu, dar acum trei ani, cînd Slade a murit, i-am

scris fratelui lui şi i-am trimis una din sculpturile lui Mac. Kevin a răspuns, a spus că mama lui murise recent şi i-a trimis lui Mac nişte unelte de cioplit, tocmai din Germania. Încă mai sper că Kevin va apărea aici într-o zi.

Rămaseră tăcute pentru o vreme, ascultînd ritmul constant făcut de Doyle, care tăia lemne. Zăpada groasă de afară aducea o linişte nefirească chiar şi în casă.

– De ce îl urăşte Devon pe Cord?

Linnet rămase cu capul plecat. Voia să ştie, trebuia să ştie şi nu putea risca dezaprobarea lui Agnes.

Se părea că Agnes se gîndea la acelaşi lucru.

– Mac l-a cunoscut pe Cord abia la optsprezece ani, s-au privit îndelung unul pe celălalt şi au devenit inamici, dar, pentru o vreme, au fost inamici în mod amical. În fiecare vară, cîteva grupuri de oameni călătoreau spre vest pe aici, iar Cord şi Mac încercau întotdeauna să vadă care dintre ei poate face mai multe fete să se îndrăgostească de ei.

Linnet o privi neîncrezătoare pe Agnes, iar aceasta îi zîmbi.

– Ştiu. Era groaznic din partea lor. I-am vorbit lui Slade de asta, dar nu-i puteai spune nimic rău de Mac. Era lumina ochilor lui. Mă săturasem să văd fetele plîngînd, şi pe Mac şi Cord rînjind unul la celălalt. Dar, în vara trecută, lucrurile au fost diferite. A venit o fată pe care-o chema Amy Trulock, iar Mac s-a îndrăgostit cu adevărat de ea.

Agnes ignoră privirea uimită a lui Linnet.

– Cord nu era aici, dar, cînd a venit, a început s-o

vrăjească pe fată, ca întotdeauna, numai că pentru Mac era altfel. Nu ştiu ce s-a-ntîmplat, doar că Lyttle şi Mac s-au dus la vînătoare şi i-au văzut pe Cord şi pe fată împreună – înotînd fără haine pe ei. De atunci, Cord nu face altceva decît să-l înnebunească pe Mac.

Tăcură cîteva minute şi Agnes se trezi privind capul aplecat al lui Linnet. Se întreba ce gîndea fata despre Mac, ce se întîmplase între ea şi Cord. Ştia că Mac n-o vizitase pentru că el credea că ştie sigur ce se-ntîmplase între ei. Atunci, cu Amy Trulock, îl duruse mai mult decît îşi dădea seama şi nu voia nici măcar să se gîndească să se îndrăgostească din nou, mai ales după ce Linnet stătuse atît de mult în pădure, cu Cord. Mac nu voia să riște să fie din nou rănit.

A doua zi dimineaţă, Linnet parcurse kilometrul care o despărţea de casa ei. Avusese ceva probleme în a o convinge pe Agnes şi restul familiei că se simţea foarte bine şi că nu avea nevoie să meargă cineva cu ea. În cele din urmă, îi aruncase o privire disperată lui Agnes, iar femeia mai în vîrstă înţelesese că Linnet voia să fie singură.

Acum, păşea uşor pe pămîntul noroios, aerul rece înviorînd-o după lunga săptămînă petrecută în casă. Din loc în loc se vedeau mici pete de zăpadă, dar aceasta se topise aproape în întregime. Linnet respiră adînc şi porni cu un pas mai vioi. După povestea lui Agnes, din ziua precedentă, nu se mai gîndise decît la viaţa lui Devon, la băieţelul plîngînd după mama lui şi la bărbatul matur văzîndu-şi iubita înotînd goală cu vărul lui. Îşi

dădea seama acum de ce Devon nu o vizitase, nu întrebase despre ea, cel puţin din cîte ştia ea – fiindcă o judecase şi o găsise vinovată de aceeaşi crimă ca şi pe Amy Trulock. Bineînţeles, tot ce putea ea să facă era să meargă direct la el şi să-i spună adevărul, întreaga poveste a ceea ce se întîmplase între ea şi Cord.

Dar de ce ar face-o? Da, de ce? Dacă s-ar duce acum şi l-ar ruga s-o creadă – şi ştia că ar fi durat ceva ca să-l convingă pe Devon de nevinovăţia ei – ar stabili un model. Din acel moment, va trebui să-i dea socoteală. Vizualiză rapid viitorul. Devon, la cincizeci de ani, venind în căsuţa ei pentru lecţia lui de citire şi acuzînd-o pe ea, o doamnă cu păr cărunt, că era interesată de alt bărbat. Nu! Îndepărtă absurda viziune. El trebuia s-o accepte aşa cum era şi, dacă el credea că ea îşi petrecea nopţile cu alţi bărbaţi, treaba lui. Trebuia să înţeleagă că ea era Linnet Tyler, nu Amy Trulock. Un moment de panică o străbătu, cînd realiză ce însemna hotărîrea ei. Devon putea fi atît de furios, încît să se îndepărteze de ea. Încercă să-şi spună că, dacă el era aşa de superficial, atunci îi va fi mai bine fără el. Rîse tare de absurditatea acelei declaraţii, pentru că ştia de ce era în stare, dacă era vorba să îl piardă pe Devon.

Luminişul apăru în raza ei vizuală şi îşi dădu seama că pe coşul casei ei ieşea fum. Trăia de atît de puţin timp acolo, dar ce dragă îi era casa aceea! Îşi strînse fustele şi alergă la uşă. I se tăiase respiraţia, cînd intră şi privi cercetătoare camera micuţă. Focul ardea strălucitor în cămin, podeaua fusese măturată şi totul era în

ordine, fără praful unei întregi săptămîni, aşa cum se aşteptase.

Patru obiecte de pe capătul mesei o atraseră spre ele. Ochii i se înceţoşară pentru o clipă, atît de uşurare, cît şi de bucurie, pentru că erau patru din figurile cioplite ale lui Devon. O ridică pe prima, simţindu-i curbele, liniile delicate. O privi o vreme, înainte să-şi dea seama că semăna perfect cu Agnes Emerson. Agnes stătea cu umerii traşi spre spate, energia şi vitalitatea ei simţindu-se în cei zece centimetri de lemn.

Linnet se întoarse repede spre celelalte sculpturi, roasă de curiozitate. Următoarea le reprezenta pe cele patru gemene Stark, într-un cerc, ţinîndu-se de mîini, fustele învolburate evidenţiindu-le mişcarea. Fetele păreau identice, dar Linnet ştiu imediat care dintre ele era Sarah. Zîmbi, fascinată de sculptură.

Următoarea sculptură era uşor de recunoscut. Doll şi Gaylon stînd pe o bancă, Gaylon aplecat în faţă, cioplind un băţ, Doll cu ochii aprinşi, cu gura deschisă într-un hohot de rîs.

Ultima lucrare o puse în încurcătură pe Linnet. Era o fată tînără, privind în jos, la Jessie Tucker, al cărui buzunar era umflat, dar Linnet nu o recunoscu pe fată şi se gîndi imediat la Amy Trulock. Fata avea pe faţă un zîmbet uşor şi arăta ca şi cum nimic altceva pe lume n-ar fi contat, cu excepţia a ceea ce spunea Jessie. Linnet nu-şi dorea, în mod deosebit, o statuetă a lui Amy Trulock, dar le adora pe celelalte trei. Le aşeză, cu drag, deasupra căminului, cea cu Jessie şi fata puţin

mai într-o parte şi, toată ziua – în timp ce frămînta pîinea, curăţa verdeţurile, umplea cutia cu lemne de foc – se uită la ele; era liniştită de ele.

Lumina serii pălea şi Linnet îşi netezi nervoasă fusta şi părul, după care răspunse bătăii la uşă şi deschise. Devon stătea acolo şi ea îl privi pentru o clipă, incapabilă să rostească vreun cuvînt.

– O să mă laşi să îngheţ aici, afară, sau îmi dai voie să intru?

El îi zîmbi şi ea făcu un pas în spate.

– Bineînţeles, intră, te rog.

El trecu pe lîngă ea şi privi în jur.

– Ai găsit totul bine, cînd te-ai întors?

Ea se duse să amestece tocana din oală, deasupra focului. Devon se purta ca şi cum ea fusese în vizită la rude.

– Da, spuse zîmbind. Totul era perfect. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de casă şi mai ales pentru astea.

Mîna ei atinse uşor cele trei figurine, oprindu-se înaintea ultimei.

Devon văzu gestul şi ochii lui avură o privire rănită. Veni lîngă ea şi ridică a patra sculptură, ţinînd-o uşor.

– Asta nu-ţi place? întrebă el încet.

– Eu... Ah, da, e foarte drăguţă, spuse ea ezitînd.

– Jessie nu a fost prea uşor de făcut, faţa lui se schimbă tot timpul, dar cu tine a fost într-adevăr uşor.

Ea se opri brusc din aranjatul mesei.

– Cu mine? întrebă neîncrezătoare.

Devon o privi surprins.

– Poate că nu am reuşit prea bine. Nu ştiai că eşti tu?

Ea puse farfuria jos şi îi luă statueta, studiind fata. Nu ştia că ea arăta aşa, atît de tînără, atît de naivă.

– Nu, n-am ştiut că sînt eu, spuse încet, ridicînd privirea spre Devon.

El zîmbi şi remarcă modul în care degetele ei se strînseră în jurul lemnului negru. Îşi trecu piciorul lung peste bancă.

– Sînt gata de masă. Gaylon a încercat să mă ucidă cu gătitul lui, cît timp ai fost plecată.

În timp ce-l servea cu porţii uriaşe din toate, îşi dădu seama că el voia să ignore întregul incident cu Cord. Nu ştia dacă să fie uşurată sau furioasă.

– Cine ai crezut că era? între el printre înghiţituri. Nu mai există nimeni aici care să arate aşa.

– Nu... nu ştiu. Am crezut că era cineva... cunoscut din trecut.

El se încruntă.

– Nu eşti o mincinoasă prea bună.

Urmă o clipă de tăcere.

– Devon, vreau să-ţi spun...

El îşi înălţă capul brusc.

– Nu trebuie să-mi spui nimic despre nimic. Eşti profesoara mea şi asta e tot, şi orice ai face e treaba ta, nu a mea. Nu am nici un drept asupra ta. Şi acum, să discutăm despre ceva care ne interesează pe amîndoi, cum ar fi să-mi mai dai o bucată din plăcinta aceea.

El îi zîmbi, dar zîmbetul nu i se reflectă şi în ochi.

– În regulă, spuse ea după o vreme. Îţi înţeleg sentimentele.

Îi tăie încă o bucată generoasă de plăcintă.

– Gaylon spunea că te-ai dus, probabil, să-ţi vezi străbunicul, spuse ea.

Devon o ignoră.

Ea îi luă furioasă farfuria goală.

– Poate că nu eşti interesat de viaţa mea, dar, ca profesoară, eu sînt interesată de a ta. Bunicul tău e la fel de orbeşte de încăpăţînat ca şi tine?

Devon se lăsă pe spate pe scaun, privind-o surprins.

– Am fost să-i iau pe copiii pe care-i doreai aşa de mult. I-am predat unor misionari, ca să-i ducă înapoi în est.

Ea era atît de uimită, încît abia reuşi să vorbească.

– Toţi? şopti.

– Cei şase ai tăi şi încă cîţiva pe care Crazy Bear îi luase într-un alt raid.

Capitolul 8

Printr-o înţelegere tacită, Devon nu se întoarse la căsuţa lui Linnet în următoarele cîteva săptămîni, iar viaţa ei începu să cadă într-un tipar. Ea simţea că-i datora mai mult ca oricînd pentru că-i salvase pe copii; aşa încît îi lăsa mîncare caldă, prin Gaylon, de trei ori pe zi. Iar Devon părea să fie plecat din magazin de cîte ori se ducea ea.

La sosirea Crăciunului, Linnet şi toţi ceilalţi aşteptau cu nerăbdare serbările programate. Agnes veni la magazin şi dădu ordine tuturor. Gaylon fu trimis în pădure, să aducă vînat proaspăt, în timp ce lui Doll i se spuse să-şi mai încălzească scripca, iar Linnet primi comanda să decoreze magazinul lui Devon, unde urma să aibă loc dansul. Agnes îl fixă pe Devon cu o privire aspră.

– Iar tu rămîi lîngă Linnet, ca s-o ajuţi.

Linnet ar fi putut să jure că auzise nişte chicoteli înfundate ale lui Gaylon şi Doll.

– În regulă, ce vrei să faci? întrebă Devon morocănos.

Linnet îşi strînse gura.

– N-am nevoie de tine. Sînt sigură că mă pot descurca singură.

Traversă repede camera şi aproape că trînti uşa în urma ei.

– Linnet?

Ea se răsuci ca să-l înfrunte.

– Nu ieşi aici, afară, ca să-mi spui alte lucruri urîcioase. Sînt sigură că mă pot descurca singură.

– Ai mai spus-o o dată. Ţi-am adus asta.

Îi întinse şalul.

– M-am gîndit că s-ar putea să ai nevoie de el.

Ea îşi dădu seama că fusese atît de furioasă, încît nu observase frigul. Şi-l aruncă pe umeri.

– Acum, te rog să mă scuzi.

Fugi de lîngă el şi intră în pădure, dar, spre şi mai marea ei mînie, Devon o urmă.

– Nu e nevoie să stai lîngă mine.

– Ştiu – te descurci, îi imită el tonul distant. Dar, din cîte ştiu, e o ţară liberă.

Încercă să-l ignore, în timp ce căuta frunziş pentru cămin. Spre supărarea ei, constată că uitase să ia un cuţit. În loc să se întoarcă în căsuţă, preferă să încerce să răsucească una din ramurile mai joase ale unui brad.

Devon îi privi străduania cîteva clipe, apoi se apropie.

– Pot să te ajut?

Ridică un cuţit ascuţit ca un brici şi tăie creanga.

– Sau poate că ai prefera să te ajute Cord?

– Da, şopti ea. Aş prefera să fie Cord sau oricine altcineva.

Nu îl privi, cînd el se întoarse şi plecă. Cără cu mîini tremurătoare ramurile de brad înapoi în sătuc.

Cînd se întoarse, magazinul era plin de oameni, copiii alergînd în jur, stîrniţi de dansul ce trebuia să aibă loc a doua zi.

– O petrecere cu dans, îi spuse Doll lui Linnet. Lasă sapa jos şi vino în oraş.

Caroline Tucker îşi petrecu ziua cu Linnet şi gătiră, folosind ingredientele pe care femeile le păstraseră toată iarna. Jessie stătea în permanenţă în calea lor, iar în curînd li se alătură şi Lonnie Emerson. Acesta avea sentimentul că el îi salvase viaţa lui Linnet şi, ca urmare, ea era proprietatea lui personală. Jessie nu era deloc de acord cu ideea şi, aceasta fiind o scuză la fel de bună ca oricare alta, trebuiră să fie despărţiţi din cîteva încăierări.

O dată, Devon împinse cu piciorul uşa lui Linnet, cu cîte un băiat zvîrcolindu-se în fiecare din mîinile lui, şi îi ceru să facă neapărat ceva cu ei. Spuse şi cîteva remarci despre cum ea îi făcuse pe toţi bărbaţii din Sweetbriar să se bată pentru ea, şi că ai naibii să fie dacă li se va alătura şi el. Plecă cu paşi mari, înainte ca ea să-i poată răspunde.

Noaptea festivităţilor veni, senină şi rece, iar Linnet îşi puse rochia nouă pe care şi-o făcuse pentru petrecere, din bumbac albastru şi uşor, strînsă la baza gîtului

şi în talie. Avea mîneci mari, bufante, pînă la coate. Ştia că era mai potrivită pentru vară, dar presupunea că în cameră avea să fie foarte cald, cu atîţia oameni. Îşi pieptănă pe spate şi pe umeri părul lung, proaspăt spălat, şi acesta se ondula uşor la capete.

Rămase lîngă foc o clipă, nervoasă, mustrîndu-se singură pentru frivolitatea ei. Cînd se răsuci, fusta lungă se umflă uşor în jurul ei. Dacă Devon ar crede că e drăguţă, dacă Devon... Rîse zgomotos. Se întrebă ce-ar fi zis el dacă ar fi ştiut cît de mult timp petrecea ea gîndindu-se la el, dacă ar fi ştiut că se ocupase atîtea ore de rochia aceea doar pentru el. Oare o va ruga să iasă pînă afară, la aer curat, în noaptea aceea? S-ar duce. S-ar duce oriunde i-ar cere el.

Deschise uşa căsuţei şi inspiră adînc aerul nopţii, neremarcînd frigul cît timp parcurse cei cîţiva metri pînă la magazin. Deschise cu timiditate uşa şi mulţi ochi se întoarseră spre ea, dar nici unii nu erau ai lui Devon. El stătea într-un colţ retras, cu Corinne, şi nici măcar n-o observase.

Agnes Emerson veni la Linnet.

– Lynna, hai să ne plimbăm puţin. Nu te gîndeşti să te căsătoreşti cu el, nu-i aşa?

Linnet fu confuză pentru o clipă, apoi îi zîmbi absentă tînărului Worth Jamieson, care venise să stea lîngă ea.

– De unde ştii că m-a cerut?

– În Sweetbriar, toată lumea ştie totul despre toată lumea. Aşa cum ştiu şi că tu şi Mac v-aţi certat, şi abia

dacă vă mai spuneţi vreun cuvînt civilizat.

Linnet îşi aplecă fruntea şi îşi privi mîinile.

– Devon are nişte păreri greşite despre mine şi, de altfel, cred că preferă pe altcineva.

– Nu o vrea pe Corinne, decît în modul în care o vrea fiecare bărbat.

Agnes merse în miezul problemei:

– Dacă Worth sau altcineva i-ar cere să se mărite cu el, probabil că l-ar tîrî în faţa preotului. Doar că ea crede că-l va avea pe Mac şi că el e bogat.

– Agnes, crezi că sînt la fel de transparentă pentru toată lumea?

– Poţi fi sigură. Te uiţi la Mac şi aproape că te topeşti cînd îl vezi.

– Nu! Te rog, nu spune asta.

– Nu pot să n-o spun, e adevărul. Şi acum hai să-l vedem şi să încercăm să-l despărţim de Corinne. Dacă-ţi aruncă o privire, nu cred c-o să mai vadă pe altcineva. Mac, strigă ea, ieşi din colţul acela şi hai s-o vezi pe Linnet a noastră.

Devon îşi ridică privirea şi ochii lui îi trădară surpriza.

– Cred că l-ai prins acum, nu-l lăsa să scape, îi şopti Agnes lui Linnet, ducîndu-se s-o intercepteze pe Corinne.

– Eşti drăguţă, Linnet, spuse Devon încet.

– Mai drăguţă decît un bebeluş de smoală.

– Mult mai drăguţă, zîmbi el.

Doll începu să cînte la scripcă şi Devon o prinse de braţ.

– Vrei să dansezi?

– Cred că va trebui să-mi arăţi paşii.

– Nu e nici un pas, trebuie doar să dansezi cu paşi apăsaţi.

O prinse de mîini şi o învîrti. Dansul era atît de extenuant, iar ei i se făcu sete.

Devon o ţinu de mînă, o trase lîngă un butoi cu cidru şi îi umplu o cană. Se priveau peste marginile cănilor cînd, deodată, el îşi puse ceaşca jos, o luă de talie şi o trase spre el.

– Cred că ochii tăi sînt de culoarea mierii, cu mici pete argintii, dar jur că odată erau aproape roşii.

– Fără de-astea, le strigă Floyd Tucker. Vezi unde pot duce, Mac, spuse el arătînd spre cîţiva copii mici care stăteau în linie, lîngă Esther Stark, însărcinată şi greoaie.

Faţa lui Linnet deveni roz, dar Devon o strînse lîngă el şi zîmbi.

– Cea mai bună idee pe care am auzit-o în seara asta, Floyd, spuse rîzînd.

– Devon!

Se trase de lîngă el, dar Devon îi zîmbi ştrengăreşte, pînă cînd ea fu nevoită să-i întoarcă zîmbetul.

– Agnes, o strigă Lyttle pe soţia lui, cred că-i timpul să-ncepem cu porumbul 'nainte ca tinerii ăştia să-şi piardă controlul.

– Nu pot spune că ideea lui Lyttle e la fel de bună ca a lui Floyd, dar merge, răspunse Devon.

Modul în care rîseră cu toţii o făcu pe Linnet să

realizeze că Devon nu era chiar inocent.

Agnes veni lîngă ea.

– Întotdeauna păstrăm cîteva baniţe de porumb, în fiecare an, şi le curăţăm de boabe. Cine găseşte unul roşu, bărbat sau femeie, sărută pe cine vrea.

– Oh, spuse Linnet, începînd să înţeleagă gluma lui Devon.

– Hai, ar mai bine să-i dai drumul, înainte să se termine.

– Eu? întrebă Linnet.

– Sigur, rîse Agnes. Găseşte unul roşu şi poţi săruta pe oricine alegi.

Linnet ridică ochii spre Devon, care o privea. Nu ezită.

– Haide, îi spuse ea şi se grăbi spre grămada mare de porumb.

Doll Stark găsi unul roşu şi, fără ezitare, se duse direct spre nevasta lui. Îşi puse cu îndemînare braţele în jurul abdomenului ei mare. Cineva strigă că ştia s-o facă pentru că n-o văzuse niciodată altfel. Doll o sărută cu pasiune, ridicînd-o de pe podea, în timp ce toţi rîdeau şi strigau.

Agnes o înghionti pe Linnet.

– Din cîte-nţeleg, ăsta-i motivul pentru care Esther suportă lenevia lui Doll. O femeie nu-şi poate dori mai mult.

Doll îşi lăsă brusc soţia pe bancă şi se întoarse la scripcă. Toţi rîseră de expresia de adorare de pe faţa lui Esther.

Uşa magazinului se deschise brusc şi Cord Macalister umplu portalul îngust. Linnet nu-l mai văzuse de cînd fugise de el, din peşteră. Părea să nu aibă nici un regret în legătură cu incidentul, întrucît îi căută privirea lui Linnet şi îi zîmbi.

– Cord! strigară cîţiva copii şi alergară spre el, mîinile lor prinzînd laţul lung, care se balansa.

– Ei, chiar la timp, spuse el privind grămada de porumb. E jocul meu favorit. Priviţi, puştilor. Cord o să găsească un ştiulete roşu de porumb.

Copiii rîseră, în timp ce solidul vînător intră ca o furtună în grămadă.

– Uite-l! strigă Cord triumfător, cîteva clipe mai tîrziu.

Sări peste grămadă, laţul lovind-o pe Wilma peste faţă, şi o trase pe Linnet în picioare.

Ea îl împinse.

– Nu, Cord, lasă-mă în pace.

– Nu, am cîştigat corect şi tu eşti premiul meu.

O trase cu grosolănie spre el, îi dădu capul pe spate, dureros, şi îşi împinse limba în gura ei. Linnet crezu că o să se sufoce.

El îi dădu drumul brusc, picioarele ei lovind podeaua cu putere. Cord o privi aspru, cu ochi duri şi răutăcioşi, apoi se întoarse şi ieşi din magazin, uşa trîntindu-se în urma lui.

În cameră se lăsă tăcerea.

– Cred că am uitat să mătur dăunătorii din colţuri, murmură Gaylon, şi toţi rîseră nervoşi, dar veselia le trecuse.

Doll ciupi o coardă a viorii.

– N-o să-mi strice el cheful de petrecere, strigă. Hei, băieţi, curăţaţi porumbul ăla, să nu fie nevoie s-o facă nevastă-mea şi copiii.

Rîseră cu toţii de ironia lui Doll referitoare la propria lene. Au fost găsiţi alţi ştiuleţi roşii şi rîsetele crescură. Spre sfîrşitul grămezii, Devon găsi şi el unul roşu şi toţi aşteptară nervoşi, aruncîndu-i cîteva zîmbete pe furiş lui Linnet.

Devon o privi o clipă lung, cu o faţă serioasă.

– Hai, băiete, strigă Gaylon. Ai atîtea femei că nu te poţi hotărî?

– Nu, n-am, spuse el categoric. Corinne, vino aici.

Se întoarse spre voluptuoasa fată. Se lăsă tăcerea cînd Devon o trase pe Corinne în braţele lui, iar Linnet nu reuşi să-şi ia ochii de la ei, nu reuşi să nu vadă pielea netedă şi întunecată a lui Devon atingînd-o pe a altei femei. Văzu cum gura lui se deschide şi o prinde pe a lui Corinne, şi cum fata îşi apasă pasionată corpul de al lui.

Privi din nou în poală şi văzu primele boabe ale unui ştiulete roşu. Împinse repede porumbul în mîna lui Agnes şi murmură ceva, în genul că nu se simţea bine. Părăsi în liniştе magazinul, dar toţi erau conştienţi de plecarea ei, inclusiv bărbatul care săruta altă fată.

Capitolul 9

Linnet alergă în cabana ei şi se aruncă jos cu un hohot de plîns, simţind nefericirea pustiită a cuiva care s-a pierdut.

– Hei, haide, o să-ţi strici rochia aceea frumoasă, de petrecere.

Se răsuci şi, prin ochii plini de lacrimi, îl văzu pe Cord stînd deasupra ei.

– Pleacă şi lasă-mă în pace.

Văzu cum ochii lui se înăspresc.

– Cred că m-am săturat de tine şi de pretenţiile tale. Nu eşti atît de pură cît pretinzi. Am auzit despre modul în care te ţii după micuţul meu văr şi sînt sigur că el a avut tot ce poţi tu oferi. Aşa că mi se pare că am şi eu dreptul la ceea ce oferi cu atîta generozitate.

– Te înşeli! Şi acum ieşi de aici sau altfel o să ţip.

– Dă-i drumul.

Ea deschise gura, dar, înainte să iasă vreun sunet,

simţi cum mîna lui îi acoperă faţa, blocîndu-i tot aerul. După cîteva secunde, el o eliberă.

– Acum vezi ce-am vrut să spun? Dă-i drumul şi ţipă. Dar, dacă mă gîndesc bine, ar putea fi neplăcut să fiu obligat să te leg la gură, cît timp voi gusta corpul tău mic şi dulce.

– Cord, nu...

Se trase în spate, speriată.

– Crezi că mă poţi convinge să n-o fac? Nu există cuvinte care să mă facă să plec fără să te am.

De afară se auzi vocea cuiva, iar Cord sări imediat asupra lui Linnet şi îi acoperi gura.

– Naiba să-i ia de băgăcioşi! Vor veni să vadă de ce micuţa lor Lynna nu se întoarce la petrecere. Se pare că va trebui să te iau de aici.

– Nu... începu ea.

– Nu-mi mai spune nu, mîrîi el. Nu-mi place. Şi acum trebuie să mă gîndesc puţin. Nu vreau ca oamenii să mă urmărească. Vărul ăla al meu poate găsi urma unui şarpe care merge contra curentului.

Faţa i se lumină.

– L-ai învăţat să citească, nu-i aşa? Ei bine, poţi să-i scrii o scrisoare, în care să-i spui că ai fugit cu mine. O s-o creadă.

Rînji.

– Mac ţi-a vorbit vreodată de fata aia, Trulock? Era atît de încins după ea, încît limba aproape că-i atingea pămîntul, dar am venit eu şi ea nici măcar nu l-a mai văzut pe Mac.

Linnet era speriată, foarte speriată. Cord era nebun. Îi putea distinge în voce gelozia şi ura faţă de vărul lui şi se întrebă din nou care era cauza lor.

– Haide, scrie ce-ţi spun eu.

Ea nu avea nici stilou, nici hîrtie, ci doar tăbliţa pe care-o folosea Devon la lecţii.

– Scrie că ai fugit cu mine şi că n-o să te mai întorci. Şi ai grijă, pentru că ştiu să citesc.

Cînd o văzu ezitînd, buza i se încreţi.

– Nu mi-ar plăcea să fiu obligat să-ţi rup unul din oasele acelea mici, dar fii sigură că o s-o fac, şi tot o să te iau cu mine. Aşa cum ai spus în peşteră, n-ai de ales.

Ea scrise exact ce spusese el şi cînd Cord ridică scrisoarea şi o privi, îşi dădu seama că el o înşelase, întrucît era evident că nu ştia să citească.

El rînji, citindu-i gîndurile.

– Nu-mi place s-o fac, dar nu cred c-ai veni de bunăvoie.

Îi legă o eşarfă peste gură şi apoi mîinile la spate. O trase în spatele lui şi scoase capul pe uşă, privind în jur. Cînd se asigură că nu era nimeni, o puse pe Linnet pe cal şi călăriră în pădurea întunecoasă.

Cînd îi dădu drumul lui Corinne, Devon întîlni privirile ostile ale aproape tuturor celor din Sweetbriar. Ştia că Linnet plecase şi, pentru o clipă, îi făcuse plăcere gîndul că gustase şi ea din propriul ei medicament. Oricum, ea nu simţise nici pe jumătate din ceea ce simţise el mai înainte, văzînd-o în braţele lui Cord, ştiind că ea îşi pe-

trecuse noaptea cu Cord. Acum, cînd o împinse pe Corinne de lîngă el şi se aşeză singur pe o bancă, nu se mai simţea la fel de triumfător. Jurase că nu va mai lăsa nici o femeie să-l rănească, dar Linnet o făcuse. Nu şi-o mai putuse scoate din minte din clipa în care îl privise, cu ochii ei mari, în tabăra lui Crazy Bear.

Se duse în spatele tejghelei şi îşi turnă o porţie zdravănă de whisky. De ce nu se căsătorea, oare, cu Corinne, şi să crească o gloată de copii, aşa cum trebuie să facă un bărbat? De ce trebuia să tînjească după o fetişcană care se împrietenise cu toţi bărbaţii din Sweetbriar? Sticla era pe jumătate goală cînd i-o luă Gaylon.

– Te-ai făcut o dată de rîs în noaptea asta. N-o să te las s-o mai faci o dată. Du-te afară şi plimbă-te.

Îl împinse pe Devon afară, pe uşă.

Primul lucru pe care-l văzu Devon era căsuţa lui Linnet, cu uşa deschisă, lumina focului aproape stins sclipind pe pragul din faţă. Se îndreptă spre ea încet, cu mintea neclară, din cauza whisky-ului.

– Linnet? şopti răguşit, păşind înăuntru şi închizînd uşa în spatele lui.

Ea nu era acolo. Băgă un buştean în foc, cu mişcări lente şi neîndemînatice. În clipa aceea văzu tăbliţa. O citi atent, de mai multe ori. Ea plecase din Sweetbriar, cu Cord. În cuvinte exista o hotărîre care nu putea fi exprimată.

Ţinînd tăbliţa în mînă, se îndreptă spre pat, patul lui Linnet, şi se prăbuşi pe el. Adormi, cu tăbliţa într-o mînă şi cu cealaltă întinsă, cu palma în sus, într-un gest

neajutorat.

Dimineaţa, Devon avea o durere de cap şi limba încărcată şi uscată. Privind în jur, după apă, îşi dădu seama unde se afla şi începu să revină la viaţă. Cînd îşi trecu picioarele lungi peste marginea patului, tăbliţa căzu cu zgomot pe podea. Îşi aminti totul, citind cuvintele şi, odată cu amintirea, veni şi o mînie copleşitoare.

Deci, fugise cu Cord, se gîndi el, şi îşi aminti imaginea ei în braţele solidului bărbat, în seara precedentă. Îşi aminti şi cum Linnet încercase să-l respingă pe Cord. Bineînţeles că se prefăcuse. Citi din nou tăbliţa şi se încruntă. Linnet nu s-ar fi prefăcut niciodată. Ea ar fi întins în faţă mîna ei micuţă şi ar fi spus: „Mă numesc Linnet Blanche Tyler şi o să mă căsătoresc. Vrei să vii la nunta mea?"

Cu cît privea mai mult tăbliţa, cu atît era mai nedumerit. Nu era genul lui Linnet să fugă. Privi în jur şi îi văzu şalul pe cuierul de lîngă uşă. Nimic nu fusese luat sau rearanjat în cabană. Cele două rochii ale ei atîrnau şi ele pe cuier. Cele patru sculpturi pe care i le dăduse el erau la locul lor, deasupra căminului. N-ar fi plecat fără hainele ei. Poate că Cord îi promisese lucruri noi cînd vor ajunge la destinaţie.

Devon se ridică şi simţi cum capul îi pulsează. Cord! Nu putea crede că Cord ar fi luat-o pe Linnet împotriva dorinţei ei, după ce aceasta îi oferise ce dorea. Sau nu o făcuse? Ce căuta ea în zăpadă în ziua aceea, fugise de Cord? Devon îşi imaginã că, dacă ea fugise, Cord era acum suficient de furios ca să fie în stare de orice.

Bău cîteva căni pline cu apă şi ieşi afară. Gaylon sforăia pe nişte saci de făină. Era evident că terminase sticla de whisky lăsată de Devon.

– Gaylon! strigă Devon, şi bătrînul deschise ochii. Plec după Linnet. Se pare că Cord a răpit-o.

– Eşti sigur că ea n-a vrut să plece? Nu pare să mai existe pe-aici vreun bărbat care să-i mai acorde atenţie.

– N-am timp de ceartă. Dă-mi nişte carne uscată, cît timp îmi înşeuez calul.

Linnet stătea, rigidă, în faţa lui Cord. El îşi plimbase nestingherit mîinile pe corpul ei, la început, dar enervarea îi crescuse din cauza lipsei ei de reacţie şi renunţase. Acum, călăreau în tăcere. Ea nu-şi permitea să se relaxeze de teamă să nu adoarmă, căci voia să-şi dea foarte bine seama în ce direcţie mergeau. Va aştepta o ocazie, iar apoi va evada şi se va întoarce în Sweetbriar.

Nu se opriră decît a doua zi, tîrziu, şi Linnet era atît de obosită, încît abia mai putea merge, dar Cord părea la fel de proaspăt ca şi cum abia s-ar fi odihnit.

– Dă-te jos, spuse el, împingînd-o spre pămînt. Nu ne-a urmărit nimeni.

Rîse.

– N-o să fie uşor să ne ferim de vărul meu. După ce mă satur de tine, o să te vînd unuia dintre ceilalţi vînători, apoi o să mă întorc degajat în oraşul lui Mac şi el n-o să mai zică nimic.

Linnet îi asculta cuvintele, dar era mai atentă la vocea lui.

– De ce te temi de el? îl întrebă, liniştită.

Faţa lui Cord deveni aproape purpurie cînd fu cuprins de furie.

– Frică! Lui Cord Macalister să-i fie frică de un micuţ ca Mac!

– Spui că nu ţi-e frică, dar eu simt altceva în vocea ta.

El îşi trase braţul înapoi ca s-o lovească, dar Linnet rămase nemişcată, cu o privire hotărîtă şi neînfricată. Ştia că existau lucruri mai rele decît să fie bătută.

Cord îşi recompuse faţada zîmbitoare.

– Cred că eşti o fată deşteaptă. Nu e vorba de teama de Mac, ci de ceva mai adînc decît văd cei mai mulţi. Ceva ce eu ştiu şi el nu, şi anume că nu mi-e văr, ci frate.

Ochii lui Linnet se măriră.

– Slade Macalister a fost şi tatăl meu. Nu era decît un băieţandru cînd m-am născut eu, dar, chiar şi aşa, ar fi trebuit să mă recunoască, în loc să mă părăsească pentru oamenii aceia. Niciodată nu i-am putut suferi pe oamenii ăia credincioşi. Eram la vîrsta lui Mac cînd l-am găsit pe Slade şi întotdeauna m-a enervat faptul că n-a spus nimănui că eram fiul lui.

– Dar, nu înţeleg, spuse Linnet. Agnes l-a cunoscut pe Slade, şi toţi ceilalţi îl cunoşteau dinainte să fii tu în Kentucky. Ar fi ştiut dacă avea o altă soţie.

– Nu soţie, micuţă doamnă. Eu am fost rezultatul unei tăvăliri pe cîmp, cînd Slade Macalister era doar un căţeluş.

Ea se gîndi o clipă, apoi spuse încet:

– Slade a ştiut vreodată de tine?

– Ar fi trebuit să ştie! spuse Cord înveninat.

Linnet începea să înţeleagă. Cînd Cord devenise adult, venise în vest să-şi caute tatăl, aşteptîndu-se ca acesta să-l recunoască şi ura din el crescuse atunci cînd acest lucru nu se întîmplase.

– Probabil că semeni cu mama ta.

El o privi cu atenţie.

– Mama a murit blestemîndu-l pe Slade Macalister. El i-a făcut viaţa un iad. Am crescut cu ea, trăind cu părinţii ei, bătrînu' ţinîndu-mi întotdeauna predici, spunîndu-mi că eram un copil al poftei trupeşti şi al păcatului.

Îi adresă un rînjet urît.

– I-am rupt falca înainte să plec, în ziua în care a murit mama.

– Aşa că acum i-o plăteşti lui Slade, răninduri fiul.

– Exact. Anul trecut i-am luat o fată, iar acum te-am luat pe tine.

– Dar mi-e teamă că te înşeli. Lui Devon nu-i pasă de mine. Nu ştiai că, a tunci cînd a avut ocazia să sărute pe cineva, aceasta a fost Corinne, nu eu? Eu doar îl învăţ să citească.

– Încerci să mă faci să mă duc după Corrine?

– Nu.

Nu realizase că asta se înţelegea din ce spusese.

– Nu, spuse mai liniştită. Doar că Devon n-a mai iubit nici o femeie, după ceea ce s-a întîmplat cu Amy

Trulock.

– Îi ştii numele, nu-i aşa? Ascultă, nu sînt nebun şi nu-mi porţi vorbi ca unui nebun. Nu mi-ar fi păsat de tine, dacă nu m-ai fi făcut să arăt ca un prost în faţa tuturor celor din Sweetbriar.

– N-am făcut-o! Cord, n-am avut intenţia asta.

– N-are sens să-ncerci să scapi de vorbe. Adevăru' e că am început să mă simt cam drăgăstos, chiar în clipa asta. Vino aici.

O prinse şi ea se smuci în spate, mîna lui sfîşiindu-i rochia, pe umăr.

– N-are rost să te lupţi cu mine. De ce nu stai nemişcată, să savurezi ceea ce-o să-ţi fac?

Ea se retrase şi se împiedică de trunchiul unui copac căzut. Căzu greoi, cu spatele pe pămînt şi cu picioarele peste copac.

Cord stătea în picioare, deasupra ei, cu mîinile în şolduri.

– Exact cum îmi place – cu picioarele în aer.

Îngenunche şi îşi plimbă mîna mare în lungul părţii interioare a coapsei ei.

– Eşti mai rotunjoară decît credeam. Îmi plac picioarele frumoase şi rotunjite.

Cealaltă mînă se plimba în interiorul celuilalt picior.

Ea se împinse în coate, încercînd să se ridice suficient ca să se poată îndepărta de el. Poalele lungi ale fustei se încurcară în jurul ei, o coapsă fiindu-i presată între buştean şi corpul greu al lui Cord. Mîinile lui urcară pe corpul ei. Simţi o piatră cu vîrfurile degetelor şi se

întinse ca s-o ajungă. Îl lovi cu piatra în cap, cu toată forţa cu care reuşi, şi fu surprinsă cînd văzu atît de mult sînge începînd să curgă peste ea şi se încurcă în grămezile de şnururi albe.

Inima îi bubuia în piept, repede, şi primul ei gînd fu să-i îngrijească rana. „Nu", îşi strigă singură. Îi simţea inima bătîndu-i, lipită de coapsa ei şi ştiu că el era în viaţă. Avea foarte puţin timp ca să fugă, înainte ca el să se trezească. Împinse tare ca să-l îndepărteze de pe ea şi îşi rupse fusta în copac, de la talie pînă la tiv.

Se ridică, ameţită pentru o clipă, incapabilă să raţioneze ce să facă sau unde să meargă. „Gîndeşte, Linnet, gîndeşte!" îşi comandă. „Pleacă spre sud, spre Sweetbriar. Mergi repede şi în ritm constant. Nu fugi, dar păstrează un pas egal." Mergea cît de repede putea, respirînd adînc şi constant, încercînd, totodată, să audă vreun sunet al unei eventuale urmăriri, încercînd să facă zgomot cît mai puţin.

Îi era incredibil de sete, totuşi nu îndrăznea să se oprească pentru apă. După soare, era după-amiază tîrziu cînd căzu. Aterizâ pe spate, dar căderea puse în mişcare un arbore putred şi acest îi căzu peste picior. Îşi muşcă mîna ca să nu ţipe cînd îl văzu lovindu-i piciorul, dar apoi îşi reveni suficient ca să se mire de absenţa durerii. Se ridică ca să vadă ce se întîmplase, nereuşind să-şi mişte piciorul. Acesta era într-o gaură şi asta o făcuse să cadă, iar acum buşteanul greu o ţintuia pe loc. Împinse, dar nu avea suficientă putere ca să mişte buşteanul.

Pentru moment, era prea obosită ca să-i pese, prea obosită ca să cheltuiască mai multă energie, şi se întinse pe spate, privind soarele care intra filtrat printre frunzele de ulm, şi adormi.

– Unde e?

Cord ridică privirea de la rîu, cu o cîrpă udă pe capul însîngerat, şi îl văzu pe Devon înălţîndu-se deasupra lui. Se întoarse spre apă.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Cord, vreau să aflu acum!

Vocea lui Devon era ucigătoare.

Cînd se răsuci din nou, Cord ţinea în mînă un cuţit de jupuit, cu perle pe mîner.

– O ceri de mult şi o să ţi-o dau.

Devon scoase şi el cuţitul şi începură să se învîrtă unul în jurul celuilalt, privindu-se în ochi. Cord nu crezuse niciodată în puterea lui Mac, îl considerase întotdeauna slăbănog, dar corpul lui Devon era zvelt, oţelit, iar acum era încordat şi pregătit, anii lungi petrecuţi cu rudele sale indiene văzîndu-se în fiecare mişcare.

– Semeni tot mai mult cu indienii ăia, spuse batjocoritor Cord. Spune-mi cum de o vrei pe fata asta? Nu arată ca o squaw[1]. Devon nu vorbi, faţa lui fiind o mască solemnă, indescifrabilă, cu mintea eliberată de orice alt gînd în afara supravieţuirii. Cord se încruntă, văzînd că

1. Femeie indiană.

nu tulburase concentrarea lui Mac. Fandă cu cuţitul, dar Devon se feri uşor în lateral, cu o mişcare graţioasă.

Cord ucisese mulţi oameni în lupte cu cuţitul, dar nu întîlnise nici unul cu uşurinţa şi mişcările rapide ale lui Devon.

– Crezi că eşti tare elegant, băiete, învîrtindu-te aşa, dansînd, nu? Dar cum ai face-o cu un bărbat adevărat?

Braţul puternic al lui Cord ţîşni şi înconjură talia lui Devon, o mişcare neaşteptată, şi cuţitul lui Mac îi zbură acestuia din mînă. Devon îşi trase cotul în jos, în coastele lui Cord, simţindu-le cum plesnesc sub lovitură. Cord îi dădu drumul, dar numai pentru o clipă, iar piciorul îi alunecă şi se rostogoliră amîndoi pe pămînt, Cord fiind deasupra. Cord ridică braţul ca să înfigă cuţitul în gîtul fratelui său, dar Devon îi prinse încheietura şi urmă o încleştare a forţei, a braţului unuia contra braţului celuilalt, bărbat contra bărbat, cînd forţa brută urma să arate cine va fi învingătorul, cine va rămîne în viaţă.

Faţa lui Cord reflecta nu numai încordarea, ci şi uimirea faţă de forţa incredibilă a bărbatului mai scund. Clipele trecură, imobile, fiecare încercînd să mişte cuţitul ameninţător, dar antrenamentul lui Devon, perseverenţa pe care o învăţase de la fraţii lui shawnee învinseră. Cuţitul începu să se întoarcă încet spre stomacul lui Cord şi acesta fu inundat de sudoare, cînd începu să se teamă, văzînd direcţia în care era îndreptat cuţitul. Icni cînd cuţitul intră în muşchii încordaţi.

Devon îl împinse de pe el, văzu că nu murise, apoi se duse la rîu ca să-şi spele o parte din sîngele şi

sudoarea de pe corp. Apa rece îl ajută să-şi revină şi îşi ascunse faţa în mîini pentru o clipă. Nu era un bun shawnee, întrucît nu se bucura la vederea sîngelui inamicului său.

Se întoarse la Cord şi îi scoase cuţitul din burtă, ştergîndu-l cu nişte muşchi, după care îl puse înapoi în teaca de pe şoldul lui Cord.

– Unde e ea? îl întrebă pe bărbatul care-l privea. Cord, nu vreau să te ucid, dar o s-o fac. Spune-mi unde e şi te urc pe calul tău. Mai e o aşezare, la nord de aici. Poţi găsi ajutor acolo. O să trăieşti, dacă-mi spui unde este ea.

– Nu ştiu, reuşi Cord să scrîşnească, în cele din urmă. A fugit, acum şapte sau opt ore. O urmăream, dar n-am putut s-o găsesc.

Devon aprobă din cap, apoi îşi trecu braţele în jurul umerilor largi ai lui Cord şi îl ajută să se ridice. Cord nu protestă cînd Devon îl ridică aproape singur în şa. Subestimase deja o dată puterea lui Mac şi nu avea s-o mai facă din nou.

Cînd se află pe cal, aplecat, cu o mînă pe rana de cuţit însîngerată, Cord îl privi pe fratele său în ochi şi, pentru prima dată, între ei nu exista nici o ură, doar o legătură dată de sîngele comun, vărsat de amîndoi, sînge provenind de la un tată comun.

Capitolul 10

Linnet auzi zgomotul slab produs de copitele calului cu mult înainte să vadă pe cineva. Încercă disperată să mişte buşteanul care o ţintuia, dar nu reuşi. Auzi o ramură trosnind şi ştiu că cineva era în apropiere.

– Lynna.

Nu era decît o şoaptă, dar ea se răsuci spre sunet, lacrimile începînd deja să-i curgă. Îl văzu conturîndu-se în lumina dimineţii şi ochii i se împăienjeniră. Întinse braţele spre el.

– Devon, şopti.

El se apropie repede şi o strînse în braţe, mîngîind-o.

– Eşti rănită?

– Nu, reuşi ea să spună, înăbuşit. Piciorul...

Devon îi examină piciorul şi îndepărtă repede buşteanul. Linnet se mişcă trăgîndu-l din nou spre ea.

– Oh, Devon, îi spuse ea la ureche. Ai venit. Ai ştiut. Nu ştiu cum, dar ai ştiut.

El îşi îngropă faţa în părul ei, inspirînd mirosul bogat, de pădure, al acestuia.

– Tu n-ai fi fugit. Tu n-ai fi fugit niciodată.

Ea rîse, fericită, înţelegînd ce voia el să spună. Era atît de minunat să-l aibă alături, să ştie că totul urma să fie bine!

– Eşti întotdeauna aici, cînd am nevoie de tine, întotdeauna lîngă mine. Eşti fratele pe care nu l-am avut niciodată.

El se trase înapoi, cu faţa deformată de furie.

– Te-am văzut cu alţi bărbaţi, iar tu îmi spui frate, spuse printre dinţii încleştaţi. E timpul să afli că sînt bărbat.

Ea deschise gura să vorbească, dar nu reuşi, căci el îşi trecu mîna pe partea din faţă a cămăşii sale şi şi-o desfăcu, aproape rupînd-o, apoi şi-o smulse de pe corp şi o aruncă departe. Pielea lui strălucea, atît de vie, atît de netedă, acel Devon pe care-l văzuse prima dată, muşchi şi putere calmă.

O trase brutal spre el şi, pentru prima dată, gura lui o atinse pe a ei. Cîtă deosebire faţă de sărutările lui Cord. Ale acestuia fuseseră plăcute, dar al lui Devon era un foc, o senzaţie uimitoare care începea în gura ei şi îşi croia un drum arzător prin corpul ei, pînă la vîrfurile picioarelor şi înapoi. El nu fu obligat s-o forţeze să deschidă gura, căci Linnet era la fel de nerăbdătoare să-i guste dulceaţa ca şi el pe a ei. Braţele ei îi înconjurară gîtul, ca să-l tragă mai aproape, iar pielea lui o atinse pe a ei, la umărul rupt al rochiei, trimiţînd în adîncul ei mici

fiori şi vibraţii.

Îşi lipi corpul de al lui şi Devon o aşeză pe pămînt, iar ea îi simţi greutatea deasupra ei. Ardea. Gura lui o părăsi pe a ei şi Linnet gemu, protestînd, dar el îşi plimbă buzele în jos, pe gîtul ei, şi ea se arcui, ca să-i permită accesul la orice parte o dorea. Mîinile ei îi atinseră părul, savurînd desimea lui moale.

Mîinile lui îi rupseră o parte din rochie şi el îi atinse începutul curbat al sînilor.

– Oh, Devon, şopti ea, sunetul amestecîndu-se cu bogăţia îmbătătoare a pădurii din jurul lor. Da, Devon, Devon!

Mîna lui îi cuprinse sînul, degetul mare stîrnind vîrful roz. Ea îi trase din nou gura pe a ei, agresivă, explorînd cavitatea umedă, mierea şi nectarul atît de dulce şi atrăgător. Mîna lui coborî pe piciorul ei, pe pielea expusă de la şold la gleznă. Linnet îşi simţea inima bătîndu-i tunător în urechi.

Devon se retrase şi corpul ei se simţi pierdut, dorindu-l mai mult. Linnet întinse braţele în sus, dar nu atinse decît aerul rece. Deschise ochii. Devon era îngenuncheat deasupra ei, cu picioarele depărtate, încălecat peste şoldurile ei şi îi zîmbea afectat, cu o buză aproape încreţită.

– Să-ţi aminteşti asta, data viitoare cînd vei fi cu unul dintre ceilalţi bărbaţi şi data viitoare cînd vei crede că sînt fratele tău.

Linnet îşi dădu seama că el îşi bătea joc de ea, că tot ceea ce pentru ea fusese o nouă şi minunată ex-

perienţă, pentru el nu fusese decît un mod de a-şi dovedi bărbăţia. Mîna ei se ridică de pe pămînt şi îl lovi peste faţă, cu toată forţa. El nu încercă s-o oprească şi sunetul răsună în pădure. Linnet rămase nemişcată, văzînd amprenta roşie a degetelor ei pe obrazul lui.

El se ridică şi se îndepărtă. Linnet era prea furioasă ca să plîngă şi degetele îi tremurau, cînd încercă să-şi strîngă la loc bucăţile rochiei. Nu-l auzi întorcîndu-se, dar Devon îi puse pe umeri cămaşa lui. Ea o aruncă deoparte, ca şi cum ar fi fost un lucru respingător, murdar, adică aşa cum se simţea ea după ce el o umilise.

– Eşti la mai puţin de doi kilometri la nord de Sweetbriar, îi spuse el, cu o voce gravă. Ia calul şi întoarce-te acolo.

Linnet nu-şi ridică privirea, dar ştia că el plecase.

Rămase tăcută pentru o clipă, înainte ca o furie fierbinte s-o răvăşească. Era nevinovată de lucrurile de care o acuza. Îi apucă cămaşa, alergă, sări pe calul care o aştepta şi începu să-l caute, înnebunită. Probabil că el o auzise apropiindu-se, căci stătea nemişcat, privind-o şi aşteptînd.

Nu avea altă armă decît cămaşa lui, pe care o folosi ca bici, lovindu-l cu ea.

– Cord Macalister e un bărbat mai bun decît tine, îi strigă. Măcar el e sincer. Nu e de mirare că Amy Trulock l-a ales pe el!

Spunînd asta, dădu drumul cămăşii şi îmboldi calul ca să se îndepărteze de el.

Dar Devon era mai rapid şi făcu o săritură, iar în momentul în care se rostogoliră pe pămînt, gura lui o prinse pe a ei cu o forţă care-i tăie respiraţia. Linnet îşi îngropă mîinile în părul lui şi îi întoarse sărutul cu o înfocare egală.

– Naiba să te ia, Linnet. Blestemato! murmură el, coborîndu-şi gura pe gîtul ei.

Ea încercă să-i aducă gura pe a ei, dar el o opri.

– Am aşteptat prea mult asta şi nu o să mă grăbeşti.

Începu să o sărute, încet, catifelat, cu mîna pe obrazul ei. Uitaseră toate nedreptăţile şi ostilităţile, în faţa lor exista doar culminarea lungilor luni de dorinţe acumulate şi îngropate.

Devon desfăcu rochia lui Linnet, pielea ei palidă apărînd la vedere.

– Vreau să te privesc, spuse el foarte încet, în şoaptă, de fapt, dar fără asprime.

Ea îl privi, îi văzu ochii atît de blînzi şi tot ce gîndea era că Devon se afla lîngă ea, că o atingea, că era al ei, în sfîrşit. Privirea ei îi răspunse, iar el îndepărtă cu grijă rochia ruptă de pe umărul slab, buzele urmîndu-i mîinile. Linnet nu îşi dădu seama cînd dispăru şi restul rochiei, dar rămase goală în faţa lui şi era fericită că lui îi plăcea.

– Eşti frumoasă, Lynna, frumoasă.

Atingerea mîinii lui trimitea mici fiori de încîntare prin ea, contrastul dintre pielea ei fină şi palma lui întărită de muncă făcînd-o mai conştientă de masculinitatea lui, de vitalitatea lui. El nu-i sărută din nou gura, ci gîtul, linia

de sub obraz, punctul moale de sub ureche. Îşi trecu faţa peste clavicula ei perfectă, ca o bijuterie, şi ea simţi începutul moale de barbă de pe bărbia lui.

Cînd gura îi atinse pentru prima dată sînul, Linnet gîfîi tare, atît de uimire, cît şi de plăcere. Se arcui spre el, simţi cum o trage mai aproape, baza aspră şi grea a pantalonilor lui lipită de coapsa ei, şi contrastul era minunat.

– Devon, spuse.

El se întoarse la gura ei, îi zîmbi, buzele curbîndu-i-se, atît de aproape, atît de calde. El îi căută gura şi ea o deschise, iar el o absorbi, dorind-o. Pasiunea începu să crească în ea, înlocuind uimirea şi înfiorarea. Răspunse sărutului lui, apăsîndu-şi mai tare corpul de el, trăgîndu-l spre ea, cu mîinile în părul lui, încurcat printre degetele ei. Îi gustă nesăţioasă gura, cu brutalitate, înfometată.

– Aşteaptă, scumpo, o iei prea repede.

Devon se desprinse de ea şi zîmbi, atingîndu-i tîmpla cu un deget. Ea se simţea furioasă, înşelată. Nu voia ca el să plece, dar voia mai multe sărutări, mai multe atingeri, mai multe, şi mai multe, pînă cînd va muri de dorinţă.

Devon avansă pe lateralul corpului ei, atingîndu-i uşor abdomenul, coapsele. Dintr-o dată, nu mai vru să aştepte. Îngenunche lîngă ea, pe pămîntul pădurii şi o privi. Degetele lui Linnet se arcuiră ca să atingă pielea aurie şi ea ridică din nou braţele spre el, iar el îi zîmbi, scoţîndu-şi pantalonii.

Linnet icni văzîndu-l, masculinitatea lui alarmînd-o, şi

se trase departe de el, dar Devon păru să nu observe, întinzîndu-se repede iar lîngă ea. În ciuda fricii de necunoscut, ea răspunse rapid atingerii lui, respiraţiei lui în urechea ei, dinţilor lui pe lobul urechii. El o trase spre el, cu braţele-i puternice, pielea lui atingînd-o pe a ei, atît de fierbinte, de vie, aproape vibrînd. Sărutările lui se schimbară, pasiunea crescîndu-i, iar ea răspunse acelei dorinţe, gustîndu-i pielea de pe gît cu dinţii, atît de tare, de netedă.

O trase sub el şi greutatea lui o uimi, coapsele lui puternice şi tari atingîndu-le pe cele fine şi cu rotunjimi moi ale ei, pielea întunecată a pieptului lui atingîndu-i sînii, prinzîndu-i între corpurile lor, şi toate acele senzaţii o inundau.

La prima lui atingere, de cercetare, ochii ei se deschiseră şi încercă să se desprindă de el.

– Linnet? întrebă el, uluit.

– Nu, şopti ea cu disperare.

El o trase din nou spre el şi îşi apăsă cu putere gura pe a ei. Toate gîndurile de protest dispărură pînă la prima durere ascuţită, durerea care făcuse ca ideea de dragoste să-i dispară din minte. El îi luă faţa în palme.

– Linnet, n-am ştiut. N-am ştiut. Te rog, uită-te la mine.

Durerea scăzuse, el stînd nemişcat, şi ea deschise ochii. Era Devon, Devon al ei şi ea voia să-i facă plăcere. Reuşi să zîmbească şi el o sărută din nou, părînd să lupte cu o agonie interioară.

– Eu... nu pot... şopti el şi începu să se mişte.

Încă o durea, dar văzu plăcerea de pe faţa lui, expresia aproape eterică din momentul în care el închise ochii şi buzele i se depărtară. Se prăbuşi peste ea rapid, trăgînd-o cu forţă spre el, şi adormi aproape imediat.

Linnet rămase nemişcată sub braţul lui greu, gîndindu-se cum îşi dorise ca sărutările să nu se oprească, căci foamea ei nu se stinsese nici pe departe. Se ridică puţin şi privi muşchii lungi şi subţiri de pe spatele lui, iar buzele ei doriră să-l atingă. De cîte ori văzuse pielea aceea şi dorise s-o atingă?

El dormea greu şi nu se trezi cînd ea se strecură de sub braţul lui. Linnet nu ezită şi îşi apăsă buzele pe ceafa lui, ascunsă sub cîrlionţii negri. Părul lui mirosea a fum şi a pămînt, pămîntul puternic şi bogat al Kentucky-ului. Îşi trecu dinţii în lungul muşchilor de la ceafă, minunîndu-se de forţa, de puterea pe care o avea asupra lui – puterea de a-i oferi plăcere.

Îl simţi cum se agită sub ea, ca şi cum ar fi ieşit din amorţeală, dar nu se răsuci. Ea începu să uite cine era, să nu-şi mai amintească educaţia strictă a unei guvernante englezoaice, atît de numeroasele cuvinte de „O doamnă nu face asta". Era o femeie, singură într-un loc tăcut, şi bărbatul pe care-l iubea era întins sub ea, întunecat, cald şi neatins, iar lunile în care îl privise o făcuse nesăţioasă în dorinţa de a-l atinge.

Îşi puse mîinile pe muşchii rotunzi şi tari ai umerilor lui şi îi mîngîie cu degetele ei sensibile braţele, pînă cînd se întinse peste el, apoi se ridică din nou, cu vîrfurile

sensibile ale sînilor lipite de pielea lui. Apoi îl sărută, pe tot spatele, degetele şi gura ei flămîndă mîngîind şi explorînd, curioase, interesate, excitate.

– Dumnezeule, Linnet! Nu mai suport. Vino aici.

O prinse de braţe şi o trase lîngă el, simţind-o devenind din nou rigidă.

– Nu o să te mai doară. Ai încredere în mine.

Ea avea încredere în el, încrederea pe care el o ceruse şi o primise cu atît de mult timp în urmă, în coliba indiană grosolană, încrederea pe care ea i-o retrăsese între timp, dar acum i-o înapoia, cu o dragoste iertătoare şi copleşitoare. Nu o mai duru, şi de data aceasta ea înţelese culminarea dorinţei. El se mişca încet, cu atenţie, pînă cînd văzu că şi ea îl dorea. Linnet trase de el, degetele înfigîndu-se în braţele lui, şi se mişcă cu el, împreună, înălţîndu-se, plutind, clădind şi explodînd ca unul singur. Rămaseră întinşi amîndoi, înlănţuiţi, umezi, sătui, şi adormiră.

Devon se trezi primul, încet, şi, încercînd să n-o privească pe Linnet, al cărei corp minunat era scăldat de soare, se îmbrăcă şi plecă. Avusese ceea ce dorise, ea îl răsplătise, în sfîrşit, pentru c-o salvase, şi acum putea să-l aibă pe Cord, sau pe oricare alt bărbat voia.

Fără să se gîndească unde se ducea, se întoarse spre nord, spre tribul shawnee al bunicului său. Avea nevoie de timp de gîndire.

Tînărul care intră în satul shawnee, cu o căprioară abia ucisă pe umeri, fu întîmpinat cu multă afecţiune şi

mult zgomot. Femeile îi luară căprioara şi el se îndreptă direct spre coliba mare şi rotundă a străbunicului său. Faţa bătrînului era un păienjeniş de zbîrcituri şi acestea se rearanjară cînd îi zîmbi înaltului şi zveltului său nepot.

– Drumurile omului alb te-au înmuiat, îl salută el pe băiat.

Tînărul îşi trecu, jenat, mîna peste stomacul puternic şi plat şi apoi zîmbi, aşezîndu-se în faţa bunicului său.

– Cer permisiunea să stau cu fraţii mei shawnee pentru o vreme.

Bătrînul aprobă din cap şi luă o pipă lungă de lut de pe peretele locuinţei.

– Eşti binevenit. Ştii asta. Te necăjeşte ceva?

Privi peste scobitura pipei.

– Nimic ce timpul nu va vindeca.

Bătrînul se opri pentru o clipă şi-l privi, cu ochii negri ca nişte mărgele micuţe.

– O femeie ţi-a făcut asta, spuse calm.

Capul bărbatului se ridică repede şi bătrînul chicoti, un sunet sec.

– Am fost şi eu tînăr. Poţi să rămîi şi să uiţi sau să-ţi aminteşti această femeie.

– Bunicul meu e foarte înţelept.

Luă pipa din degetele lungi, subţiri şi uscate şi fumară împreună, fără să mai aibă nevoie de alte cuvinte.

Cînd Linnet se trezi şi descoperi că era singură, avu senzaţia că se aşteptase ca el să fie plecat. Era evident că ura şi gelozia lui faţă de Cord depăşeau orice senti-

mente avea faţă de ea.

În tăcere, călări înapoi în Sweetbriar.

Şase săptămîni mai tîrziu, Devon nu se întorsese, iar Linnet era sigură că era însărcinată. Nu ştia ce o să facă şi se întreba dacă oamenii din Sweetbriar vor mai ţine la ea şi după ce va naşte un copil nelegitim.

Corinne luă hotărîrea în locul ei. Fata, în lacrimi, veni la Linnet şi o imploră să-i spună unde era Mac. Plîngea tare, aruncîndu-i priviri pe furiş lui Linnet printre degetele umede, cînd aceasta îi spuse că nu ştia unde era Devon.

Corinne se confesă, dramatic, spunînd că purta copilul lui Mac şi că el trebuia s-o ia în căsătorie.

Linnet începu să rîdă atît de isteric, încît Corinne părăsi în fugă căsuţa.

Dimineaţă, Linnet începu să-şi împacheteze cîteva lucruri şi îi întrebă pe nişte negustori din magazinul lui Mac dacă o puteau ajuta să călătorească spre est. Ei îi spuseră despre nişte colonişti care urmau să treacă, două zile mai tîrziu.

Capitolul 11

– Am auzit că pleci mîine, spuse Agnes, cu o faţă rigidă.

– Da, aşa este, îi răspunse Linnet pe acelaşi ton.

Cele două femei se priviră, fără să se clintească. Agnes vorbi prima:

– Eşti o proastă, ştii?

– Nu ştiu nimic de genul acesta.

Linnet lovi cu toporul cu coadă lungă într-o bucată de lemn.

Agnes îi luă toporul.

– Poate că reuşeşti să-i păcăleşti pe alţii, dar pe mine, nu.

– Agnes, te rog să mă scuzi. Ţi-am mai spus că n-am idee despre ce vorbeşti.

– Despre tine şi Mac.

– Mac? Oh, da, mi-aduc aminte că l-am cunoscut, dar cam atît. Oricum, nu-mi amintesc nimic care ne-ar

putea face o pereche.

Agnes o prinse pe Linnet de braţ.

– Ce ţi-a făcut ca să te porţi aşa?

– Nimeni nu mi-a făcut nimic. Mă întorc în est, unde e locul meu. Refuz să rămîn aici şi să aştept ca un bărbat îndărătnic să se întoarcă şi să-mi zîmbească.

– Există mai mult pentru un bărbat decît ceea ce ai înţeles tu.

– Şi ce altceva ar mai putea fi? întrebă Linnet sarcastică.

– Există un sentiment care rămîne cînd eşti obosită, după ce ai spălat toată ziua scutece pentru copiii lui, cînd eşti bolnavă şi el te ajută să-ţi învingi slăbiciunea. Şi există un sentiment pentru un bărbat, care te face să-l ierţi atunci cînd face totul greşit, cînd spune şi face lucruri rele, pe care nu le gîndeşte cu adevărat. Iar acest sentiment e dragostea, ceva despre care cred că ştii foarte multe.

– Dar te înşeli, Agnes, spuse încet Linnet. Nu ştiu nimic despre dragoste. Tot ce ştiu este o veneraţie copilărească, ca faţă de un erou, pentru un bărbat care nu e capabil de alte sentimente în afară de mînie şi ostilitate. Te aştepţi ca eu să alerg după un astfel de bărbat? Poate că aş fi făcut-o, altădată, dar acum, gata. Există între noi anumite lucruri ce nu pot fi iertate.

– Nu-mi vorbi mie de lipsa veneraţiei pentru un erou. Eu ştiu ce văd şi îţi repet că eşti o proastă. Du-te acum la el, du-te şi spune-i că-l iubeşti.

Ochii lui Linnet se aprinseră într-un licăr de amuzament, dar nu era o expresie plăcută.

– Nu înţelegi, Agnes. I-am spus-o. I-am spus că l-am iubit cît de mult am putut, dar lui, pur şi simplu, nu i-a păsat. Aşa că acum, te rog să mă scuzi, trebuie să încep să pregătesc cina.

Trecu pe lîngă Agnes şi, de data aceasta, solida femeie rămase fără cuvinte.

Dimineaţa veni prea repede şi Linnet auzea sunetele oamenilor de afară, căruţele duse la locul lor. Aruncă o ultimă privire cămăruţei. Orice urma să se întîmple în viaţa ei de atunci înainte, avea să fie fără Devon Macalister. Cele patru sculpturi erau încă la locul lor, pe cămin. Nu, nu le va lua cu ea. Acea parte a vieţii ei se terminase. Se îndreptă spre ele, atingînd lemnul întunecat pentru ultima dată, apoi oftă şi le strînse pe toate patru în mica ei legătură cu haine. Oricum, se autojustifică, putea să le vîndă cînd voia.

Deschise uşa, la bătaia lui Lyttle Emerson.

– E timpul de plecare, Lynna. Oamenii din Sweetbriar au venit să-şi ia la revedere, spuse el cu tristeţe.

Linnet ieşi afară şi văzu că ei o aşteptau. Se duse mai întîi spre Wilma şi Floyd Tucker, ai căror patru copii stăteau tăcuţi între ei.

– O să ne lipseşti, începu Wilma, aruncîndu-şi braţele în jurul lui Linnet. Mulţumesc mult pentru că te-ai dus după Jessie atunci.

Linnet se răsuci ca să-şi ascundă lacrimile.

Floyd îi scuturâ mîna, cu o faţă solemnă. Jonathan, Caroline şi Mary Lynn îi zîmbiră şi îi spuseră că le părea rău că pleca. Linnet îngenunche în faţa lui Jessie şi el întinse mîna spre ea.

– M-am gîndit că ţi-ar plăcea. Nu-i mare lucru, doar o piatră, dar are o gaură în ea.

– Mulţumesc, Jessie, spuse ea, cu ochii prea înceţoşaţi ca să vadă.

Jessie ridică din umeri şi se îndepărtă.

Esther Stark o îmbrăţişă şi îi mulţumi că o ajutase să nască, pe Lincoln, iar cele patru gemene începură să strige şi s-o roage să rămînă. Cu familia Emerson a fost cel mai greu. Lonnie era indignat, spunînd că el îi salvase viaţa şi că ea n-avea dreptul să plece înainte s-o spună el.

Agnes aproape că o zdrobi într-o îmbrăţişare viguroasă.

– Să nu uiţi ce ţi-am spus. O să fii întotdeauna binevenită în Sweetbriar.

Linnet dădu mîna cu Lyttle. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu realizase, pînă în acea clipă, cît de fericită fusese în Sweetbriar.

Doll şi Gaylon stăteau la distanţă, fără zîmbete în ochi. Lacrimile se înmulţiră la gîndul că nu avea să-i mai vadă pe cei doi bărbaţi, să le audă tachinările, felul în care-l necăjeau pe Devon. Se opri lîngă căruţă, la cîteva picioare de ei, şi le făcu cea mai adîncă şi mai elaborată reverenţă pe care o reuşi – o reverenţă pentru regi.

Lyttle era gata şi o ajută să urce pe scăunelul căruţei, iar ea nu privi deloc înapoi.

Capitolul 12

Sweetbriar, Kentucky – aprilie 1787

Vînătorul aruncă legătura de blănuri pe tejghea şi se duse lîngă cămin, ca să-şi încălzească mîinile. Era prima dată cînd venea în Sweetbriar, după aproape doi ani şi locul se schimbase mult. Aşezarea se dublase aproape ca mărime şi el nu-i cunoştea pe mulţi dintre locuitori. Se întrebă unde erau Mac şi Gaylon, şi bătrînul acela care stătea de obicei în faţa focului, Doll era numele lui. Vînătorul privi în jur şi îşi dădu seama că şi magazinul se schimbase. Mac îl păstra de obicei destul de curat sau îl punea pe Gaylon s-o facă, dar acum arăta ca şi cum o pereche de urşi îşi petrecuseră iarna înăuntru.

Zeke se aşeză şi îşi întinse picioarele lungi spre foc. Poate că avea vreo legătură cu fetiţa aceea, pe care-o văzuse în oraşul Moşierului. Fusese surprins să o vadă acolo, jucîndu-se cu un grup de copii, unii la fel de înalţi ca ea. Fusese surprins pentru că, ultima dată cînd o

văzuse, ea locuia în Sweetbriar şi provoca o mulţime de probleme printre bărbaţi.

Zeke zîmbi, amintindu-şi cum Mac tînjea după fată, privind-o tot timpul şi apoi prefăcîndu-se că nu se uita la ea. El, Zeke, fusese la fel cînd avea vîrsta lui Mac, dar, slavă Domnului, Molly avusese destulă judecată ca să vadă prin el. Fusese obligată să-şi folosească burta ei mare ca să-l tîrască la altar şi el fusese destul de rău cu ea pentru o vreme, după aceea, dar ea îl adusese pe drumul drept şi fusese cel mai fericit om de pe pămînt timp de zece ani. Nu-i plăcea să-şi amintească moartea lui Molly şi beţiile lui şi cum, în cele din urmă, îşi trimisese copiii în est şi pornise prin pădure.

Zeke clătină din cap, alungînd gîndurile negre şi se reîntoarse la anii de început, cu Molly. Mac era exact ca el – speriat de moarte de ceea ce simţea pentru fată. Contează foarte mult pentru un bărbat cînd iubeşte atît de mult, pentru că după aceea renunţă la foarte mult din el însuşi.

Uşa se deschise şi intră Gaylon, cu umerii lăsaţi în jos, arătînd mult mai bătrîn decît ultima dată cînd îl văzuse Zeke.

– 'neaţa, Gaylon, strigă vînătorul.

Gaylon îl privi.

– Cine eşti?

– Îţi aminteşti de mine, Zeke Hawkins? Ţi-am adus nişte blănuri.

– Hmm!

Bătrînul abia dacă se uită la blănuri.

– Ce s-a-ntîmplat pe-aici? întrebă Zeke. Unde e Mac şi unde e bătrînul care stătea tot timpul lîngă foc?

Gaylon îl privi surprins.

– N-ai mai fost demult aici. Lucrurile sînt altfel acum. Acum un diavol conduce magazinul Macalister. Nu mai permite nimic 'n-afară de muncă.

Scuipă pe podea un cocoloş negru de tutun înmuiat.

Uşa se deschise brusc şi Mac intră în magazin grăbit. Zeke icni văzîndu-l cum arată. Slăbise mult, avea ochii duşi în fundul capului ca şi cum nu dormise de zile întregi, iar părul şi hainele îi erau murdare.

– Mac.

Zeke păşi în faţă, cu mîna întinsă.

– A trecut mult timp.

Tînărul înalt şi brunet îl ignoră şi merse la tejghea.

– Tu ai adus blănurile astea?

– Da, răspunse Zeke, ezitînd.

Mac se întoarse spre Gaylon.

– De ce nu le-ai numărat încă?

Gaylon scuipă din nou, zeama trecînd aproape de piciorul lui Mac.

– N-am avut timp. Dacă arzi de grabă, fă-o tu. Eu am alte treburi.

– Sînt sigur că sînt foarte importante, mîrîi Mac, în timp ce Gaylon trîntea uşa.

Zeke se depărtă de tejghea. Indiferent ce se petrecuse cu Mac în ultimii doi ani, nu-i plăcea.

– Te deranjează dacă stau pe-aici cîteva zile?

– Fă ce vrei, spuse bărbatul întunecat. N-am nici o pretenţie de la tine.

– Ştiu.

Zeke încercă să pară încîntat.

Uşa se deschise şi intră o femeie înaltă, cu oase mari.

– Ce vrei, Agnes? spuse tăios Mac.

– Nu una din furiile tale, poţi fi sigur, ripostă femeia. Am venit să mă uit la materialul care tocmai a sosit.

– Ştii unde e, spuse el fără interes.

Agnes îl ignoră şi apoi îl văzu pe vînător.

– Ei, domnul Hawkins! Nu v-am mai văzut de mult în Sweetbriar.

El îşi scoase şapca de blană şi zîmbi.

– Sînt încîntat că vă amintiţi de mine. Am fost în nord, pe la Spring Lick, timp de aproape doi ani.

– Spring Lick? Nu de-acolo vin toate vorbele acelea că Kentucky va fi făcut stat?

– O parte din ele. Au un om acolo, pe nume Squire Talbot, care crede că va fi primul guvernator.

– Guvernator! Ai auzit, Mac? Kentucky va avea propriul lui guvernator.

Mac o ignoră.

– Ei bine, domnule Hawkins...

– Zeke.

Ea zîmbi.

– Zeke, sînt sigură că aş vrea să-ţi aud toate noutăţile. De ce nu vii acasă la mine, pentru cină?

Zeke zîmbi.

– E cea mai bună ofertă pe care-am primit-o, de luni de zile. Mi-a lipsit mîncarea gătită de-o femeie. De fapt, e ceva-n genul a ce voiam să-l întreb pe Mac, 'nainte să intraţi.

Mac îşi înălţă capul.

– Eu nu ofer masă gratuită fiecărui vînător care trece pe-aici.

– Nu, nu e asta, e vorba de reumatismul meu. Ploile astea de primăvară l-au făcut din ce în ce mai rău şi dormitul pe pămînt nu mi-e de ajutor.

Mac închise cu zgomot registrul.

– Poţi dormi oricînd aici, pe podea.

– N-aş vrea să te supăr, dar, cînd am călărit încoace, am văzut o cabană goală în luminiş şi mă întrebam dacă pot sta acolo.

– Nu! urlă Mac.

Zeke o privi nedumerit pe Agnes, iar aceasta se încruntă la Mac.

– Mi-e teamă că păstrează cabana aceea aşa ca să ne putem aminti cu toţii ignoranţa unora, zise ea.

Mac îi întoarse încruntătura.

– Ai găsit ce-ţi trebuia, Agnes? Am şi alte lucruri de făcut decît să stau pe-aici toată ziua.

Zeke păşi între cei doi.

– Ascultaţi, n-am vrut să zic nimic rău. Ştiu că toată lumea ţinea mult la micuţa doamnă care locuia acolo, dar, din moment ce ea nu se mai întoarce, mă gîndeam...

Agnes se răsuci spre el.

– De ce eşti aşa de sigur că nu se va întoarce?

– Ei, pentru c-am văzut-o.

Zeke avu impresia că lovitura unui fulger nu i-ar fi afectat mai mult pe cei doi.

Agnes îşi reveni prima.

– Unde ai văzut-o? întrebă ea calmă.

Zeke se uită în altă parte, ca să nu mai vadă privirea fixă a lui Mac.

– Locuieşte în Spring Lick de mai mult de un an. A venit cu nişte misionari, primăvara trecută, cam pe vremea asta, cred. Este profesoară în Spring Lick.

Zeke zîmbi.

– O fi ea mică, dar îi are pe copii la degetul mic. Am văzut-o jucîndu-se cu ei de multe ori, dar imediat ce le spune să intre în şcoală, ei se duc şi amuzant e că jumătate din ei sînt mai înalţi ca ea.

Agnes rîse.

– Asta e Linnet. Are ea un stil al ei. Dar de ce e în Spring Lick? A plecat de-aici ca să se ducă la Boston, sau cam aşa ceva.

– Voi doi n-aveţi unde să vă duceţi ca să vorbiţi de vremurile vechi fără să mă deranjaţi?

Agnes nu se deranjă nici măcar să se întoarcă, la izbucnirea lui Mac.

– Zeke, nu cred c-o să pot aştepta pînă la cină ca să aud noutăţile. De ce nu vii cu mine acum?

Zeke era fericit să se depărteze de ceea ce-l rodea pe Mac.

– Aş fi încîntat, doamnă.

Mac se uită o clipă la uşa închisă. Deci, Linnet era într-un loc numit Spring Lick. Înhăţă o sticlă de whisky

pe jumătate goală de pe raft şi se duse la bătrînul stejar de lîngă izvor. Duse sticla la buze şi abia dacă remarcă arsura whisky-ului neprelucrat; se obişnuise deja cu senzaţia.

Fata îl distrugea, se gîndi. Noapte şi zi, ea îl distrugea. De cîte ori se dusese în cabana ei goală şi privise în jur, amintindu-şi orele pe care le petrecuseră acolo? Nu-i lipsea, era ca şi cum ea ar fi fost o durere ce creştea în el, o durere ce-l chinuia tot timpul.

Mac goli sticla şi descoperi că nu era suficient ca să-l oprească să se gîndească la Linnet. Ce era atît de diferit la ea? O iubise pe Amy Trulock, dar trecuse peste faptul că ea îl părăsise. De ce încă se mai gîndea la Linnet, tot timpul? Exista un singur mod să scape de stafia ei şi acela era să se ducă în Spring Lick şi s-o vadă. Probabil că acum era măritată, cu doi copii murdari şi urîţi, iar ea era grasă şi obosită, precum celelalte femei. Cînd o va vedea aşa, va putea să rîdă de el însuşi şi va fi fericit să n-o mai vadă niciodată.

Zîmbi pentru prima dată după mult timp. Va fi bine să-şi scoată vocea ei din minte, acele mici cuvinte, va fi bine să nu-i mai vadă ochii aceia ciudaţi care-şi schimbau culoarea de la cenuşiu la verde, de la albastru la flăcări furioase, roşiatice. Încercă să mai scurgă nişte whisky din sticla goală, dar nu reuşi şi, furios, o aruncă şi o urmări spărgîndu-se de un copac îndepărtat.

Linnet stătea aplecată peste un gherghef, acul ei zburînd înăuntru şi afară, în timp ce în jurul ei femeile bîrfeau cu răutate, vorbind despre prietena lui Linnet,

Nettie Waters. Linnet nu îndrăznea să spună nimic, pentru că ştia că ar fi făcut ca furia lor să se întoarcă asupra capului ei.

Era în Spring Lick de aproape un an şi număra orele pînă cînd va putea să plece. Plecase din Sweetbriar în grabă, fără să se gîndească la faptul că nu avea nici un ban, pe nimeni care s-o ajute. Luni de zile muncise în orice slujbă găsise, de obicei ca servitoare a vreunei femei leneşe. Cînd ajunsese în Boston, sarcina ei avansată făcuse ca şi acele slujbe să fie greu de găsit.

Fiica ei, Miranda, se născuse într-un spital catolic pentru mame necununate, iar Linnet fusese îndemnată să cedeze copilul pentru adopţie. Dar ea privise în ochii aceia albaştri, atît de asemănători cu ai lui Devon şi ştiuse că mai curînd ar fi murit, decît să se despartă de copil.

În spital, norocul păruse să i se schimbe, cînd citise un anunţ într-un ziar, că în Boston cineva căuta o profesoară pentru Kentucky. Linnet dorea doar să se întoarcă în sălbăticie, să-şi crească fata departe de oraş, departe de oamenii care i-ar fi putut striga tot felul de lucruri urîte.

Linnet se adresase unui bărbat, pe nume Squire Talbot şi, după şase zile lungi de aşteptare, primise slujba.

Nu fusese nevoie de mult timp ca să-şi dea seama ce greşeală făcuse. Moşierul[1], cum voia acesta să fie numit, descoperise că povestea cu văduvia era o min-

1. Squire - moşier.

ciună şi presupusese că ea era o femeie uşoară. La un moment dat, pe drumul spre Kentucky, Linnet îl lovise pe Moşier în cap cu o tigaie grea şi acesta înţelesese mesajul.

Dar ea îşi făcuse un duşman.

Moşierul se ţinuse la distanţă de ea, dar mîndria lui fusese rănită şi voia răzbunare. O prezentă oamenilor din Spring Lick drept doamna Tyler, văduvă, dar în cîteva zile aceştia ştiau deja că Miranda era un copil nelegitim, iar Linnet ştiuse că Moşierul le spusese adevărul.

Locuitorii din Spring Lick erau nişte bîrfitori înguşti la minte, care foloseau religia ca să susţină orice doreau. La început, bărbaţii din oraş păruseră să aştepte favoruri din partea lui Linnet, dar ea reuşise să-i respingă – şi să-şi facă mai mulţi duşmani. Femeile o urau pentru că le tenta bărbaţii, iar aceştia considerau că ea ar trebui să le dea ceea ce doreau, pentru că era evident că dăduse unui alt bărbat.

Acum, Linnet încerca să economisească fiecare bănuţ cîştigat prin predat, astfel încît ea şi Miranda să poată părăsi curînd oraşul, unde avea o singură prietenă – Nettie Waters.

– Miranda creşte repede, nu-i aşa, Linnet? întrebă Jule Yarnall din partea cealaltă a gherghefului. Spune-ne, seamănă cu cei din familia ta sau cu... a soţului tău?

Uşa se deschise brusc, înainte ca femeia să poată răspunde, şi intră o femeie drăguţă, cu haine uzate, dar curate, evidenţiindu-i silueta frumoasă.

– Linnet, tocmai am găsit nişte ceară pentru lumînări

şi mă întrebam dacă mă poţi ajuta cu tiparele.

Jule protestă.

– Nu te pot ajuta Vaida sau Rebekah, Nettie? Par nişte fete foarte capabile, sau sînt ocupate cu alte lucruri?

Nettie îi aruncă un zîmbet ucigător, dar nu-i răspunse, şi se întoarse din nou, întrebătoare, către Linnet.

Linnet zîmbi recunoscătoare.

– Te ajut cu plăcere.

Puse repede jos foarfeca, acul şi aţa în coşuleţul de trestie, după care se aplecă şi o ridică pe Miranda.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse, cînd ajunseră afară.

– M-am gîndit că acum ar fi momentul potrivit să te salvez, pentru că avuseseră suficient timp ca să termine cu mine şi familia mea, şi era vremea să-nceapă cu tine şi Miranda.

Linnet fu nevoită să rîdă, recunoscînd corectitudinea lui Nettie. Miranda se împinse în pieptul mamei ei şi vru să se dea jos. Linnet o luă de mînă şi cele două femei îşi încetiniră pasul, pentru copil.

– E o primăvară frumoasă, zise Nettie. Vreme bună pentru o nuntă.

O privi cu şiretenie pe Linnet.

– Cînd se întoarce Moşierul?

– Nu sînt sigură.

Linnet evită privirea prietenei ei.

– Presupun că ştii că răspîndeşte aluzii că Miranda ar fi a lui, nu? spuse Nettie, serioasă.

– Nu! icni Linnet. El...

– Eu l-aş crede în stare de orice. I-ai rănit mîndria. Vorbind de lup, uite cine vine.

Un bărbat înalt şi cu păr încărunţit se apropia de ele, călare pe un cal. Se ţinea bine şi arăta mai tînăr decît cei cincizeci de ani ai săi, cu umerii traşi în spate şi stomacul supt. Era un bărbat obişnuit să obţină ceea ce vrea de la viaţă, iar Linnet bănuia că tot ceea ce-l atrăgea cel mai mult la ea era faptul că-l refuzase.

Moşierul îşi opri calul în faţa celor două femei, ochii lui căprui zîmbindu-i lui Linnet pentru o clipă, înainte ca măcar să le observe pe Nettie şi pe copil. Îşi înclină pălăria.

– Bună, Nettie. Totul e bine la tine acasă?

– Foarte bine, Moşierule, răspunse ea. Ottis ar vrea să vii să te uiţi la nişte boabe noi de porumb, pe care le-a cumpărat de la un vînător. Eu nu cred că sînt cine ştie ce, dar Ottis pare să creadă că din fiecare va creşte o tulpină de porumb pentru căratul căreia va fi nevoie de patru bărbaţi.

Moşierul zîmbi.

– O să trec azi să văd, n-aş vrea să ratez aşa ceva. Azi nu se ţin ore la şcoală, Linnet? o întrebă el, zîmbindu-i.

– Vor fi, după-amiază. Toţi m-au rugat să le las dimineaţa asta liberă, aşa că n-am rezistat ocaziei de a trage şi eu chiulul.

– Eşti prea blîndă cu copiii, Linnet, spuse el cu seriozitate.

Nettie scoase un zgomot mic din gît.

– Cum reuşeşte să se descurce cu puştii Gather e peste puterile mele de înţelegere. Ştii, Moşierule, trebuie să vorbeşti cu Butch. Dacă ar sta mai puţin timp la magazin şi le-ar spune cîteva vorbe, ei s-ar purta cu totul altfel.

Moşierul descălecă şi se apropie de Linnet.

– Nettie, începi să semeni tot mai mult cu Jule. Ea spune că ar trebui să fac ceva cu fata ta cea mai mare.

– Nu e nimic rău cu Vaida, şi tu ştii asta. Sînt doar geloşi că e mai drăguţă decît toţi ceilalţi copii.

– Chiar dacă ar fi aşa, trebuie să ascult toate plîngerile. Dacă Linnet are vreo plîngere în legătură cu disciplina şcolarilor, va trebui să intervin, dar pînă atunci...

Se întrerupse şi o priviră amîndoi pe Linnet, aşteptînd un răspuns.

– Nu, spuse ea calmă. Nu am nici o plîngere. Acum, trebuie să mă întorc la şcoală. Trebuie să termin nişte lecţii înainte să vină copiii.

Îngenunche şi îşi îmbrăţişă fiica, care îi zîmbi fericită.

– Trebuie să mă duc la şcoală acum, Miranda, aşa că du-te cu mătuşa Nettie şi să fii cuminte, da?

Miranda gînguri un răspuns incoerent mamei sale şi se duse iute la Nettie.

– Merg cu tine, zise Moşierul, luînd-o de braţ pe Linnet.

– A fost o călătorie plăcută? întrebă Linnet, cînd rămaseră singuri.

– Da.

O privi în ochii ei de un cenuşiu adînc.

– Dar eram nerăbdător să mă întorc acasă. Ai mai avut neplăceri din partea lui Jule sau Ova?

– Foarte mici, spuse ea zîmbind. Acum, trebuie să plec, adăugă, la uşa micuţei şcoli.

– O să intru cu tine şi...

– Nu! îl întrerupse ea.

El se trase în spate.

– Presupun că ai dreptate. Înţeleaptă şi sensibilă, Linnet. Bineînţeles, nu-mi datorezi nimic pentru că te-am luat pe tine şi copilul tău, din Boston. Oh, bine – spuse, cînd nu primi nici un răspuns de la ea. Asta ţine de trecut. Am multă treabă azi. Ne vedem diseară?

Linnet se întoarse şi fugi în şcoală, fără să răspundă. Prima ei reacţie fu să lovească cu pumnul în dicţionarul mare de pe pupitrul ei. Moşierul. Toată lumea îl adora şi-l venera, mergeau să-i ceară permisiunea pentru orice voiau să facă. Spring Lick era numit oraşul Judecătorului, aşa cum Sweetbriar era oraşul lui Devon. Dar ce diferenţă! Devon îi iubea pe cei din Sweetbriar pe cînd Moşierul îi constrîngea.

O vreme, Linnet încercase să se înţeleagă cu el, şi el venise să cineze cu ea şi Miranda de cîteva ori, dar, în scurt timp, Jule şi Ova veniseră să discute cu ea, pentru propriul ei interes. Spuseseră că nu făcea o impresie bună primind un bărbat în casa ei în fiecare seară, că oamenii aveau să vorbească, ele nu, bineînţeles, dar existau unii nu la fel de creştini şi de înţelegători ca ele.

La început, Linnet era uimită de atitudinea celor din Spring Lick, dar ajunsese să-i înţeleagă, chiar să le an-

ticipeze reacţiile. Femeilor le plăcea foarte mult să aibă un burlac chipeş în comunitatea lor, dar nu le plăcea să aibă şi o femeie singură. Aşa încît Linnet trebuia să îndure multe comentarii răuvoitoare. Spring Lick era de patru ori mai mare ca Sweetbriar şi totuşi avusese mai mulţi prieteni adevăraţi în oraşul mai mic, decît găsise în toată populaţia aşezării mai mari. Nettie era singura care nu punea întrebări, care nu se uita uneori la Miranda ca şi cum ar fi fost ceva mic şi ciudat, sau mic şi murdar.

Gîndul la copil îi readuse atenţia asupra clasei. Prima ei experienţă cu copiii avusese loc în călătoria în Kentucky, cu părinţii ei. Erau copii fericiţi şi sinceri, şi îi iubise, ca şi pe cei din Sweetbriar. Se gîndi la sculptura cu ea şi Jessie Tucker, de deasupra căminului din casa ei, şi se întrebă cît de mult se schimbase Jessie în ultimii ani, cît de mult se schimbaseră cu toţii. Îşi mai amintea cineva de ea, acum?

Se forţă să nu se mai gîndească la Sweetbriar şi să se întoarcă la Spring Lick. Cînd Moşierul îi dăduse slujba, fusese fericită, dar acum lucrurile erau diferite. Aşa cum cele două oraşe puteau fi atît de diferite, la fel erau şi cele două grupuri de copii. Dragostea pe care o dăruise copiilor din Sweetbriar primise acelaşi răspuns de la aceştia, de mai multe ori, dar asta era departe de situaţia cu copiii din Spring Lick. Avea uneori senzaţia că ar putea să moară în mijlocul camerei şi poate, doar poate, copiii şi-ar aminti să păşească peste corpul ei.

O priveau cu ochii goi. Nettie spusese despre copiii

Gather că erau o problemă, dar nu era nici pe departe aşa. Cît de mult îşi dorea un băiat ca Jessie, care să o înfrunte, sau să tragă de cozile fetelor. Orice altceva, în afara acestor copii care se holbau la ea şi nu păreau să realizeze că era o fiinţă umană. Odată, în pauză, o auzise pe Pearl Gather spunînd: „Ea a zis s-o facem." Linnet fusese şocată cînd îşi dăduse seama că fata spusese ea, nu doamna Tyler, sau doamna profesoară, sau măcar bătrîna, nimic atît de personal. Chiar şi acum, amintindu-şi, era şocată. Nu era vorba de cuvinte, ci de tonul fetei.

Îi auzi pe copii afară şi, cînd deschise uşa, nici unul dintre ei nu se uită la ea.

Capitolul 13

– Miranda, vrei să te duci să te plimbi? o întrebă Linnet pe micuţa ei fiică.

Copilul se împinse, cu stîngăcie, în mîini şi genunchi, apoi se ridică, cu grijă, şi păşi pînă în braţele mamei sale. Zîmbetul lui Linnet dispăru cînd auzi bătaia în uşă. Spera să plece înaintea sosirii Moşierului.

– Bună, reuşi ea să spună, cu amabilitate. Miranda şi cu mine sîntem gata.

Moşierul ignoră copilul, ca întotdeauna. Fetiţa îl privi, cu prea multă seriozitate, privirea ei fiind prea pătrunzătoare ca el să ţină cu adevărat la ea. De altfel, nu se cuvenea ca o persoană de rangul Moşierului să atingă un copil pîngărit?

– E o seară frumoasă, nu-i aşa? întrebă Linnet mirosind florile de primăvară, abia răsărite.

– Da, spuse el, privind-o.

– Ce s-a întîmplat la Danville?

Pieptul Moşierului se umflă vizibil.

– Cred că discursul meu i-a impresionat cu adevărat.

Îi aruncă o privire piezişă lui Linnet.

– Mulţumesc că m-ai ajutat la el.

– Cu plăcere, mi-a făcut plăcere. Deci, crezi că e aproape sigur că-ţi vei vedea împlinită dorinţa de a fi guvernator?

– Da, Linnet, cred că da, şi...

Se întrerupse cînd Linnet se duse s-o împiedice pe Miranda să cadă într-o baltă de noroi.

– Linnet, eu... începu el, luînd-o în braţe.

Ea se desprinse cît de politicos reuşi. Mult prea des, atingerile lui duceau la mai mult decît putea ea să suporte.

El îi observă mişcarea.

– Vrei să ne întoarcem? Se întunecă.

Bărbatul înalt intră în magazin, privindu-l cu o privire cercetătoare şi cunoscătoare.

– Pot să-ţi fiu de folos?

Vocea aparţinea unui bărbat hidos de gras, cu capul mic plasat deasupra mai multor bărbii rotunjite, umerii şi restul formei corpului său pierzîndu-se în cantităţi masive de carne.

– Eşti de pe-aici?

– Nu, spuse bărbatul. Sînt din Sweetbriar. Mă gîndeam să deschid un magazin nou aici, dar văd că deja m-ai înfrînt.

Grăsanul fu vizibil încîntat de compliment.

– Mă numesc Butch Gather.

Întinse o mînă, cu dosul şi palma umflate şi cu degetele ca nişte protuberanţe scurte.

– Macalister, zis şi Mac, spuse bărbatul strîngînd mîna oferită.

– O să rămîi pe-aici?

– S-ar putea, pentru o vreme, dacă pot găsi o cameră sau un loc în care să stau.

– Am o cameră, în spate, dacă poţi plăti pentru ea.

Devon puse o monedă de argint pe tejghea.

Butch o studie, apropiind-o de ochii lui mici.

– Patru monezi, domnule, şi-ţi dau camera.

Din spatele lui Devon se auziră rîsete şi el se răsuci.

– Ova o să simtă gustul unui bărbat adevărat şi n-o să-ţi mai primeşti niciodată patul înapoi, spuse unul dintre cei trei bărbaţi.

Butch aruncă un zîmbet atotcunoscător.

– N-am auzit-o plîngîndu-se cînd i-am făcut şase ţînci.

– Vino aici, Mac, nu-i aşa? Odihneşte-te şi spune-ne noutăţile tale.

Devon ascultă şi vorbi mult timp cu cei patru bărbaţi, înainte să audă un cuvînt despre noua profesoară.

– O micuţă tare drăguţă şi Moşierul ar face bine s-o revendice cît de curînd.

– Moşierul? întrebă Devon. Am auzit că va candida pentru postul de guvernator, cînd Kentucky va deveni stat.

– Ai auzit bine.

– Şi profesoara asta e soţia lui?

Bărbatul îl făcu cu ochiul lui Devon.

– Nu în faţa unui preot, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Devon se forţă să zîmbească.

– Înţeleg.

Linnet plecă de la şcoală cît de repede reuşi. Trebuia să treacă pe la casa lui Nettie şi s-o ia pe Miranda, se gîndi, dar voia cu adevărat să fie puţin singură. Intră în pădure, în umbra rece şi înmiresmată. Zîmbi şi se întinse, savurînd singurătatea, pacea.

– Bună, Linnet.

Îngheţă, auzind vocea pe care o cunoştea atît de bine, apoi începu să tremure. Se întoarse foarte încet şi privi în albastrul strălucitor al ochilor lui Devon Macalister.

Nu reuşi decît să caşte gura la el, nevenindu-i să creadă că inima îi bătea atît de tare şi că nu putea fi atît de degajată cum părea el.

– Mă mai ţii minte? întrebă el, cu nişte ochi amuzaţi.

– Da, reuşi ea să şoptească, străduindu-se din greu să-şi controleze respiraţia şi să-şi calmeze pulsul.

– Treceam prin zonă, minţi el, cînd am auzit că locuieşti aici şi m-am gîndit să te salut. Se pare că îţi merge bine în Spring Lick.

Ochii lui îi studiau corpul, amintindu-şi fiecare detaliu.

Linnet îşi ridică bărbia în sus.

– M-am străduit.

– Din cîte am auzit, ai făcut mai mult de-atît.

Devon se sprijini neglijent de un copac, dar Linnet văzu un mic fulger de mînie trecîndu-i prin ochi.

Cum putea el să stea acolo, atît de degajat? De ce corpul ei tremura încă? El se aşeză pe pămînt cu picioarele încrucişate şi smulse o brazdă lungă de iarbă. Uitase cît de agil era, cît de fluente îi erau mişcările, ca şi cum sub pielea lui era apă şi nu oase, ca la ceilalţi oameni. Părul lui era mai negru decît şi-l amintea ea, dar se ondula la fel ca întotdeauna. Ştia ce senzaţie dădea cînd era atins cu degetele.

– Deci, spune-mi, ce-ai mai făcut în ultimii doi ani?

Îşi întoarse privirea spre el. Trebuia să se poarte la fel de indiferentă cum părea el.

– Oh, nimic deosebit. Am locuit în Boston un an şi apoi aici, în Spring Lick, celălalt an. Aş prefera să aflu veşti despre Sweetbriar. Ce mai face Agnes?

Devon zîmbi şi ea îi văzu dinţii albi şi puternici, arătînd şi mai albi pe fondul pielii întunecate, încît aproape putea simţi gustul. „Stop!" îşi comandă singură.

– Agnes a născut încă un copil, o fetiţă, nu mult după plecarea ta. I-a pus numele Blanche, adăugă, privind-o atent.

Linnet era surprinsă.

– Blanche?

– Mda. După Linnet Blanche Tyler, presupun. Deşi ea n-a dat nici o explicaţie

Linnet nu se putu abţine să nu se simtă încîntată.

– iar Esther e din nou însărcinată, continuă el. Şi Lester, oh, tu nu-l ştii pe Lester. Sweetbriar a crescut mult de cînd ai plecat.

– Şi Jessie Tucker? întrebă ea. Şi Lonnie?

– Jessie şi Lonnie cresc repede şi ai lor nu-i mai pot ţine în haine. Abia dacă i-ai mai recunoaşte. Iar copilul lui Esther, Lincoln, cel la a cărui naştere ai ajutat, merge şi a început să vorbească şi el conduce toată gospodăria lor plină de femei. Gemenele seamănă şi acum între ele, toate patru.

– Tu n-ai crezut niciodată asta. Întotdeauna ai putut să le identifici.

El îi zîmbi, tăcut pentru o clipă şi ea privi în altă parte. Era ca şi cum aerul dintre ei era încărcat cu fulgere subţiri şi strălucitoare. Cel puţin aşa simţea Linnet.

– Şi ce face soţia ta? întrebă ea calmă, sperînd să slăbească fulgerul.

– Soţie? întrebă el, parcă fără să-i vină să creadă. Ce să fac eu c-o soţie? Am dus-o pînă acum fără să fac rost de o bilă şi un lanţ, aşa încît cred că o s-o pot duce la fel şi restul drumului.

Linnet era uimită.

– Dar, copilul tău... Ce e cu bebeluşul?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti?

Devon se sprijini cu spatele de trunchiul unui copac, îşi scoase cuţitul din teacă şi începu să cioplească un ciot de pin.

Linnet se aşează cu greutate pe un copac putred, care se prăbuşise pe pămîntul pădurii.

– Dar Corinne? continuă ea.

El îşi ridică privirea spre ea pentru o clipă.

– Corinne e ultima femeie cu care m-aş căsători. Nu iau resturile lui Cord.

Îi aruncă o privire rapidă, furioasă, după care îşi întoarse iar atenţia la ciotul de pin.

– Corinne s-a măritat şi a făcut un copil după nuntă, dar a fost opera lui Jonathan Tucker. Ce te-a făcut să crezi că mă voi însura cu Corinne?

Ea îşi adună tot curajul şi răspunse cu sinceritate.

– Ea mi-a spus că o să nască copilul tău.

După o privire rapidă şi atentă, Devon rîse, corzile gîtului său puternic ieşind în relief.

– Corinne a fost întotdeauna o mincinoasă. Toată lumea ştie asta. Nu mă voia pe mine, ci magazinul. A încercat totul ca să mă facă să...

Se opri şi o privi pe Linnet pînă cînd faţa acesteia se încinse de stînjeneală.

– Ei, să spunem doar că nu era posibil să poarte copilul meu.

Linnet clipi, întrebîndu-se dacă nu era el mincinosul.

El păru să-i citească gîndurile şi privi în altă parte.

– Nu spun că nu m-am prostit puţin cu ea, dar mulţi alţi bărbaţi au făcut-o. N-aş vrea să fiu în locul lui Jonathan. Dar, cine ştie, poate că el o va aduce pe drumul cel drept.

– Da, poate, zise Linnet.

Medită la vestea aflată. Adică n-ar fi fost prea tîrziu! Însă, chiar dacă Corinne minţise, Devon fusese cel care o părăsise, după ce făcuseră dragoste, în pădure.

– Şi acum, vorbeşte-mi despre tine. Am vorbit prea mult despre mine.

– Nu-i adevărat. N-ai spus nici un cuvînt despre tine, zise ea şi inspiră adînc. Arăţi obosit şi ai slăbit.

El o privi cu hotărîre.

– Mănînc ce găteşte Gaylon, sau eu – ceea ce e şi mai rău. E de mirare că mi-a mai rămas şi pielea pe mine.

Dintr-o dată, ea voia ca el să plece, să-l lovească, să-l muşte, să-l sărute, să-l atingă. Nu! nu trebuia să gîndească aşa. Trebuia să fie la fel de calmă ca el.

– Am copt pîine ieri. Vrei să mănînci?

El îi zîmbi şi ea îşi simţi din nou inima bătînd cu putere.

– Mi-ar plăcea foarte mult să mănînc ceva gătit de tine.

Se ridică şi se aşeză în faţa ei, dar Linnet nu-l privi, nu putea, era prea aproape.

Se depărtă de el şi merseră împreună spre marginea pădurii. Primul lucru pe care-l văzu Linnet a fost Nettie, ţinînd-o de mînă pe Miranda. Mai întîi fu surprinsă şi apoi uimită de propriul comportament. Uitase complet de fiica ei. Nu avea timp de explicaţii, dar aruncă un „Scuză-mă" peste umăr, îşi ridică poalele rochiei şi alergă la Nettie.

Cînd o prinse pe aceasta de mînă, îşi pierduse res-

piraţia şi gîfîia.

– Dacă eşti prietena mea, dacă te-am ajutat vreodată, te rog să faci asta pentru mine, acum. Nu-i spune că Miranda e fata mea.

Nettie privi peste umărul lui Linnet, ca să vadă cine era el. Văzu un bărbat înalt, zvelt şi atrăgător, cu păr negru şi... ochii Mirandei. Nu era nevoie de prea multă inteligenţă ca să-şi dea seama cine era.

Devon veni lîngă cele două femei.

– Nettie, acesta e Devon Macalister. Toată lumea îi spune Mac.

Devon îşi ridică o sprînceană spre Linnet. Deci, ea nu voia ca alţii să-i spună Devon. Acesta era, încă, numele ei personal pentru el.

– Iar ea e Nettie Waters.

Devon înclină uşor din cap spre femeie.

Nettie se aplecă şi o ridică pe Miranda.

– Şi ea e Miranda.

Nettie era foarte conştientă de modul în care Linnet inspiră rapid, dar o ignoră şi împinse copilul în braţele lui Devon.

– Vrei s-o ţii, te rog?

Devon era surprins. Îi plăceau copiii, dar reuşise întotdeauna să se ţină departe de cei mici. Aceştia păreau să devină instantaneu fie umezi, fie foarte gălăgioşi. Privi cu un interes detaşat copilul din braţele sale.

– O fetiţă drăguţă, spuse şi i-o înapoie lui Nettie. Frumoşi ochi.

Nu reuşi să-şi dea seama de ce ea părea să con-

sidere asta o remarcă amuzantă.

Linnet începu să vorbească rapid, după ce îi aruncă o privire aprigă lui Nettie.

– L-am cunoscut pe Devon cînd am locuit la Sweetbriar.

– Nu ştiam că ai locuit la Sweetbriar. Credeam că ai venit aici de la Boston.

– Aşa e, eu...

Linnet se simţea confuză. Imaginea lui Devon cu Miranda în braţe o făcuse să-şi piardă şi puţinul calm pe care-l mai avea.

– Mă duc să pregătesc cina pentru Devon, acum. Ne vedem mai tîrziu.

Devon se aşeză la masa de pin, din casa micuţă. Era mai mare decît cea pe care o avusese Linnet în Sweetbriar dar la fel, în linii mari, cu excepţia unei verande înalte, în faţă.

– Tot nu mi-ai vorbit de viaţa ta aici. Eşti profesoară? întrebă el cu gura plină.

Cum putea el să stea acolo, atît de calm? Cum putuse să-şi ţină fiica în braţe şi să nu ştie că e a lui? Frumoşi ochi, chiar aşa! Erau identici cu ai lui, bărbat stupid şi enervant.

– E bine aici. Oamenii sînt deosebiţi de cei din Sweetbriar.

– Am cunoscut un bărbat, Butch Gather, la magazin.

Se opri şi se apropie de cămin, ca să se uite la sculpturi.

– Le-ai păstrat? întrebă încet.

– Da, le-am păstrat.

Linnet îşi simţea furia crescînd. Ce drept avea el să revină în viaţa ei? Se adaptase unei lumi fără el. Existau ore întregi în care nici nu se gîndea la el, ce drept avea să revină?

– De ce ai venit? întrebă ea.

Devon se aşeză din nou la masă şi reîncepu să mănînce.

– Te-am întrebat de ce ai venit şi vreau un răspuns.

El puse bucata de pîine, jos, calm.

– Treceam prin zonă şi, cînd am auzit că un vechi prieten e aici, m-am gîndit să mă opresc să-l salut.

– Vechi prieten, spuse ea încet, ucigător. Poţi să stai acolo ca şi cum totul ar fi la fel, ca şi cum am fi în Sweetbriar şi eu te învăţ să citeşti?

Vocea ei începu să urce, devenind ţipătoare.

– Poţi să-mi vorbeşti calm, după tot ce s-a întîmplat între noi? După noaptea în care...

Simţea cum îi dau lacrimile.

– Ei bine, eu nu pot! ţipă Linnet. Am părăsit Sweetbriar pentru că nu voiam să te mai văd niciodată şi acum simt la fel. Vreau să pleci şi să nu te mai întorci niciodată. Înţelegi?

Striga cît de tare putea şi lacrimile îi blocau vederea. Deschise uşa cabanei şi alergă în pădure.

Devon rămase liniştit la masă, privind-o cum aleargă. Fugea, încă, la fel de uşor şi de stîngace ca întotdeauna, se gîndi el, apoi se întoarse la mîncare şi zîmbi. Avea senzaţia că era pentru prima dată, în ultimii doi

ani, cînd mînca. Prea des împinsese mîncarea deoparte şi se întinsese după o cană de whisky. În clipa aceasta, nu simţea nevoia să bea.

Deci, ea îşi amintea de el! Întinzînd pe pîine un strat de doi centimetri de unt, muşcă din ea, apoi studie urmele pe care dinţii săi le lăsaseră în substanţa moale. Ea credea că el uitase noaptea aceea, pe care o petrecuseră împreună. Acea singură noapte cu ea distrusese toate femeile pentru el, în ultimii doi ani. Mai fusese în pat cu alte femei, dar nici una nu făcuse şi ea dragoste cu el, nici una nu...

Zîmbi şi muşcă din nou din pîine. Dacă ea îşi amintea atît de bine de el, poate că se puteau distra puţin împreună, înainte ca el să se întoarcă în Sweetbriar şi s-o înapoieze Moşierului. Dumnezeule! Ce fel de om ar permite oamenilor să-i spună Moşierul? Oh, nu-l interesa, atîta timp cît obţinea ce dorea.

Capitolul 14

– Cred că e dezgustător modul în care îl aduce aici, în faţa noastră, care sîntem nişte buni creştini. Oricine, chiar şi cu un singur ochi, poate vedea cine e el. Copilul acela e bucăţică ruptă din el, spuse Jule.

– Şi ea o ia de la capăt cu el, exact de unde rămăsese. Butch spunea că el nu s-a întors în camera lui înainte de orele cinci ale dimineţii.

Ova împungea în pătură, făcînd cusături mult prea mari.

– Ceea ce vreau eu să ştiu este ce vom face în problema asta, zise Jule. Spring Lick e o comunitate cu teamă de Dumnezeu şi nu-mi place ce se întîmplă chiar sub nasurile noastre şi ea mai e şi profesoară. Ce-o să-i înveţe pe copiii noştri?

– Aşa e, răspunse Ova. O profesoară ar trebui să fie un exemplu, şi dacă ăsta e un exemplu a ceea ce ea crede că e bine... ştii la ce mă refer.

– Sigur că ştiu.

Jule începu să coasă mai rapid, ridicînd vocea.

– Întotdeauna am ştiut că nu-i bună de nimic, stînd mereu noaptea cu Moşierul.

– Moşierul!

Ova se opri din cusut.

– Am uitat de Moşier.

– Iată un miel nevinovat, care are nevoie de protecţie.

– Chiar că are şi cred că cineva ar trebui să-i spună ce se petrece chiar sub nasul lui.

Jule şi Ova se priviră una pe cealaltă.

– E datoria noastră, zise Jule.

– De creştine, spuse Ova şi amîndouă îşi puseră uneltele de cusut deoparte şi ieşiră afară, îndreptîndu-se energice spre casa mare, de lemn, a Moşierului.

– 'neaţa, doamnelor. E o zi frumoasă pentru plimbare, nu-i aşa?

Ova se uită în jos, brusc jenată, dar Jule nu avea astfel de sentimente.

– Moşierule, mi-e teamă că am venit aici cu o problemă neplăcută.

Faţa Moşierului deveni serioasă.

– A păţit cineva ceva?

Ova oftă.

– Aşa eşti tu, te gîndeşti întotdeauna mai întîi dacă altcineva a păţit ceva. Nu, mi-e teamă că eşti singurul ce va păţi ceva şi ne-am gîndit că e datoria noastră...

– Datoria noastră creştinească, se amestecă Jule.

– Da, continuă Ova, e sfînta noastră datorie să-ţi

spunem ce se întîmplă în propriul nostru oraş, în căminul nostru, putem zice, ceva ce eşti prea bun ca să vezi vreodată.

– Vreţi să vă aşezaţi, doamnelor, şi să-mi spuneţi ce aveţi de zis?

Le făcu semn spre scaunele de pe verandă şi, după ce se aşezară, întrebă:

– Deci, ce pot face pentru voi?

– E vorba de profesoara aceea.

– Linnet? întrebă el.

– Da, Linnet Tyler. Sau, cel puţin, aşa îşi spune ea.

Jule continuă:

– Am vrut să trecem cu vederea o mulţime de lucruri, cum ar fi copilul acela fără tată, sau, oricum, fără tată în faţa Domnului, dar acum, cînd l-a adus pe tatăl copilului în oraşul nostru şi se aşteaptă ca noi...

– Cum?

Moşierul se ridică, uimit.

– Asta am spus, adăugă Ova. L-a adus aici pe tatăl copilului. Locuieşte la magazinul lui Butch al meu.

Moşierul se rezemă de unul din stîlpii verandei.

– Doamnelor, vreau să o luaţi de la început şi să-mi spuneţi totul, cu amănunte.

Linnet mătura podeaua micuţei şcoli. Regreta modul în care se purtase noaptea precedentă, dar nu putea face nimic ca să repare răul. Dacă măcar ar fi reuşit să rămînă calmă în prezenţa lui, atunci poate el ar fi plecat cînd s-a întors în căsuţa ei, dar îl simţise toată noaptea lîngă ea, ca şi cum ar fi rămas la masă şi ar fi privit-o.

– 'neaţa, profesoaro.

Devon stătea în pragul uşii deschise, sprijinindu-se de toc.

– Bună ziua, spuse ea calmă. Cu ce te pot ajuta în dimineaţa asta?

El zîmbi leneş.

– M-am gîndit să trec să văd unde petreci atît de mult timp.

Îşi trecu grosolan degetul prin cartea mare de pe pupitrul ei.

– Ce e asta?

– Un dicţionar. Dacă nu ştii sensul cuvîntului, poţi să te uiţi în el ca să-l afli.

– N-are rost. De ce ar folosi cineva un cuvînt al cărui sens nu-l ştie?

Ea îl privi cu dezgust.

– Cum ar fi dacă cineva ţi-ar spune ceva în shawnee şi ai ştii ce înseamnă fiecare cuvînt, cu excepţia unuia singur. Nu ţi-ar plăcea să ai o carte în care să te uiţi şi să afli ce înseamnă?

– Nu, răspunse el serios. Ar însemna să fiu nevoit să car după mine o carte ca asta. Aş prefera să-l întreb pe un shawnee.

– Dar, uneori...

Se opri cînd îl văzu pe Moşier intrînd în şcoală.

– Linnet, tocmai mi s-a spus că avem un vizitator în Spring Lick, un prieten al tău.

Linnet stătea în picioare, între cei doi bărbaţi.

– Da. Acesta e Devon Macalister, din Sweetbriar, Kentucky.

– Devon, spuse Moşierul, întinzînd mîna.

– Mac! replicară la unison Linnet şi Devon.

Ochii lui Devon sclipiră şi Linnet se grăbi să explice.

– Toată lumea îi spune Mac.

– Oh, zise Moşierul, văzînd mai mult decît voia să vadă. Linnet, putem ieşi afară pentru o clipă?

– Bineînţeles.

Linnet nu se uită la Devon, ştiind ce gîndea acesta. Gelozia lui îi mai despărţise o dată şi nu avea nici un motiv să creadă că el se schimbase.

– Este tatăl copilului tău? întrebă Moşierul, cînd abia trecuseră de uşă.

Linnet clipi, uimită.

– Nu le-a trebuit prea mult.

– Ai petrecut noaptea trecută cu el?

– Vrei să afli dacă l-am acceptat, după ce am respins ofertele generoase ale tuturor celorlalţi bărbaţi din oraşul acesta? Scuză-mă, am de lucru.

Moşierul o prinse de braţ.

– Eu te-am adus aici. Te-am plătit ca să vii aici şi îmi datorezi...

– Nu-ţi datorez nimic. Ţi-am plătit cînd ai distrus puţina reputaţie pe care o aveam, lăsîndu-i pe toţi să creadă că-ţi petreci serile cu mine.

Se uită sugestiv la mîna lui, de pe braţul ei.

– Te-ar micşora în ochii oamenilor dacă aş lăsa să se afle că am ales un proprietar de magazin în locul viitorului nostru guvernator, nu-i aşa?

Îşi smuci braţul şi intră energică în scoală.

– O ceartă între îndrăgostiţi? întrebă Devon de lîngă

uşă.

– Da! şuieră ea. Moşierul e doar unul din lungul şir de bărbaţi pe care-i am aici. Şi acum, vrei să dispari, te rog din viaţa mea?

– Ai de gînd să te căsătoreşti cu Moşierul?

Ea nu se deranjă să-i răspundă, ci merse la pupitrul ei.

– Am auzit că e bogat. Îţi poate cumpăra o mulţime de lucruri drăguţe.

Ea îl privi încruntată, cu hotărîre.

– Ce minunat, ţinînd cont că viaţa mea se învîrte în jurul rochiilor de mătase şi al servitoarelor. Ştiai că acea casă în care am crescut era atît de mare încît puteai pune toate casele din Sweetbriar în camera de zi? Inclusiv bucătăriile şi puteai adăuga şi o mare parte a grădinilor din Sweetbriar. Cînd eram mică, nu a trebuit să ridic nici un deget ca să fac vreo treabă. Tata angajase doisprezece oameni doar ca să aibă grijă de mine. Aveam două servitoare personale, o guvernantă, un bucătar, doi lachei, un vizitiu, un...

– Am înţeles ce vrei să spui. Aşa că acum o să te căsătoreşti cu Moşierul şi o să obţii o parte din toate astea înapoi.

– Desigur, spuse ea cu ochii mari.

El o privi cercetător, în tăcere.

– Te rog să mă scuzi. Am treabă. Eu trebuie să muncesc ceva mai mult pînă cînd cineva îmi va asigura viaţa cu care am fost obişnuit întotdeauna.

Devon părăsi în tăcere şcoala, trecu prin oraş şi intră în pădure.

Se aşează greoi pe o buturugă, cu capul în mîini. De ce ar spune ea toate acele lucruri, dacă n-ar fi adevărate? Dumnezeule, femeia aceea îl înnebunea. Se gîndise la tot, cum va scăpa de ea atunci cînd o s-o vadă din nou, dar acum era mai rău, mult mai rău.

– Mac?

Îşi înălţă privirea şi văzu o femeie lîngă el. Trecură cîteva clipe înainte să-şi dea seama că era Nettie, prietena lui Linnet.

– Pot să-ţi vorbesc o clipă? Miranda, nu te duce prea departe.

Devon se uită la copilaş, cu mintea goală.

– Ştiu că nu e treaba mea şi mi s-a spus asta de multe ori, dar cred că trebuie să ştii ce se întîmplă în Spring Lick.

– N-am ştiut că se-ntîmplă ceva, spuse el.

– Ştiu. Dar, vezi tu, ai produs multă agitaţie aici.

– Eu? Dar nu cunosc pe nimeni.

Nettie îi zîmbi. Îşi putea da seama de ce-l iubea Linnet.

– E destul de evident că tu şi Linnet v-aţi cunoscut înainte.

El ridică dintr-o sprînceană şi ea rîse.

– Miranda, vino aici, la mătuşa Nettie. Vreau să-ţi arăt ceva.

Copilul veni cu stîngăcie în braţele deschise ale lui Nettie.

– Ai spus că e o fetiţă drăguţă. Îţi aminteşte de cineva?

Devon se uită de la copil la femeie, ca şi cum aceasta

ar fi fost nebună.

– Ce zici de ochii ei? I-ai mai văzut vreodată? Jule şi Ova i-au recunoscut imediat.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Devon hotărîse că nu-i plăcea femeia.

– Şi cine sînt Jule şi Ova?

– Sînt bîrfitoarele oraşului. Ocupaţia vieţii lor e bîrfa şi, din nefericire, bîrfa răutăcioasă. Dacă n-ar fi fost ele, nimănui nu i-ar fi păsat cine e tatăl fiicei lui Linnet şi ea n-ar fi fost o proscrisă aici, cu toţi bărbaţii ţinîndu-se după ea.

– Tatăl! Fata iui Linnet! explodă el. Ea nu mi-a spus...

– Nu, nu ţi-a spus, i-o reteză Nettie. De fapt, s-a străduit destul de mult să-şi ascundă fiica de tine. Îţi sugerez să-i arunci o privire atentă Mirandei, şi apoi să vezi dacă îţi aminteşti să mai fi văzut vreodată ochii aceia albaştri, poate într-o oglindă.

Devon se holbă la copil, văzînd bărbia lui Linnet, atît de des ridicată în sus şi propriii lui ochi.

– Mulţi oameni au ochi albaştri, poate...

Nettie se ridică şi o puse pe Miranda în braţele tatălui ei.

– Eşti un prost, Devon Macalister. Stai aici şi fă cunoştinţă cu fata ta.

Nettie îi lăsă singuri.

Devon era atît de uimit încît nici nu putea să gîndească. Miranda îl trase de nasturii cămăşii, apoi îşi pierdu interesul, se întoarse şi coborî de pe genunchii lui. Devon o privi. Fata lui! Era posibil să fie adevărat că Miranda era fata lui?

– Miranda? spuse el cu blîndeţe şi copilul se întoarse şi îi zîmbi, cu ochii strălucind.

El căută în buzunar, scoase un colier din mărgele de sticlă şi i-l dădu. Ea bägă imediat colierul în gură şi tatăl ei rîse cu ea.

– Ei, micuţo, acum ai un tată. Pariez că numele tău e Miranda Tyler. Ce zici să-l schimbăm în Miranda Macalister?

O luă în braţe şi ea rîse.

– Miranda. Un nume caraghios, dar cred că dacă tatăl tău ţi-l poate da pe cel de Macalister, mama ta poate alege ce nume vrea.

Copilul îl lovi cu colierul de mărgele şi el o strînse în braţe.

– Cred că-mi place să fiu tată.

Linnet îi văzu venind încet din pădure, ţinîndu-se de mînă. Devon se opri în faţa ei şi Miranda se duse să se uite la pisoii de sub verandă.

– E adevărat? E fata mea?

– Da, Miranda e fata ta.

El oftă şi apoi inspiră adînc.

– În regulă, spuse cu resemnare. Mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 15

– Te căsătoreşti cu mine? întrebă Linnet, nevenindu-i să creadă.

Era atît de furioasă încît avea senzaţia că o să-i explodeze capul.

– Deci, te căsătoreşti cu mine. După doi ani şi avînd o fiică, tu, creatură josnică şi insuportabilă, tu spui acum că te căsătoreşti cu mine.

– Hei, stai puţin...

– Nu! Tu să stai puţin. Te-am ascultat destul, iar acum o să mă asculţi tu pe mine. Cînd ai intrat prima dată în acea colibă mică în care mă ţineau oamenii lui Crazy Bear, cînd ţi-ai riscat viaţa pentru mine, m-am îndrăgostit de tine. Da, ar fi trebuit să fii uimit. M-am îndrăgostit de tine atît de tare încît a fost al naibii de greu să-mi dau seama ce proastă eram. Cum crezi că e să iubeşti pe cineva care e tot timpul furios pe tine, care te acuză tot timpul fără motiv?

– Fără motiv, pe naiba! Te-am văzut cu bărbat după bărbat.

– Bărbat după bărbat! pufni ea. N-a fost decît Cord şi el era la fel de mîncat de gelozie ca şi tine. Amîndoi m-aţi folosit ca să repetaţi un joc pe care-l jucaţi mereu. Ai pierdut o femeie în faţa lui, aşa că nu aveai de gînd să-ţi laşi mîndria să-ţi fie rănită, pierzînd şi o a doua.

– De unde era să ştiu pe care bărbat îl preferai? spuse el calm.

Ea îşi aruncă braţele în sus.

– Au fost momente în care de-abia dacă îmi vorbeai. Cord m-a tîrît afară din oraş şi decît să stau cu el, am preferat să plec prin viscol şi aproape să mor. Dar ţi-a păsat? Nu! Nu te gîndeai decît că era posibil ca rivalul tău să mă fi atins.

– De ce mi-ai spus „frate"? şopti el.

Ea rîse, un rîs urît, batjocoritor.

– Tu îmi erai totul – frate, tată, mamă, soră – totul. Te iubeam atît de mult. Tu, în egoismul tău, nu-ţi puteai da seama cît de mult. De ce crezi că te-am lăsat să faci dragoste cu mine? Eram atît de nebună după tine încît aş fi trăit cu tine, fără să mă ascund, oricînd. Nu trebuia decît să pocneşti din degete şi eu aş fi venit. Nu e posibil să-ţi dai seama ce-am simţit în ziua aceea, cînd m-ai părăsit. Ei bine, totul s-a terminat acum. În sfîrşit, am devenit raţională. Ceea ce simţeam pentru tine a dispărut, a fost ucis, bucată cu bucată, de suspiciunile şi acuzaţiile tale, de mînia ta constantă. Acum, vreau să dispari din viaţa mea. Nu vreau să te mai văd, niciodată.

Şi te asigur că nu-mi vor trebui mai mult de zece minute ca să scap de amintirea ta neplăcută.

Vru să plece, dar el o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

– Am fost un prost, nu-i aşa? zise el simplu, cu o nouă înţelegere în ochi.

– Da, ai fost, spuse ea cu o voce dură, încă furioasă.

– Asta a fost problema mea, încă de cînd te-am întîlnit, nu-i aşa? Te iubeam atît de mult şi nici nu ştiam. Mi-era teamă să mai iubesc pe cineva. Tu o ştiai, probabil că toţi cei din Sweetbriar o ştiau, cu excepţia mea. Te iubeam de mult, dar eram prea prost ca să văd asta.

Ea se smulse de lîngă el.

– Iar acum eu ar trebui să-ţi cad în braţe şi să te iert şi să trăim fericiţi pînă la adînci bătrîneţi? Nu se va întîmpla aşa. Îţi dai seama ce mi-ai făcut? Doar cu o oră în urmă mă acuzai că m-aş mărita cu cineva pentru bani. Ţi-a trecut vreodată prin minte că s-ar putea să doresc puţină bunătate în viaţă, pe cineva care să-mi poată spune măcar „Bună dimineaţa", fără urmă de batjocură, fără vreun înţeles ascuns, care să insinueze că sînt o femeie de stradă? M-ai acuzat că mă culc cu fiecare bărbat care mă priveşte, dar eu îţi spun că eşti singurul bărbat care m-a atins.

– Linnet, eu...

– Nu mă privi aşa. Acum îţi pot spune, pentru că nu-mi mai pasă deloc ce crezi despre mine.

– Dar, te iubesc. Tocmai ţi-am spus că te iubeam.

– Şi asta ar trebui să facă totul să fie bine? De ce nu

ai spus asta în noaptea în care mi-ai dat-o pe Miranda? De ce n-ai putut s-o spui în ziua în care m-ai găsit, după ce mă răpise Cord?

– Nu ştiam, atunci. Trebuie să mă ierţi.

– Oh, trebuie să te iert! spuse ea sarcastică. M-ai acuzat tot timpul că îl voiam pe Cord, iar acum, ani mai tîrziu, intri în viaţa mea şi mă acuzi că mă culc cu Moşierul. Cu Moşierul! icni ea.

– Linnet, te rog, spuse luîndu-o de braţ. Miranda e fiica mea.

Ea îşi smulse braţul din mîna lui.

– Prin ce drept e ea fiica ta? Unde erai cînd m-am chinuit şaisprezece ore ca s-o aduc pe lume, cînd am stat în pat, cu febră, două săptămîni după naşterea ei, sau ai fi venit doar pentru o după-amiază, ca să-ţi demonstrezi ce fel de femeie eram cu adevărat?

Se priviră în ochi cîteva clipe, iar Devon îşi dădu seama de adevărul cuvintelor ei. Cînd vorbi, vocea lui era foarte liniştită.

– Nu mi-am dat seama, pînă acum, cum eram, cum m-am purtat cu tine. Şi e şi mai rău pentru mine, căci ştiu ce am gîndit despre tine. Ai dreptate. Nu-ţi pot cere să mă ierţi, dar putem să o luăm de la capăt? Pot să-mi răscumpăr greşelile?

Ochii ei fulgerară, gura i se crispă.

– Ce idee isteaţă, s-o luăm de la capăt, să ştergem tot trecutul. Nu se poate. N-aş mai putea avea încredere în tine, nu te-aş mai putea iubi. Tu nu te vei schimba niciodată. Prima dată cînd aş spune „Bună" unui alt

bărbat, m-ai acuza de tot ce ţi-ar trece prin cap. Sînt sigură că, într-o zi, te-ai întreba dacă Miranda e copilul tău sau al altcuiva. Şi Cord are ochi albaştri.

El arăta ca şi cum ar fi fost lovit şi se depărtă cu un pas de ea.

– Atunci, nu pot face şi nu pot spune nimic?

– Nimic.

– Atunci, într-o zi, altcineva va fi tatăl fiicei mele?

– Al fiicei *mele.* Tu nu ai nici un drept asupra ei.

El veni foarte aproape de ea şi îi puse o mînă pe obraz, palma lui fierbinte şi tare lipită de pielea netedă şi moale.

– Te iubesc, Lynna. Asta nu înseamnă nimic? Nu am mai spus-o nimănui pînă acum.

Ea îl privi, rece.

– Odată ar fi însemnat totul pentru mine, dar acum e prea tîrziu.

El se retrase.

– Vrei să plec de aici şi să te las în pace?

– Da, spuse ea încet. Lasă-mă să mă adun şi să construiesc o nouă viaţă pentru mine şi Miranda. Cred că acum pot să o fac, odată ce am scăpat de tine.

El aprobă din cap, clipind rapid din ochii lui cu gene lungi.

– Dacă ai vreodată nevoie de mine... şopti el, dar vocea i se stinse, apoi se întoarse şi plecă.

Miranda se sperie cînd auzi vocea mamei ei, atît de furioasă şi de tare. Îşi puse pisoiul pe braţ şi se uită pe

sub verandă. Mama ei ţipa la un bărbat înalt, cel pe care-l cunoştea mătuşa Nettie. Ochii Mirandei începură să lăcrimeze, pe măsură ce mînia mamei sale creştea. Nu-i plăcea sunetul şi voia să se oprească.

Lacrimile i se rostogoleau pe obrăjori şi deschise gura ca să lase sunetul să iasă, dar pisicuţa sări brusc din braţele ei şi fugi repede prin partea îndepărtată a verandei. Miranda închise gura şi suspină, uitîndu-se cum pisicuţa urmărea un fluture mare, albastru. Miranda se lăsă în mîini şi în genunchi şi se tîrî afară de sub verandă. Se împinse în picioare şi alergă peste cîmpul de trifoi după pisicuţă şi fluture, uitînd teama produsă de furia mamei ei.

Uşa şcolii era deschisă şi Miranda uită de pisică, urcînd cele trei trepte, pe rînd. Cunoştea şcoala, ştia că avea o legătură cu mama ei şi cu jocurile copiilor mai mari. Se poticni pe podeaua tare şi căzu, cu greutate. Începu să plîngă, iar apoi îşi dădu seama că nu era nimeni acolo, care s-o audă, aşa că se opri, se ridică şi merse spre pupitrul mare, din capătul camerei. Se uită în spatele scaunului şi văzu o mică peşteră confortabilă, caldă şi secretă, şi intră înăuntru. Se aşeză şi privi în jurul ei, îi plăcu locşorul, se lăsă pe o parte şi adormi.

– Vezi, ţi-am spus că nu-i nimeni aici, zise băiatul. Acum o faci, sau ţi-e prea frică?

– Nu mi-e frică.

– Ssst. Vine cineva! Hai să ieşim de aici.

Cei doi băieţi alergară afară din şcoală, pînă la marginea pădurii.

– Vezi, nu e nimeni.

– Ei, e tot aia, ar fi putut să fie. Hei! Ce-ai făcut cu felinarul?

Băiatul îşi privi mîna dreaptă, parcă uimit că felinarul nu era acolo.

– Cred că l-am lăsat înăuntru.

– Trebuie să te duci să-l iei.

– Nu eu. N-o să intru acolo noaptea.

– Cînd tata o să vadă că i-am luat unul din felinare, o să-i spun că tu ai făcut-o.

– Eu? Atunci eşti un mincinos.

Băieţii se repeziră în acelaşi timp unul la celălalt şi se rostogoliră, bătîndu-se.

Pisica văzu uşa deschisă a şcolii şi intră încet înăuntru. Pe podea se afla felinarul, cu flacăra mică pîlpîind, în sus şi în jos, portocalie şi galbenă, mişcîndu-se, ispitind pisicuţa. Ea privi flacăra o clipă, cu capul într-o parte, apoi întinse o labă cu capătul alb spre căldură, dar îşi dădu curînd seama că era nevoie de o anume strategie ca să controleze acel inamic. Sări, tăcută, pe una din băncile şcolii, studie lumina pîlpîitoare, înţelegîndu-i mişcările neregulate, apoi sări, corpul ei mic dărîmînd felinarul şi împrăştiindu-i conţinutul pe podea.

Focul arse laba stîngă a pisicii, care urlă şi alergă afară, în aerul rece al nopţii. Trifoiul îi alină durerea şi pisica se aşeză să-şi lingă rana, bucuroasă că blana era doar pîrlită. Odată uşurată şi cu demnitatea recîştigată, pisicuţa se depărtă de şcoală, cu coada în sus, fără să privească nici măcar o dată înapoi.

Băieţii continuară să se lupte, mai mult în joacă, pînă cînd unul dintre ei văzu flăcările.

– Uite! Şcoala a luat foc.

Celălalt băiat se opri, cu pumnul tras în spate, privind focul care începea să se vadă prin fereastra laterală.

– Tu ai făcut-o, zise el şi îşi lăsă braţul să cadă. Tu ai lăsat felinarul acolo.

– Dar tu mi l-ai dat.

– Orice s-ar întîmpla, amîndoi o să fim jupuiţi.

– Aşa e! Ascultă, e vorba doar de şcoală, nu e casa cuiva şi nu e nimeni înăuntru. Dacă arde, scăpăm de şcoală pentru mult timp, poate pentru totdeauna.

Celălalt băiat îl privi cu mirare.

– Ai dreptate. Dacă arde şcoala, n-o să mai fie şcoală. Mai bine să plecăm de aici, înainte să vină cineva şi să fim condamnaţi pentru ceea ce a fost doar un accident.

Moşierul văzu primul strălucirea flăcărilor şi sună clopotul de la capătul verandei sale, clopotul care era bătut numai în situaţii de urgenţă.

– Ce s-a întîmplat? Indienii, din nou?

Butch Gather venea, clătinîndu-se, spre casa Moşierului.

– Şcoala e în flăcări! Hai să facem o echipă cu găleţi.

– Hmm! murmură Butch, gîfîind în urma Moşierului. De ce să n-o lăsăm să ardă? Atunci n-o să mai avem probleme cu profesoara aia.

Flăcările acoperiseră deja o parte a clădirii, limbi portocalii lungi şi subţiri prelingîndu-se afară pe fereastră, încercînd să atingă tavanul. Se părea că mulţi din Spring Lick gîndeau ca Butch şi nu erau dornici să ajute. Nu voiau ca şcoala să le mai ia copiii de la muncă şi nici unul nu regreta văzînd-o arzînd. Numai furia şi ordinele Moşierului îi făcură să fugă după găleţi.

Uşa din faţă se deschise şi înăuntru se văzu un adevărat zid de flăcări şi mulţi oameni zîmbiră, ştiind că nu mai puteau salva mare lucru.

Linnet veni, alergînd prin noapte, către vîlvătaie. Alergă la Moşier şi îşi puse mîinile pe braţul lui, oprindu-l să treacă mai departe o găleată cu apă.

– Miranda. Nu pot s-o găsesc pe Miranda, urlă ea, pe deaspra zgomotului.

El o împinse într-o parte.

– Nu avem acum timp s-o căutăm. O s-o găsim mai tîrziu. Intră în linie şi adu o găleată.

Linnet se uită spre vîlvătaie, luminile care dansau evidenţiindu- i faţa roşie şi umflată. Şcoala nu însemna nimic pentru ea, pe cînd Miranda însemna totul. Se întoarse şi se depărtă de oamenii care încercau să potolească focul.

Nettie venea alergînd peste cîmp, urmată de cele două fiice ale ei.

– Oh, Linnet, spuse ea. Îmi pare rău pentru şcoală. Ştiu că erai mîndră de ea. Nu prea pare să mai poată fi salvată.

– Bine măcar că a ieşit Miranda, zise Rebekah.

Nettie şi Linnet se întoarseră amîndouă spre ea.

– N-am vrut să spun nimic rău.

Fetiţa de zece ani făcu un pas în spate, la vederea privirilor cercetătoare ale femeilor.

Linnet o prinse pe fetiţă de umeri.

– Ce ai vrut să spui despre Miranda? întrebă ea.

– Nu aţi luat-o? se bîlbîi Rebekah. Adică, am văzut-o în şcoală, cu puţin timp în urmă.

Nettie desfăcu cu greu degetele lui Linnet de pe braţul lui Rebekah.

– Acum, Rebekah, vreau să ne spui exact despre ce vorbeşti.

– Mă duceam la izvor şi am văzut-o pe Miranda intrînd în şcoală. Uşa era deschisă, aşa că am crezut că doamna Tyler era înăuntru.

Linnet se întoarse, îşi ridică poalele rochiei şi alergă spre foc. Oamenii încetaseră să mai arunce apă pe clădire, dar stăteau în jurul vîlvătăii, gata să oprească orice scînteie zburătoare. Numai spatele casei rămăsese liber.

Linnet alergă direct spre flăcări, fără să se oprească nici o clipă, fără să observe căldura puternică.

– Linnet! strigă Moşierul şi o prinse de talie.

Ea începu să-l lovească şi să-l zgîrie, zvîrcolindu-se, zbătîndu-se, luptînd împotriva lui, mai mult ca un animal, decît ca un om.

– Dumnezeule, Linnet! Ce s-a întîmplat cu tine?

Nu-i venea să creadă că cineva atît de fragil putea să aibă atîta putere. O ţinea cu amîndouă braţele de

mijloc şi durerea produsă de tocurile ei care-i loveau picioarele nu era de neglijat. Erau prea aproape de căldura dogoritoare a focului.

– E Miranda, ţipă Nettie la Moşier, peste zgomotul înconjurător. Linnet crede că Miranda e înăuntru.

El înţelese şi se încruntă, dar dacă fetiţa era înăuntru, nu mai putea fi în viaţă, partea din faţă a casei fiind un perete de flăcări.

– Linnet! încercă el să-i capteze atenţia, dar fără să reuşească.

Ea îl lovea în continuare cu picioarele, iar mîinile lui erau jupuite şi însîngerate de unghiile ei.

– Linnet! Nu poţi s-o salvezi. Ascultă-mă! E în mîinile Domnului acum.

Mai tîrziu se spuse că urletul scos de Linnet fusese mai oribil decît orice îşi putuse imagina vreodată oricare dintre cei de faţă. Era un urlet lung şi răguşit, de agonie şi durere, de disperare. Răsună pe deasupra focului, deasupra strigătelor celorlalţi, deasupra sunetelor nopţii întunecate şi mohorîte şi toţi oamenii sau vietăţile care îl auziră se opriră şi se cutremurară.

Devon păru să apară în aceeaşi clipă, de niciunde.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă pe Moşier.

– Miranda, spuse acesta, ţinînd-o în braţele însîngerate pe Linnet moale, leşinată.

Făcu semn cu capul spre foc.

Devon nu pierdu nici o secundă. Îşi rupse cămaşa de pe corp, o udă într-o găleată, o înfăşură şi şi-o puse pe faţa. Apoi, alergă direct în flăcări. Numai Nettie reac-

ţionă suficient ca să strige: „Nu", dar ei nu o auzi.

Copilul era pe podea, făcut ghem, cu faţa înfăşurată în fusta ei lungă, pupitrul de deasupra capului oferindu-i o oarecare protecţie faţă de foc. Dormea, drogată de fum şi de căldură. Devon luă corpul micuţ şi îl înfăşură complet în cămaşa lui, iar ea nu se trezi.

El privi rapid în jur. Spatele cabanei încă nu era cuprins de foc, dar peretele solid, de buşteni, nu oferea nici o şansă de scăpare. Ferestrele de pe ambele părţi erau amîndouă în flăcări şi prea mici ca să-şi poată căra fiica prin ele. Singura ieşire era în faţă, drumul pe care intrase, iar el îşi simţea deja pielea de pe spate şi braţe cum se întindea şi ardea.

Luă copilul inconştient la piept, strîngîndu-l tare într-un ghem mic şi strîns, sigur că trupul ei era protejat de al lui. Inspiră adînc aerul plin de fum, îşi băgă faţa în grămăjoara care era Miranda şi alergă direct afară, picioarele în mocasini fiindu-i doar puţin protejate pe podeaua arzînd, încinsă pînă la roşu.

Moşierul o scutură pe Linnet ca s-o facă să-şi ridice privirea, cînd Devon întinse legătura spre ea.

– Cred că e bine, spuse el răguşit

Linnet nu se uită la el, ci o smulse lacomă pe fiica ei din strînsoarea lui Devon. Trase la o parte cămaşa şi rochia care acopereau faţa copilului. Miranda rămase absolut nemişcată pentru o clipă lungă, tăcută, iar apoi tuşi scurt, ochii deschizîndu-i-se puţin, după care adormi din nou.

Linnet începu să plîngă. Lacrimi uriaşe i se prelin-

geau din ochi. O lipi pe Miranda de ea, legănînd-o, strîngînd-o, fără a fi conştientă de altceva în afară de faptul că fiica ei era bine, vie, în braţele ei.

Nettie şi Moşierul o priveau, amîndoi uşuraţi că fetiţa era nevătămată. Nici unul nu observă cum bărbatul înalt şi brunet se depărtă de mulţime, de foc şi de zgomot. Merse drept spre calul lui, respirînd uşor, concentrîndu-se asupra unui singur ţel, să ajungă la cal. Era cît pe ce să reuşească. Căzu, cu faţa înainte, prinzînd frîiele cu mîna.

– Mami, spuse Rebetah, trăgînd de fusta mamei ei.

– Nu acum, Becky, zise Nettie. Hai s-o ajutăm pe doamna Tyler s-o ducă pe Miranda acasă.

– Mami, bărbatul acela.

– Care bărbat? o întrebă Nettie pe fiica ei.

– Bărbatul care a salvat-o pe Miranda. Tocmai a căzut.

Linnet îşi ridică ochii de la fiica ei adormită.

– Devon? întrebă ea încet.

– Cred că da. E bărbatul care a venit acum în oraş, cel care a fugit prin foc. Se ducea la calul lui şi l-am văzut căzînd.

– S-a ridicat înapoi? întrebă Nettie

– Nu, era întins acolo cînd am plecat.

– Arată-mi, spuse Linnet, ţinînd-o pe Miranda strîns la pieptul ei.

Rebekah le conduse pe mama şi pe profesoara ei prin pădure, la un bătrîn sicomor.

– Cum l-ai găsit? întrebă Nettie.

– L-am urmărit. Merge fără să facă nici cel mai mic zgomot. Uite! Aici e.

Femeile se opriră pentru o clipă; chiar şi de la distanţă şi numai la lumina lunii, puteau să vadă oroarea ce fusese odată spatele neted şi curat al lui Devon. Nettie o luă pe Miranda, iar Linnet merse mai departe. Devon era inconştient, ţinînd frîiele într-o mînă băşicată. Cea mai mare parte a frumosului său păr negru era ars la ceafă, iar spatele, umerii şi partea superioară a braţelor erau o masă de băşici mari, hidoase, care supurau.

Pantalonii groşi îi protejaseră oarecum jumătatea inferioară a corpului, dar erau arşi în zone mari, descoperind pielea roşie şi jupuită, de dedesubt. Tălpile mocasinilor dispăruseră şi picioarele îi erau arse.

– Devon, şopti ea, atingîndu-i faţa, obrazul nears şi tot frumos. Devon, poţi să mă auzi?

– Linnet?

Nettie îşi puse mîna pe braţul prietenei ei.

– Nu te poate auzi. Linnet, va trebui să recunoşti asta cîndva, dar nu poate trăi mult cu o astfel de arsură.

– Nu poate trăi mult? întrebă ea prosteşte.

– Da. Uită-te la el. Sînt locuri unde nu i-a mai rămas nici pielea.

Linnet îi atinse urechea. Pielea frumoasă şi netedă a lui Devon, se gîndi ea.

– Nu poate să moară, Nettie, nu acum, după ce a salvat-o pe Miranda.

– Nu e vorba de ceea ce-ţi doreşti, ci de ceea ce se

întîmplă. Eu n-am auzit de nimeni care să trăiască după o astfel de arsură.

– Eu, da.

Femeile se întoarseră şi îl văzură pe Moşier.

– Cînd eram tînăr, o femeie a ars mai rău şi a trăit. De fapt, încă mai trăieşte.

– Poate să ne ajute? întrebă Linnet. Poate să-l ajute pe Devon?

Moşierului nu-i plăcea tonul lui Linnet.

– Phetnei nu-i plac prea mult oamenii şi nu va veni dacă nu e obligată. Ea...

Linnet se ridică.

– O să o aduci pe femeia asta, zise ea. Aş vrea să pleci acum şi să te întorci cît de curînd posibil. O să-i plătesc orice vrea ca să vină, dar trebuie să vină.

Moşierul se încruntă, dar făcu ce i se spusese.

După plecarea lui, Linnet o luă pe Miranda de la Nettie.

– Du-te la cabana mea şi ia nişte pături. O să le punem sub el şi cred că ăsta va fi cel mai bun mod ca să-l cărăm, îi spuse ea lui Rebekah. Nettie, du-te şi adu patru bărbaţi şi întoarce-te repede.

– Da, Linnet, răspunse Nettie zîmbind. Aşa voi face.

Capitolul 16

– Dumnezeule, ce-ai făcut cu el? Cînd te gîndeşti că era un bărbat chipeş, spuse Butch Gather, privind în jos, peste volumul imens al abdomenului său, la corpul băşicat al lui Devon Macalister. Pare că n-are nici un rost să-ncercăm să-l ajutăm. Ar trebui doar să-l lăsăm unde e. Ar fi lucrul cel mai milos ce poate fi făcut

– Asta e numai părerea dumneavoastră, domnule Gather, zise Linnet cu hotărîre. Şi aş putea adăuga că eu nu vă împărtăşesc opinia. Acum, dacă voi, bărbaţii, vreţi să mă ajutaţi, aş vrea să-l duc acasă la mine.

Butch şi Mooner Yarnall schimbară priviri între ei, cu sprîncenele ridicate. Butch vorbi din nou.

– Ei, nu ştiu dacă e bine să-l iei în casa ta, voi doi nefiind căsătoriţi.

Zîmbi murdar, ochii mici sclipind deasupra obrajilor enormi.

– Căci ştiam cu toţii ce ţi-a fost el ţie.

Grăsanul îi privi pe cei din jur, ca să se asigure că aceştia cunoşteau şi ei secretul lui.

– Poate alte oraşe acceptă aşa ceva, dar noi, în Spring Lick, sîntem oameni decenţi şi nu acceptăm astfel de lucruri.

Ochii lui Linnet fulgerară, flăcări strălucitoare de lumină roşie care îi cuprindeau pe fiecare dintre cei patru bărbaţi.

– Mă îndoiesc că acest oraş cunoaşte sensul cuvîntului decenţă. Orice aţi crede că ştiţi sau că aveţi dreptul să judecaţi, nu e acum momentul. Ori mă ajutaţi, ori îl car singură.

Butch zîmbi.

– Dacă vrei să ne sperii, să ştii că nu reuşeşti. Oricum, aş vrea să ştiu cum de şcoala a ars chiar acum. Poate că tu şi cu el aţi pus focul, ca să aveţi mai mult timp să...

Ochii lui mici de porc parcurseră silueta ei fragilă.

– ... să faceţi ceea ce e evident că aţi făcut atît de mult înainte.

– Cît despre mine – păşi în faţă Mooner – nu ştiu dacă-mi place o profesoară care îşi expune iubitul în faţa tuturor. Uitaţi-vă la ea, ne cere să-l aducem în casa ei, ca să poată continua de unde au rămas.

Pădurea era întunecată, clădirea încă ardea, la distanţă, iar Linnet putea simţi ameninţarea bărbaţilor. Devon avea nevoie de ajutor, iar ei nu voiau s-o lase să-l ajute.

– Ştii, Butch, cred că ea o cere încă de cînd a venit

aici.

Mooner se apropie cu încă un pas, iar Linnet rămase pe poziţie, neîngăduindu-şi să dea frîu liber fricii pe care începuse s-o simtă. Starea lui Devon era mult mai importantă decît nişte bărbaţi supraexcitaţi.

– Mda, spuse Butch, apropiindu-se de ea. Mă gîndeam la acelaşi lucru.

– Ce se întîmplă aici? vocea lui Nettie întrerupse coşmarul.

Avea braţele pline cu pături şi privea cu silă, de la un bărbat la celălalt.

– V-am trimis aici ca să ajutaţi şi mi se pare că voi creaţi şi mai multe probleme.

Nici Butch, nici Mooner nu se mişcară, iar ceilalţi doi bărbaţi priveau sfidător.

– De ce s-o ajutăm? întrebă Butch. Ce fel de femeie e ea? Ce-i învaţă pe copiii noştri, cînd ea nu-i mai bună decît o femeie de cumpărat? Ştii cine e omul ăsta?

Făcu semn cu capul lui mic în direcţia corpului inert al lui Devon.

– Ştiu foarte bine cine e, răspunse Nettie. Şi mai ştiu şi altele, numai că nu despre Linnet. Ştiu despre femeia aia, din adăpost.

Cei patru se holbară la ea, apoi priviră în altă direcţie.

– Cel care e fără păcat să arunce primul piatra, cită Nettie. Iar acum, avem nevoie de ajutor ca să-l putem pune pe păturile astea şi să-l ducem acasă la Linnet.

Butch se depărtă de Linnet şi privi încruntat către

Devon.

– Eu nu-l ajut. După părerea mea, el a dat foc şcolii.

– Cu fiică înăuntru! aproape că urlă Linnet.

Butch rîse.

– Tocmai ne-ai spus ceea ce doar bănuiam pînă acum. Eu unul nu fac munci suplimentare, cînd ştiu că nu e nevoie. Trebuie doar să te uiţi la el ca să vezi că e un om mort.

Nettie răspunse înainte ca Linnet să poată vorbi.

– Eu nu văd asta, iar cît despre faptu' că el a dat foc şcolii, cred c-ar trebui să-ţi numeri felinarele şi să afli unde-au fost copiii tăi atunci cînd a început focu'.

– Îi acuzi pe copiii mei pentru focu' ăla? se încruntă el la Nettie.

– Probabil. Şi n-aş fi sigură că n-au făcut-o intenţionat. Iar acum, m-am săturat de vorbăria asta, în timp ce un om bolnav are nevoie de ajutor. Dacă nu vreţi să ajutaţi, atunci plecaţi de-aici.

Linnet îngenunche lîngă Devon, uşurată că bărbaţii dispăruseră.

– Crezi că putem să-l cărăm, Nettie? întrebă ea, calmă.

– Da. Am trimis-o pe Rebekah după Ottis şi Vaida. O să putem să-l ducem, n-avea grijă. Hai mai întîi să-l punem pe păturile astea.

Privindu-l pe Devon, Linnet începu să se întrebe dacă nu era nebună. Băşicile de pe corpul lui se înmulţeau, iar unele dintre ele se spărseseră deja şi un lichid galben crea mici rîuleţe pe pielea chinuită. Ce era de

făcut cu astfel de arsuri grave? Nu ştia şi îi era teamă că orice ar încerca, putea fi greşit. Dacă Moşierul s-ar întoarce cu Phetna, femeia care ştia cum se tratau arsurile. Ar trebui oare să încerce să spele zona arsă sau săpunul ar provoca o infecţie? Toate băşicile erau pline de apă. Trebuia să încerce să-l facă pe Devon să bea ceva?

El nu se mişcase şi nu scosese nici un sunet, cînd Nettie, soţul acesteia, cele două fiice ale ei şi Linnet îl căraseră, încet, în căsuţa lui Linnet. Respiraţia lui era slabă şi forţată, ochii închişi şi Linnet se întreba dacă era măcar conştient de ceea ce i se întîmplase.

– Devon, şopti ea. Mă auzi?

El rămase în continuare fără viaţă. Zgomotul făcut de un cal, afară, îi atrase atenţia lui Linnet.

– Nu mai am nevoie de tine, auzi Linnet o voce stridentă, certăreaţă.

– Intru să te prezint, răspunse Moşierul.

– N-am nevoie de tine, spuse vocea femeii. Nu e probabil să mă confunde cu altcineva. Du-te. Am treabă.

Linnet privi uşa, în timp ce auzea calul Moşierului depărtîndu-se şi o văzu deschizîndu-se. Faţa care apăru fusese odată a unei femei, dar acum era atît de mutilată, încît era aproape de nerecunoscut. O pleoapă era căzută peste ochi, astfel încît se putea vedea foarte puţin din iris. Un obraz era brăzdat, striat, plin cu cicatrici albe groase. Jumătate din buclele ei dispăruseră. Cealaltă parte a feţii nu avea tot atît de multe cicatrici, dar urechea nu mai exista, şi la fel şi cea mai mare parte a

părului.

– Eu sînt Phetna, spuse vocea stridentă. Mi s-a spus că ai un bărbat ars aci.

Linnet rămase tăcută.

– O să te ajut, numai să nu fii atît de slabă încît să nu suporţi să mă vezi, spuse batjocoritor femeia.

Linnet nici nu clipi.

– Dacă mă ajuţi să-l însănătoşim pe Devon, nu-mi pasă nici dacă ai fi un drac cu două capete, trimis din iad.

Femeia clipi, apoi îşi lăsă capul pe spate şi scoase un chicotit strident, gîtul arătîndu-i şi mai multe din cicatricele groase şi adînci.

– N-am două capete, dar poţi hotărî mai tîrziu dacă sînt din lăcaşul lui Satan.

Păşi în interiorul căsuţei.

– Ce eşti dispusă să faci ca să-l ajuţi pe omul acesta?

– Orice, zise calmă Linnet.

– Hmm! Multe fete tinere spun asta, dar o să vedem dacă o crezi cu adevărat sau nu. Îngrijirea unui om ars nu e o sarcină uşoară.

– Voi face tot ce pot, răspunse Linnet.

– Bine, aprobă Phetna, să trecem la treabă. Mai întîi, fă rost de cît de multă lumină poţi. Nu văd prea bine, nici chiar în cea mai bună lumină.

Linnet făcu focul, aprinse toate lumînările ei preţioase şi potrivi felinarul la maximum. Phetna trase deoparte cearceaful de olandă pe care Linnet îl întinsese pe

spatele lui Devon, şi Linnet văzu mîinile femeii. Mîna stîngă avea doar degetul mare şi primele două degete, cea dreaptă se strînsese astfel încît cele patru degete erau unite într-un singur apendice curbat.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să lăsăm aerul să ajungă la el. Nu există nimic mai bun pentru vindecarea unei arsuri decît aerul Domnului; iar apoi va trebui să-l spălăm. Eu o să-ţi spun ce să faci, iar tu va trebui s-o faci.

Se uită fix la Linnet şi îşi ridică mîinile mutilate foarte aproape de faţa tinerei femei.

– Eu nu pot face prea multe cu astea.

Părea că o provoca pe Linnet să arate vreun semn de repulsie, ca şi cum ar fi vrut ca ea să se tragă înapoi.

Linnet ignoră mîinile ridicate în faţa ei.

– Spune-mi ce să fac.

Phetna îşi lăsă mîinile să cadă pe lîngă corp, gata să se gîndească din nou la pacientul ei.

– Încălzeşte nişte apă. Ai săpun?

– Da, şi, dacă e nevoie de mai mult, pot împrumuta.

Phetna fornăi.

– Asta e ceva surprinzător în oraşul ăsta.

Linnet umpluse deja oala şi luă bucata de săpun moale de pe rafturile de pe perete.

– E copilul tău? întrebă Phetna încet, vocea ei nemaifiind, dintr-o dată, atît de supărător de stridentă.

– Da. O cheamă Miranda.

Phetna se întoarse cu spatele la copilul care dormea.

– Ar fi mai bine s-o trimiţi de aici, dimineaţă. Copiilor nu le place prea mult cum arăt, spuse ea printre dinţii încleştaţi.

Linnet era la fel de hotărîtă.

– Eu nu-mi educ copilul aşa. N-o să-i permit să judece o persoană după aspectul ei exterior.

– N-o să fie prea uşor, cînd o să-nceapă să plîngă, la vederea mea.

– Cred că apa e fierbinte acum, spuse Linnet. Vrei să-mi arăţi ce să fac?

Linnet tăie pantalonii lui Devon şi îi scoase, apoi inspectă arsurile de pe picioare, mult mai puţine decît pe spate, mîini şi labele picioarelor.

– Ar fi bine să te obişnuieşti cu el, căci n-o să existe nici un loc, cît de mic, de pe corpul lui, pe care să nu ajungi să-l cunoşti în săptămîna viitoare.

– Săptămînă? Crezi că o să se facă bine într-o săptămînă?

– Nu va fi bine, răspunse Phetna, dar va începe să se vindece. În trei zile o să ştim ce se va întîmpla, una sau alta. Acum, ia cîrpa aia şi începi să-l speli, foarte încet şi cu delicateţe. Nu trebuie să-i spargem mai multe băşici decît sîntem obligaţi să o facem. Apa asta e modul Domnului de a răci pielea.

Lui Linnet îi trebuiră ore întregi ca să spele corpul lung al lui Devon, fiind migăloasă şi atentă ca să nu-l rănească mai mult decît era deja.

– O să-i dăm să mănînce? întrebă.

– Încă nu, răspunse Phetna. E prea slab ca să o

păstreze, încă. L-ai spălat în întregime?

– Da, oftă Linnet, lăsîndu-se pe călcîie şi storcînd cîrpa.

– În regulă, atunci du-te la izvor, ia nişte apă curată, încălzeşte-o şi ia-o de la capăt.

Phetna o urmări pe tînără cu atenţie, dar aceasta nici nu clipi. Luă două găleţi de apă şi ieşi pe uşă, în timp ce Phetna îngenunche deasupra bărbatului întins gol pe salteaua din foi de porumb.

– Eşti treaz, băiete? întrebă ea cu hotărîre.

De la Devon se auzi un sunet, şi ea ştiu că el o auzea.

– Ştiu că doare, dar o să-ncercăm s-o rezolvăm. Tu concentrează- te să respiri şi să rămîi în viaţă. Fata asta o să te spele iar, şi o să ţi se pară rece şi bine. Tu doar să nu uiţi să respiri şi nu renunţa la speranţă. Durerea va înceta după o vreme şi vei rămîne cu amintirile ei.

Linnet luă o mînă plină de muşchi şi frecă interiorul găleţilor, înainte să le umple. Pentru prima dată, voia să plîngă. Întreaga zi fusese oribilă, cu acuzaţiile lui Devon, cearta lor, Miranda aproape de moarte, iar acum Devon zăcînd în căsuţa ei, cu corpul o masă de băşici oribile. Umplu găleţile şi le cără înapoi în casă. Ceea ce simţea sau nu simţea pentru Devon nu mai conta. Conta doar că ea se va strădui să-l salveze.

Îşi ridică privirea spre cerul senin şi negru şi rosti o rugăciune tăcută pentru revenirea lui Devon. Umerii o dureau şi găleţile îi încordau tendoanele de pe braţe, dar nu-i păsa. Exista ceva mai important decît umerii

obosiţi.

Phetna stătea pe un scaun, lîngă masă, cu o farfurie de tocană şi o pîine în faţa ei. Abia dacă luă cunoştinţă de prezenţa lui Linnet.

Linnet îngenunche şi începu să spele din nou spatele lui Devon. Băşicile supurau în mod constant.

– E omul tău? întrebă Phetna, cu gura plină.

– E... nu e soţul meu, dar îl cunosc de mult.

– Ce o să creadă soţul tău cînd se va întoarce acasă şi va găsi un bărbat gol în patul tău.

– Nu sînt căsătorită.

Phetna rîse.

– Lumea nu s-a schimbat mult în ultimii ani. Mi s-a părut că Moşierul a spus că eşti profesoară.

– Aşa e.

Linnet nu voia să discute mai mult despre asta. Phetna avea să afle oricum, mai devreme sau mai tîrziu.

– Cum îl cheamă? întrebă femeia, împingînd farfuria într-o parte.

Linnet atinse cu drag urechea lui Devon.

– Devon Slade Macalister, spuse ea.

– Slade Macalister! zise Phetna, cu o voce neîncrezătoare.

Linnet zîmbi, jucîndu-se cu o buclă din părul lui Devon.

– Slade e de la tatăl lui. Îmi amintesc de ziua în care a descoperit că purta numele tatălui său. Toată lumea spunea că îşi iubea tatăl atît de mult, încît a fost foarte supărat cînd acesta a fost ucis.

Se reîntoarse la spălat.

– Slade a fost ucis? întrebă Phetna încet.

– Da. De un urs.

Linnet nu văzu grimasa de durere a Phetnei.

– Agnes spunea că Devon seamănă perfect cu tatăl lui.

– Amîndoi băieţii semănau, zise Phetna.

Linnet o privi, realizînd pentru prima dată ce voia să spună Phetna.

– L-ai cunoscut pe tatăl lui Devon? I-ai cunoscut pe gemeni?

– Da, spuse Phetna, mutîndu-se de la masă, pe un scaun lîngă Miranda, care dormea. Am venit aici cu Slade şi cu ceilalţi şi cu mama băieţilor.

– Georgina, spuse Linnet, înmuind cîrpa în apa caldă.

– Presupun că avea şi alt nume în afară de doamna Macalister, dar mie nu mi s-a permis niciodată să-l folosesc, spuse Phetna cu dispreţ. Unde e celălalt băiat, cel ca ea? Am auzit că ea a plecat înapoi, la bogătaşii ei, în est, a luat un băiat şi l-a lăsat pe celălalt.

– Da, a plecat, dar eu nu l-am cunoscut pe fratele lui.

Phetna rămase tăcută pentru o clipă, apoi zîmbi în spatele lui Linnet.

– Băiatul ăsta e tatăl copilului?

Linnet se întoarse şi zîmbi, deja nemaivăzînd grotescul feţei ei.

– Da.

– Dacă seamănă măcar puţin cu Slade, pot înţelege

de ce l-ai luat fără preot.

– Agnes spunea...

– Agnes Emerson? o întrerupse Phetna.

– Da. O cunoşti?

– Îi ştiu pe toţi. Eram puţin mai mare decît ei, cam de vîrsta lui Slade, dar am trăit cu toţii împreună în Carolina de Nord, am venit aici împreună, ne-am construit casele împreună.

Linnet se încruntă.

– De ce ai plecat din Sweetbriar şi ai venit aici?

Phetna înţelese imediat şi zîmbi.

– Sînt o femeie bătrînă şi urîtă, iar el e mort acum, aşa că presupun că nu mai contează dacă o spun. Am fost îndrăgostită de Slade Macalister, aproape toată viaţa mea şi cînd el a plecat în nord şi s-a căsătorit cu acea... femeie, am crezut c-o să înnebunesc. Am venit în vest cu el, sperînd că se va întîmpla ceva, iar cînd el a făcut-o şi ea l-a părăsit ca să se întoarcă în est, el tot nu m-ar fi vrut. Cred că eram o păgubaşă îndurerată. Am fugit cu primul bărbat care m-a vrut şi am venit aici.

– Locuieşti cu soţul tău, acum?

Phetna se întoarse în altă parte şi Linnet văzu cum cicatricile albe de pe gîtul ei ies în relief şi devin purpurii.

– A murit în foc, dar el fusese cel care-l iscase, intenţionat după ce băuse prea mult rachiu. Voia să mă ucidă pe mine, spunea el, dar vîntul a întins focul şi el a murit, iar eu nu. Sînt clipe în care-mi doresc să fi...

– Spatele lui pare cel mai ars.

Linnet întrerupse amintirile Phetnei, ghicind că acestea o puteau conduce la o perioadă ce era mai bine să rămînă uitată.

Phetna îngenunche lîngă pat şi studie arsurile.

– Arată rău, dar puteau fi şi mai urîte. Le-am văzut arzînd totul pînă la os, pielea fiind neagră şi căzînd. Atunci nu mai e nici o speranţă. Ar fi mai bine să te culci acum. Dimineaţă o să trebuiască să fie din nou spălat, iar în curînd vom începe să-l hrănim.

– N-am nevoie să dorm. Băşicile astea au început deja să curgă iar.

– Şi vor plînge cîteva zile, iar tu va trebui să le speli, dar acum trebuie să dormi. Vrei să cooperezi sau să te lupţi cu mine?

Linnet zîmbi epuizată şi trase o saltea, care era sprijinită de perete. Nettie o adusese, mai devreme.

– Iei tu salteaua, iar eu o să-mi fac patul pe podea.

– Nu, spuse Phetna cu fermitate. Stau aici, pe scaun. Una din noi trebuie să-l supravegheze.

– Atunci eu...

Privirea Phetnei o opri.

– Bine, tu o să poţi dormi mîine.

Linnet puse salteaua foarte aproape de Devon şi se întinse. Adormi instantaneu.

Capitolul 17

Cînd se trezi Linnet, soarele pătrundea, filtrat prin hîrtia uleiată de la ferestre, şi trecură cîteva clipe înainte ca ea să-şi amintească ce se întîmplase în seara precedentă. Faţa Phetnei arăta şi mai rău la lumina zilei, pielea strînsă şi greşit aşezată dîndu-i un aspect grotesc, iar Linnet înţelese de ce stătea ea atît de departe de alţi oameni. Locuitorii din Spring Lick n-ar fi fost niciodată atît de generoşi, încît să accepte pe cineva care nu se potrivea ideii lor despre cum ar trebui să fie un om. Miranda dormea încă liniştită, efectele fumului avînd încă un efect de drog asupra ei.

Linnet îşi întoarse capul spre Devon şi zîmbi văzîndu-i goliciunea inocentă, fesele tari şi netede mai deschise la culoare decît restul corpului. Băşicile de pe spate erau din nou acoperite de coajă, şi ea se ridică, luă găleţile şi ieşi în liniştе afară, după apă proaspătă.

– Linnet.

Îşi ridică privirea şi îi zîmbi Moşierului.

– Bună dimineaţa.

El îi zîmbi, la rîndul lui.

– Nu ştiu dacă e chiar atît de bună. Se pare că va veni ploaia. Cum se simte... el?

– Devon rezistă, spuse ea, privind în jos, spre fustă. Nu ştiu exact. Phetna zice că vom şti peste cîteva zile, dacă va fi... dacă va fi bine sau nu.

– Te înţelegi cu Phetna? Ştiu că ea e arţăgoasă uneori.

Linnet se încruntă.

– Mie mi se pare plăcută. Am stat mult de vorbă.

– Oamenii din Spring Lick nu prea o plac, ei...

Linnet îl privi aspru, cu un dezgust evident.

– Nu eu, bineînţeles, deşi recunosc că faţa ei nu e ceva ce aş vrea să văd în fiecare zi, dar oamenii din oraş cred anumite lucruri despre ea. A mai fost un foc, acum cîţiva ani, o familie întreagă a ars, dar i-am scos de acolo. Phetna a venit, dar familia a murit, totuşi.

Linnet ridică dintr-o sprînceană.

– Vrei să spui că o condamnă pe Phetna pentru moartea lor?

– Nu ştiu dacă o condamnă sau nu, dar sînt destul de supăraţi pe ea. E vorba atît de felul cum arată, cît şi de felul în care se poartă. Dă întotdeauna comenzi tuturor, ca s-o ajute. Dacă i-ar ruga...

– Să-i roage! spuse Linnet furioasă. Aşa cum am rugat eu patru bărbaţi să-l care pe Devon în căsuţa mea? I-am rugat şi ei au refuzat.

– Au refuzat! exclamă Moşierul. Cine erau? Cine a

refuzat să te ajute?

– Nu mai contează. M-a ajutat familia lui Nettie, dar eu nu mai vreau să aud nimic despre Phetna. A fost bună cu mine şi m-a ajutat cu Devon.

Moşierul îi luă găleţile pline cu apă şi începură să meargă.

– Îmi pare rău că te-am supărat, Linnet. Voiam doar să te pregătesc sufleteşte, dacă ţi se părea greu să te înţelegi cu ea.

– Dimpotrivă, spuse Linnet muşcător. Acum trebuie să plec, arsurile lui trebuie spălate.

Moşierul îi deschise uşa şi se opri la vederea corpului gol al lui Devon. Faţa lui îşi pierdea culoarea.

Linnet abia reuşi să-şi ascundă zîmbetul.

– Phetna spune că trebuie să lăsăm arsurile să se aerisească.

– Da, sînt sigur că are dreptate, zise Moşierul, fără a reuşi să se convingă s-o privească pe femeia plină de cicatrici. Dar n-ai putea să acoperi, ah, o parte din el?

Phetna scoase rîsul ei spart, făcîndu-l pe Moşier să se întoarcă spre ea şi, chiar pregătit pentru ceea ce avea să vadă, el îşi simţi stomacul răscolindu-i-se.

Linnet văzu expresia de pe faţa lui şi îi luă găleţile.

– Am treabă, spuse ea rece, deci, te rog să mă scuzi.

Moşierul nu renunţă.

– Linnet, cred cu adevărat că ar trebui să-l acoperi cumva. Gîndeşte-te la Miranda.

Linnet îi întîlni privirea.

– Vindecarea lui Devon e mult mai importantă decît

sensibilitatea delicată a Mirandei, dacă are vreuna, la vîrsta ei. Nu voi creşte o floare fragilă, căreia să i se facă rău la vederea spatelui gol al unui bărbat bolnav. Şi acum, te rog, trebuie să-l spăl.

Moşierul se încruntă la ea, se întoarse şi trînti uşa în urma lui.

Rîsetul continuu al Phetnei şi pocnetul uşii o treziră pe Miranda. Copilul se rostogoli şi privi în jur, cumva ameţită de transformările din casa ei.

Linnet văzu imediat reacţia Phetnei faţă de Miranda – îşi întoarse faţa, nevrînd s-o vadă copilul. Linnet inspiră adînc şi ştiu că era atunci sau niciodată.

– Phetna, eu trebuie să mă ocup de Devon. Vrei să ai grijă de Miranda, te rog? Trebuie scoasă afară imediat, dacă nu cumva e deja udă.

– Nu, nu pot, spuse Phetna, cu o voce disperată.

Linnet continuă să spele, încet şi cu tandreţe, în jurul băşicilor de pe spatele lui Devon.

– Nu pot să fac şi asta şi să o duc şi afară, iar acum am destulă mizerie de curăţat.

– Dar n-o pot duce afară. Acolo sînt ei.

Linnet se întoarse spre ea.

– Sînt sigură că te referi la cei din Spring Lick şi sînt la fel de sigură că ai dreptate, dar există lucruri mai importante decît faţa brăzdată de cicatrici a unui om.

Phetna clipi, pleoapa unui ochi strîngîndu-i-se.

– Dar ea, fetiţa?

Refuza încă să se uite la copil.

– Miranda, strigă Linnet şi întinse braţele. Vino aici. Mi-e teamă că Miranda a fost în grija altor cîtorva per-

soane, în scurta ei viaţă. Pînă la un an, nici nu ştia cine e mama ei. Am venit în Kentucky cu mai multe căruţe şi, atunci cînd era vreo boală, adică aproape tot timpul, eu lucram ca soră, în timp ce altcineva se ocupa de Miranda. În Spring Lick, Nettie a avut tot timpul grijă de ea, în timp ce eu predam la şcoală. Miranda e unul din acei oameni care nu ştiu ce înseamnă un străin. Miranda!

Întoarse copilul cu faţa spre Phetna.

– Ea e... nu-ţi ştiu numele de familie.

– E atît de lung că l-am uitat şi eu, spuse Phetna, privind împotriva voinţei sale spre faţa perfectă şi netedă a copilului.

– Miranda, ea e tanti Phetna. O să stea cu noi. Vrei să mergi la ea acum, ca să te ducă afară?

Spre marea amărăciune a lui Linnet, Mirandei nu-i plăcu faţa Phetnei. O speria, ca atunci cînd vreunul din băieţi se strîmba la ea, şi fetiţa se întoarse spre mama ei şi începu să scîncească.

– Ţi-am spus să nu faci asta. Nu ştiu cum suporţi tu să te uiţi la mine, dar nu există nici un motiv să obligi copilul s-o facă.

Se opri din vorbit, cînd Linnet o puse pe Miranda pe genunchii osoşi ai Phetnei.

– Miranda, uită-te la mine.

Copilul o privi pe mama ei, temîndu-se să se uite la Phetna.

– Acum, Miranda, tanti Phetna arată diferit, dar nu ai nici un motiv să-ţi fie teamă.

Linnet îşi atinse ochiul.

– Vezi, ochi. Acum, ochiul Mirandei.

Luă mîna copilului şi Miranda îşi atinse ochiul.

– Unde-i ochiul mamei?

Miranda zîmbi şi lovi cu picioruşele goale. Îi plăcea jocul.

– Şi acum, ochiul lui Miranda.

Copilul îşi atinse ochiul.

– Acum, ochiul lui tanti Phetna.

Phetna tresări cînd copilul înfipse un degeţel în ochiul cicatrizat.

– Vezi, Miranda, spuse Linnet. Nasul mamei, nasul Mirandei, nasul lui tanti Phetna.

Copilul rîse şi Linnet se întoarse spre Phetna.

– Poate dura cîteva minute, dar va trece peste sperietură. De ce n-o laşi să-ţi atingă faţa, ca să-şi dea seama că nu încerci s-o sperii?

Phetna era copleşită de toate astea. De cînd arsese, cu doisprezece ani în urmă, nu lăsase pe nimeni să-i atingă faţa. Adevărul era că şi ea abia dacă-şi atingea corpul, refuzînd să ia cunoştinţă de urechea lipsă, dungile groase de pe obraz şi gît, buzele cicatrizate. Miranda era încă prea mică ca să aibă păreri în legătură cu ceea ce era cu adevărat hidos. Phetna luă copilul afară şi Linnet rămase singură cu Devon.

Îl spălă cu tandreţe şi, cînd se apropie de faţa lui, se aplecă şi îi sărută obrazul fierbinte.

– O să te faci bine, nu-i aşa, Devon? În curînd o să fii din nou pe picioarele tale şi o să ne contrazicem, ca întotdeauna.

Continuă să-l spele, să-i vorbească, să-l încurajeze să se facă bine. Era nestingherită cu dezmierdările, de-

oarece ştia că el nu putea să o audă, iar bărbatul neajutorat de sub degetele ei era foarte departe de acel Devon din ziua precedentă, cel pe care spusese că nu-l mai putea iubi.

Phetna se întoarse în casă cu Miranda ţinînd-o de mînă şi Linnet văzu că, în spatele lor, începea ploaia. Faţa mutilată a Phetnei era şi mai deformată de un zîmbet.

– Cred că ne aşteaptă o ploaie. Va fi greu pentru Moşier să călărească.

– De ce trebuie Moşierul să plece undeva azi?

– Astăzi trebuie să începem să-l hrănim, zise Phetna, făcînd semn cu capul spre Devon. Şi eu am toate măceşele acasă la mine. Trebuie să-l facem să bea ceai de măceşe. Am adus o traistă cu mine cînd am venit, dar calul Moşierului a lovit cu copita şi le-am pierdut, iar nebunul de cal a călcat traista în picioare. Moşierul a zis că o să se întoarcă azi să-mi aducă, dar pînă acum nu l-am văzut.

Linnet se ridică imediat în picioare.

– Mă duc la el, să văd unde e.

Îşi luă şalul, şi-l aruncă pe cap şi ieşi din casă. Ploaia era rece şi o udă imediat, dar ea merse grăbită spre casa Moşierului. Cu toate că bătu cu putere în uşă, nimeni nu răspunse.

Nu-i plăcea ideea de a se duce la Jule Yarnall, dar trebuia s-o facă, pentru ca să afle unde plecase Moşierul.

Faţa lui Jule avea o expresie atotcunoscătoare, gen

„ţi-am spus eu", cînd deschise uşa, la bătaia lui Linnet. Nu o invită înăuntru, ci o lăsă pe tînăra femeie să stea în ploaie.

– Ce vrei, de parcă n-aş şti?

– Ştii unde e Moşierul?

– A plecat azi-dimineaţă, la prima oră, la vînătoare cu bărbatul meu. Cred că acum s-au adăpostit de ploaie pe undeva. Ce treabă ai cu el?

– N-a spus nimic, că s-ar duce la Phetna acasă? întrebă Linnet, înghiţindu-şi mîndria.

– De ce-ar vrea să se ducă în casa bătrînei vrăjitoare? Nu ne plac oameni ca ea în Spring Lick. Femeia aia e diavolul.

– Diavolul? întrebă Linnet, fără să-i vină să creadă, apa curgîndu-i pe faţă. E o femeie bună, doar că are cicatrici. Nu e nimic drăcesc în ea.

– Tu n-ai crede-o, aşa e felul tău. Dar te avertizez, ar fi mai bine să plece imediat... ei bine, ar fi cazul să plece imediat, ţine cont de cuvintele mele.

Linnet se răsuci pe călcîie şi o lăsă pe femeie în cadrul uşii.

– Ţine minte ce ţi-am spus, strigă Jule în spatele ei.

Linnet păşi în căldura căsuţei ei.

– Nu pot să-l găsesc. Jule a zis că a plecat la vînătoare. Crezi că a uitat?

Phetna pufni.

– Nu ştiu dacă a uitat sau dacă nu vrea să-şi amintească. După cum arata ultima dată, cînd l-a văzut pe

băiatul lui Slade, nu cred că s-a grăbit să aducă el ceva care să ajute la vindecarea lui.

– Ai dreptate.

Linnet îşi ridică mîinile spre focul strălucitor.

– Cît de departe e casa ta?

– Doar nu te gîndeşti să te duci acolo singură, nu?

– Cît de departe e casa ta? insistă Linnet.

– Ascultă, eşti în Kentucky de suficient timp ca să cunoşti pericolele. Aici nu e ca în est. Indienii nu mai atacă aşezări întregi, cum făceau cînd eram eu fetiţă, dar de ce crezi că oamenii locuiesc atît de strînşi la un loc? Indienilor le place la nebunie o fermă singuratică sau, şi mai bine, o tînără mergînd undeva singură. Ştii ce ţi-ar face indienii dacă te-ar prinde?

– Da, ştiu, spuse Linnet liniştită. Ştiu exact ce ar face. Pot să iau măceşe din altă parte, în perioada asta a anului?

– Nu, clătină Phetna din cap. E încă prea devreme pentru măceşele de iunie.

– Atunci, se pare că stocul e la tine acasă, şi totuşi, avem nevoie de ele aici.

Phetna se uită la ea.

– Ai spus că ai face orice pentru băiat, dar n-am crezut că asta include şi faptul de a-ţi risca viaţa.

– De ce ar fi atît de nesigur pentru mine, cînd tu trăieşti acolo singură şi eşti femeie?

Phetna îşi aruncă capul pe spate şi rîse, sunetul strident şi spart, care se potrivea atît de bine aspectului ei.

– E o mare diferenţă între mine şi tine. Indienii stau departe de mine, de obicei, dar, cu opt ani în urmă, l-au adus pe unul dintre fiii şefului la mine. Fusese ars şi au stat de pază cît timp l-am îngrijit. S-a făcut bine şi, de atunci, indienii îmi aduc cadouri. Rareori trece o zi fără să găsesc ceva de mîncare pe treptele de la intrare. Din cînd în cînd, îmi aduc pe altcineva la care să mă uit şi, uneori, vine băiatul şefului. Ăsta e motivul pentru care pot sta acolo, dar tu – tu ai fi o partidă bună pentru un tînăr curajos.

Linnet îşi scutură şalul ud în faţa focului şi flăcările fisîiră.

– Nu cred că am de ales. Măceşele îi sînt necesare lui Devon, se află în casa ta şi eu sînt singura persoană care le poate aduce.

Phetna îşi dădu seama că era inutil să o contrazică.

– Întotdeauna eşti aşa încăpăţînată?

Linnet se gîndi cu seriozitate, pentru o clipă.

– Cred că da. Uneori, anumite lucruri trebuie făcute şi, dacă alţii îţi pun beţe în roate, trebuie să iei poziţie. Cred că moştenesc asta de la tatăl meu.

Zîmbi.

– Şi acum, spune-mi cum ajung la casa ta.

Ascultă cu atenţie descrierea Phetnei despre călătoria unsprezece kilometri pînă acolo şi unsprezece kilometri înapoi. Trebuia să se grăbească, căci ploaia urma s-o încetinească. Cînd ieşi afară, ploaia bombarda pămîntul cu torente puternice şi, închizînd uşa, nu auzi încercarea lui Devon să vorbească, să-i spună „Nu“,

încercarea lui s-o oprească să facă acea călătorie primejdioasă.

Noroiul de pe cărarea îngustă îi ajungea pînă la glezne, acoperindu-i marginile de sus ale pantofilor, intrînd în interiorul pielii şi acoperindu-i picioarele, încît îl simţea, nisipos, printre degetele de la picioare. Apa îi curgea pe faţă şi îi udă şalul, pînă cînd mirosul de mucegăit al acestuia începu să plutească în jurul ei. Părul lung şi des era îngreuiat de apă şi o trăgea în jos, apăsîndu-i gîtul.

Simţi o mare uşurare cînd văzu în faţă căsuţa. Recunoscătoare, împinse uşa grea de stejar şi se opri în faţa căminului rece şi gol. Respira greu, muşchii picioarelor o dureau în urma drumului lung şi anevoios, a noroiului, care făcea fiecare pas să fie o povară, o adevărată luptă. Îşi scoase agrafele din păr şi lăsă masa grea a acestuia să-i cadă peste umeri, storcîndu-l cu mîinile pe pietrele căminului.

Era total neatentă, cînd o mînă o prinse de părul ud şi îi trase cu putere capul pe spate, iar lama de oţel rece şi ascuţită a unui cuţit, i se lipi de gît.

– Ce cauţi aici?

– Te rog, şopti ea, cu gîtul lipit de oţelul ascuţit. Am venit pentru medicamente. Phetna mă ajută cu un bărbat ars şi am venit după medicamente.

El o eliberă, împingînd-o înainte, pînă cînd ea se prinse cu mîinile de pietrele aspre ale căminului. Se răsuci să-l vadă. Era un tînăr indian, îmbrăcat în pantaloni scurţi, cu franjuri, iar părul negru şi des îi cădea pe

umeri.

– Trebuie să iau medicamentele acum şi să mă întorc la el.

Tînărul indian o privi cum se urcă pe un scaun şi începe să tragă tulpinile lungi de pe grinzile acoperişului. Părea că nu ştie ce să facă cu ea.

– Cărui trib aparţii? întrebă ea, cu o voce tremurătoare.

Bărbatul nu părea un războinic ameninţător şi avea senzaţia că el intrase în căsuţă numai ca să se adăpostească de ploaie.

El îşi trase umerii în spate.

– Sînt un shawnee, spuse cu mîndrie.

Linnet zîmbi şi se simţi mai în siguranţă.

– Bărbatul care a ars e şi el parţial shawnee. Îl cheamă Devon Macalister.

Faţa indianului nu schiţă nici un semn de recunoaştere şi Linnet se întrebă dacă nu cumva Devon avea alt nume printre shawnee.

El o privi cercetător.

– Cum o să te întorci în oraşul oamenilor albi?

– Pe jos, pentru că nu am cal.

– Yellow Hand[1] o să te ducă în oraşul oamenilor albi.

Părea să creadă că asta era o mare onoare pentru Linnet.

---

1. Mînă Galbenă.

Ea îi zîmbi.

– Foarte drăguţ din partea ta. Vrei să ţii traista ca să o umplu?

– Bărbaţii nu fac astfel de lucruri, spuse el privind-o furios.

– Oh! N-am ştiut. M-am gîndit că, fiind pentru unul din membrii tribului tău, m-ai putea ajuta.

El păru confuz pentru o clipă, apoi ţinu, resemnat, sacul deschis, în timp ce ea arunca măceşele în el. Linnet îi zîmbi, dar el o ignoră. Era doar puţin mai mare ca un băiat, se gîndi ea.

Ploaia răpăia pe acoperiş şi cei doi tineri dinăuntru nu puteau auzi zgomotul cailor care se apropiau. Uşa se deschise brusc şi Moşierul şi Mooner Yarnall ţîşniră înăuntru, amîndoi înarmaţi cu puşti *Kentucky.*

Linnet şi Yellow Hand îngheţară, în urma şocului neaşteptat.

– Linnet, îndepărtează-te încet de el, spuse Moşierul, cu o voce scăzută şi precaută.

– Prostii! zise ea şi coborî de pe scaun, aşezîndu-se cu grijă între bărbaţii albi şi indian. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Yellow Hand, el e...

– E un indian şi singurul indian bun e cel mort, spuse Mooner, cu buza de sus încreţită.

– Yellow Hand, e un prieten al unui prieten al meu.

– Ţi-am spus eu că nu e potrivită să trăiască cu oameni decenţi, zise Mooner, cu puşca ridicată.

Yellow Hand o împinse pe Linnet într-o parte.

– Nu mă ascund în spatele unei femei, spuse el

privind direct la puşca ţintită spre capul lui.

Mooner apăsă trăgaciul, dar puşca nu trase.

– Pulbere blestemată! S-a udat în ploaia asta afurisită. Mi-ar fi dat un indian mort, de data asta.

Linnet păşi din nou în faţa lui Yellow Hand şi îl privi pe Moşier.

– Ai de gînd să permiţi asta? Aproape că a ucis un om nevinovat. Ai stat acolo şi i-ai fi permis să ucidă un om nevinovat.

– Ei, Linnet, Mooner are motivele lui să aibă anumite sentimente pentru indieni.

– Şi eu la fel! zise ea, întorcîndu-se cu faţa spre tînăr. Spuneai că mă duci cu calul la Spring Lick. Mai vrei s-o faci?

El înclină scurt din cap.

Ea îi puse mîna pe braţ.

– Ştiu că eşti mîndru şi curajos, dar nu ar fi o onoare să fii ucis de un om alb ca el.

Indianul se gîndi la vorbele ei şi apoi înclină din cap, părînd să fie de acord cu ea.

Linnet se întoarse spre Moşier şi Mooner.

– Întrucît e evident că n-am nevoie de protecţia voastră, vreţi să plecaţi acum?

– Linnet, nu te putem lăsa în grija unui indian.

– Atunci, vă sugerez să călăriţi cu noi, căci eu merg pe calul lui Yellow Hand.

– Linnet, te rog, zise Moşierul, poţi merge pe calul meu.

Ea îl privi pe Mooner, care se uita înverşunat la Yel-

low Hand.

– Nu, am escorta mea.

Linnet era atentă să-şi ţină tot timpul corpul între tînărul indian şi Mooner. Se sui pe cal, în spatele tînărului shawnee, ţinîndu-l strîns cu braţele de talie, sacul mare cu măceşe fiind legat cu grijă de corpul ei.

Ploaia şi distanţa mare dintre capul ei şi al lui Yellow Hand, aflat mai sus, făcea să-i fie dificil să vorbească cu el. La un kilometru distanţă de Spring Lick, indianul îşi îmboldi calul pe o cărare în direcţie inversă şi Linnet se uită în spate şi îi văzu pe Moşier şi pe Mooner străduindu-se din greu să rămînă aproape de ei, dar tînărul indian era mai obişnuit cu ploaia care-i orbea pe cei doi bărbaţi.

După cîteva minute, ajunseră pe un teren mai înalt, de unde priviră în jos, la cei doi bărbaţi confuzi şi rătăciţi. Linnet îşi duse mîna la gură ca să-şi oprească rîsul produs de zăpăceala lor, de lupta lor împotriva ploii. Cînd se uită la Yellow Hand, văzu colţurile gurii acestuia arcuindu-se şi posibila confruntare mortală se transformă într-o distracţie inofensivă.

Capitolul 18

– Dumnezeule, fetiţo, ce-ai făcut de-ai provocat o asemenea tulburare? o întîmpină Phetna pe Linnet, care intră udă şi tremurînd. Moşierul a trecut pe aici, dînd ordine, urlînd şi înjurînd atît de mult încît copilul a început să plîngă şi mi-a luat mult timp s-o calmez.

Phetna o privi cu adoraţie pe Miranda, care stătea pe un scăunel, lîngă foc, concentrîndu-se să ia mîncare cu lingura şi s-o bage în gură.

– Cum se simte el?

Linnet se apropie de Devon, lăsînd băltoace de apă în urma ei.

– Cam la fel. Măcar el nu produce problemele pe care le produci tu. Trebuie să-mi spui ce-ai făcut, cum ai fugit cu un indian şi o să aduci masacrul asupra Spring Lick-ului?

– Prostii! Pur şi simplu nu pot înţelege de ce se agită oamenii aceştia pentru ceva atît de minor.

– Indienii nu sînt un lucru minor şi dacă ai fi trăit aici atît de mult ca mine, ai fi ştiut-o.

– Îmi dau seama de pericolele indienilor; în definitiv, părinţii mei au fost ucişi de indieni. Mi-am văzut mama...

Se opri.

– Trebuie mai întîi să-mi pun nişte haine uscate, zise ea şi începu să-şi descheie rochia. Mînă Galbenă abia dacă a trecut de vîrsta copilăriei şi mă ajuta, liniştit, să adun măceşele.

Linnet era cu spatele la Devon şi cu faţa la Phetna, şi nu văzu cum el îşi întoarse cu greu capul spre ele. Phetna se întrebă dacă menţionarea lui Yellow Hand sau declaraţia lui Linnet că îşi va scoate hainele îl făcuse să realizeze un atît de mare efort. Îi văzu pentru prima dată ochii deschişi şi, cu o senzaţie ciudată de strîngere a pielii, îl văzu pe Slade Macalister, aşa cum şi-l amintea ea, neschimbat după douăzeci de ani. Îi trebuiră cîteva secunde ca să-şi amintească faptul că el era fiul lui Slade.

Îl privea cu interes, dar el avea ochi doar pentru Linnet, acum rămasă într-un camizol ud lipit de corp şi jupă. Ochii Phetnei se aprinseră, amuzaţi. Exact ca Slade, se gîndi ea. Ar fi nevoie de mai mult decît un corp ars şi jupuit de piele, de o durere chinuitoare şi viaţa atîrnîndu-i de un fir de păr, ca să-l împiedice să privească o fată drăguţă dezbrăcîndu-se.

– Ei, ai de gînd să-mi spui? insistă Phetna, încercînd să nu-şi manifeste rîsul care creştea în interiorul ei, în timp ce-l urmărea pe ascuns pe Devon.

Linnet îşi scoase jupele ude şi începu să se frece energic cu un prosop aspru. Purta partea de sus a camizolului scurt şi pantalonaşi care-i veneau pînă chiar deasupra genunchilor

– În cabana ta era un tînăr, un shawnee. Sînt sigură că intrase doar ca să scape de ploaie. Cred că era tot atît de speriat de mine, cît eram eu de el.

Îşi desfăcu şireturile camizolului şi şi-l scoase peste cap, apoi îşi trase şi pantalonaşii.

– Întoarce-te să te spăl pe spate. Crezi că Miranda a mîncat destul?

Linnet se întoarse, corpul ei nud fiind în faţa lui Devon şi cu capul întors spre fiica ei. Îi zîmbi Mirandei, iar fetiţa îi răspunse la fel, în timp ce Phetna o ştergea pe Linnet pe spate. Cînd Linnet întoarse din nou capul şi îl privi pe Devon, acesta stătea nemişcat, cu ochii închişi, cu o respiraţie uşoară şi egală. Linnet luă prosopul de la Phetna, traversă camera şi începu să se îmbrace cu haine uscate.

Cînd Phetna îl privi din nou pe Devon, el părea adormit, dar ea era aproape sigură că văzuse pe buzele lui urma unui zîmbet.

– Nimic n-o să ucidă un bărbat care se mai uită încă după femei, murmură Phetna şi respiră mai uşor, căci nu-i plăcea ideea ca unul din fiii lui Slade să moară sub îngrijirea ei.

Linnet îngenunche lîngă Devon, îi atinse părul, îşi plimbă degetele pe urechea lui.

– Are o culoare mai bună, nu-i aşa, Phetna? Sau mi

se pare mie doar?

Faţa Phetnei se strîmbă în ceva ce semăna a zîmbet.

– Cred că se va face bine. De fapt, sînt chiar sigură.

– Eşti sigură!

Linnet era entuziasmată, dar se trezi repede.

– O s-o cred cînd o s-o văd cu ochii mei, cînd o să ştiu că e din nou Devon şi nu doar o păpuşă din cîrpe.

– Oh, nu e doar o păpuşă din cîrpe. Sînt aproape tot atît de sigură de asta cît şi de viaţa mea.

Phetna se ridică în picioare.

– Gata cu pălăvrăgeala. Avem multă treabă de făcut. Te simţi în puteri, fetiţo?

– Cred că sînt la fel de în puteri ca de obicei. Ce trebuie să facem?

– Trebuie să-l ridicăm pe băiat şi să-l facem să stea aşa, pentru c-o să-nceapă să bea din ceaiul meu. Şi-ţi dai seama că nu s-a uşurat de cînd s-a ars?

Linnet nu se putu abţine să roşească, iar Phetna se distră grozav pe seama feţei ei roşii.

– Ţi-am spus că nu-i uşor să ai grijă de un om ars. Acum, ia pernele şi pune-le pe banca aia, aşa cum ţi-am arătat.

Celor două femei le fu necesar un timp lung ca să-l ridice pe Devon şi să-l aşeze pe bancă. Nu-i puteau atinge arsurile şi, cum picioarele îl dureau rău, el nu le putea ajuta prea mult; amîndouă îi vedeau liniile de încordare de pe faţă şi cum pielea arsă, fragilă se întindea şi părea gata să se desfacă. Traseră o saltea peste

masă şi Devon reuşi să se aplece în faţă, coastele durîndu-l în urma efortului. În ochii lui Linnet, care-i simţea şi ea durerea, erau lacrimi.

Îi trebuiră cîteva minute şi o dojană tăcută ca să treacă peste jenă şi să-l ajute pe Devon să se uşureze. Phetna nu o ajută deloc şi părea să se amuze teribil de confuzia lui Linnet

Cînd ceaiul fu gata, Phetna adăugă puţină sare fierturii, explicînd că toată apa care ieşea din Devon era sărată – Linnet nu o întrebă de unde ştia asta – şi că trebuia înlocuită. Devon se zbătu cînd trebui să bea ceaiul, refuzîndu-l, înecîndu-se cu el.

– Trebuie să-l faci să bea, spuse Phetna. E la fel ca toţi. Vor doar să moară şi nimic nu-i poate convinge că n-or să păţească asta.

– Dar nu mai vrea să bea, spuse Linnet cu frustrare. Cum pot să-l conving?

– Nu ştiu – oamenii folosesc diverse moduri – îi ţin de nas, îi ameninţă, plîng, îi sărută – ai făcut de multe ori asta în ultima vreme – orice, numai să-i facă să bea. Asta e partea uşoară. Va trebui să-l faci să şi mănînce, destul de curînd.

– Cum pot face ceva, atunci cînd el nu mă aude? E inconştient din clipele focului.

– Ha! Aude la fel de bine ca tine şi cred că vede ceva mai bine ca mine.

Linnet era uimită.

– Atunci, de ce nu spune nimic?

– Din cauza durerii, fetiţo, o durere care arde, îngro-

zitoare! Nu-i nevoie să vorbeşti, atunci cînd tot ce poţi face e să-ţi simţi corpul în flăcări.

– Devon, îi spuse ea încet la ureche. Trebuie să bei ceaiul. Vrem să te faci bine. Miranda vrea să te cunoască. Crede că eşti o păpuşă mare, cusută, nu ceva real. Cînd o să te faci bine, o să-i poţi ciopli un cap de păpuşă, iar eu o să fac corpul. Vrei să faci asta pentru fiica ta?

Ceva din cuvintele lui Linnet avu efect, căci Devon făcu în sfîrşit, efortul de a bea.

În a treia zi, arsurile lui Devon încetară să supureze şi băşicile începură să se zbîrcească. În timp ce Linnet, epuizată, îl forţa să bea ceai, el îi adresă primele cuvinte:

– Sărută-mă, scrîşni el.

– Cum?

Linnet puse cana de tablă pe masă. Phetna şi Miranda erau afară, iar ei erau singuri în casă.

– Sărută-mă, repetă Devon, întorcîndu-şi capul ca s-o privească în ochi.

Cît de bine era să vadă din nou ochii aceia albaştri şi strălucitori.

– Nu beau decît dacă mă săruţi.

– Devon! Ce tot spui? Nu ţi-am auzit vocea trei zile întregi, spatele tău e atît de ars încît nici nu-l poţi recunoaşte, iar acum tu îmi ceri un lucru absurd.

– Fără ceartă, te rog.

Capul lui Devon se lăsă în jos şi el închise ochii din nou.

– Nu, dragostea mea, îmi pare rău. Te sărut.

Îl sărută pe obraz, pe tîmplă, pe pleoape, aşa cum făcuse de atîtea ori în ultimele zile. Oare el fusese conştient de acele sărutări, aşa cum spunea Phetna sau fusese inconştient, aşa cum credea Linnet?

În a patra zi, el părea mai în putere şi, deşi vorbea foarte rar, Linnet îşi dădea seama că era treaz şi ştia cînd ea îl atingea şi erau anumite clipe ale zilei în care avea impresia că jena o va doborî.

– Se pare că a scăpat, spuse Phetna, în după-amiaza celei de-a patra zile.

– Aş vrea să fiu la fel de sigură ca tine. De ce nu vorbeşte?

– Dumnezeu ne ajută, dar mai acordă-i cîteva zile. Toţi oamenii arşi sînt la fel, mai întîi îi doare prea tare ca să se plîngă, iar apoi se fac suficient de bine ca să-ţi spună tot ce nu le convine. Atunci îţi pun la încercare răbdarea, dar odată ce se simt destul de bine ca să se plîngă, poţi fi sigură că sînt salvaţi.

– În clipa asta, aş vrea să aud o plîngere. Tăcerea asta e asurzitoare.

– O să-ţi amintesc cuvintele astea mai tîrziu.

Linnet luă una din găleţile de lemn.

– Mă duc la izvor.

– De ce nu stai mai mult, să te plimbi, să culegi flori? strigă Phetna după ea. El n-o să plece nicăieri, iar tu ai nevoie de-o schimbare.

Aerul de primăvară avea o mireasmă frumoasă, mai ales în comparaţie cu aerul închis din cabană şi, în loc

să se ducă direct la izvor, Linnet merse într-un loc tăcut, sub nişte ulmi, unde pămîntul era acoperit cu trifoi şi erau albine peste tot. Se simţea aproape vinovată că-l lasă singur pe Devon, că putea să evadeze, atunci cînd el era obligat să stea înăuntru, în timp ce păsările cîntau şi florile se mişcau în adierea uşoară.

– Linnet.

Închise ochii pentru o clipă, împotrivindu-se intruziunii nedorite. Nu-l mai văzuse pe Moşier din ziua în care ea şi Yellow Hand se opriseră în vîrful dealului, în ploaie, şi rîseseră de Moşier şi de Mooner.

– Da, spuse ea, forţîndu-se să zîmbească. Ce mai faci?

El nu arăta deloc bine, ca şi cum n-ar fi dormit foarte bine sau foarte mult.

Se aşeză lîngă ea, aproape prăbuşindu-se.

– Cred că eu ar trebui să te întreb ce mai faci. Nu te-am mai văzut în ultima vreme. Cred că acum stai cu el tot timpul.

– Stau cu el pentru că Devon e om şi are nevoie de mine. N-ar trebui să fiu aici, căci va trebui să-i dau să mănînce, curînd.

– Să mănînce? Tu îi dai să mănînce? Unui om matur?

– Moşierule, a fost la un pas de moarte, salvînd-o pe fiica mea, aş putea adăuga. E slăbit şi nu poate face nimic singur. Aş face asta pentru oricine ar fi salvat-o pe Miranda.

– Oare ai face-o, Linnet, sau o faci pentru că încă îl iubeşti şi vrei să-l ajuţi?

– Cred că nu există un răspuns la asta, pentru că mă îndoiesc că altcineva, în afară de tatăl Mirandei, ar fi alergat în clădirea în flăcări.

Moşierul privi în altă parte.

– Presupun că ai dreptate. În noaptea aceea, mi se părea că nu există nici o speranţă ca să fie salvată, dar dacă ar fi fost copilul meu, atunci poate... cine ştie?

Linnet rămase tăcută.

– Arăţi obosită, continuă el.

– La fel şi tu.

Linnet se enervă brusc.

– Ce vrei să ştii? Detaliile exacte ale nopţii pe care am petrecut-o cu Devon Macalister sau prezentul te intrigă? Vrei un raport al fiecărei clipe în care îl ating? Ce vrei să ştii, exact? E un om foarte bolnav.

Moşierul tăcu cîteva clipe.

– Ştii, am învăţat multe despre tine în ultimele săptămîni. Am învăţat că nici măcar nu te străduieşti să te înţelegi cu oamenii, că pari chiar încîntată să dai naştere la bîrfe, că îţi place să faci tot ce poţi ca să fii diferită de ceilalţi. Nu e de ajuns că eşti englezoaică, că purtările tale sînt deja diferite, dar vrei să te distanţezi.

Ochii lui Linnet fulgerară, gura îi deveni o linie dură, hotărîtă.

– În Anglia, am avut ceea ce s-ar putea numi o educaţie neobişnuită. Am fost învăţată să accept oamenii pentru ceea ce sînt, nu pentru ceea ce-mi spune altcineva că au făcut. Cînd am venit prima dată în oraşul acesta, oamenii erau dornici să mă accepte, dar numai

dacă deveneam exact ca ei. Jule şi Ova voiau să le urăsc pe Nettie şi pe fiica ei, voiau să spun mereu lucruri urîte despre oamenii care nu erau de faţă, dar eu nu am putut să fac asta.

– Dar ceea ce a creat atîtea probleme este faptul că îi priveşti batjocoritor.

– Îmi pare foarte rău că-i privesc batjocoritor, nu vreau să o fac, sincer, însă nu înţeleg de ce vrei să mă alătur lor.

– Nu vreau să te alături lor, spuse el, luîndu-i mîna şi ţinîndu-i-o între ale lui. Atunci cînd ţi-am plătit drumul pînă în Kentucky, cînd ţi-am dat slujba, în ciuda faptului că aveai un copil nelegitim, m-am gîndit că o să vrei să mă răsplăteşti.

Ea îşi smulse mîna dintre ale lui.

– Ai crezut că-ţi cumperi o amantă? Sau voiai să contribui la prestigiul tău? Ar fi arătat bine în dosarul tău şi ţi-ar fi ajutat să ajungi guvernator dacă ofereai adăpost unor femei sărace, decăzute şi le salvai sufletele. Dar iată că eu stric totul. Alegătorilor tăi nu o să le placă dacă femeia pe care ai salvat-o şi ai făcut-o profesoară trăieşte cu iubitul ei, nu-i aşa? Erai dispus să-mi ierţi păcatele, atîta timp cît aveai speranţa să-ţi devin amantă, însă acum lucrurile s-au schimbat.

– O să regreţi asta, Linnet. O să ajung guvernator al acestui stat şi nu o tîrfă de doi bani ca tine o să mă oprească.

– Nu-ţi face griji, n-o s-o fac. Imediat ce Devon se va simţi suficient de bine ca să călătorească, o să pără-

sesc locul acesta, chiar dacă va trebui să mă tîrăsc.

– Şi unde te vei duce? spuse el tăios. Înapoi în oraşul acela, Sweetbriar, pe care-l adori? O să răspîndeşti zvonul că Squire Talbot nu e suficient de bun ca să devină guvernator?

Linnet îi aruncă o privire rece.

– Mă îndoiesc că-ţi voi mai menţiona vreodată numele. Acum trebuie să mă întorc la Devon.

Se răsuci şi plecă.

Linnet era atît de furioasă cînd intră în cabană, încît trînti uşa în spatele ei, cu nişte ochi sălbatici şi lipsiţi de concentrare. Nu observă că Devon stătea pentru prima dată în şezut, singur, cu o pătură peste jumătatea inferioară a trupului.

– Te-a prins vreo furtună sau ai de gînd să porneşti chiar tu una? întrebă Phetna, dar Linnet o ignoră, încă prea furioasă ca să vadă sau să audă.

– Miranda, scumpo, zise bătrîna, vrei să mergem afară să vedem dacă a încolţit vreun bob de mazăre?

Phetna îşi întinse mîna plină de cicatrici spre copil.

Miranda aruncă o privire mamei ei, care nu semăna cu mama pe care o cunoştea ea, şi ieşi bucuroasă cu Phetna.

Nici Devon, nici Linnet nu vorbiră cînd rămaseră singuri, Linnet privind fix un punct de dincolo de perete, iar Devon urmărind-o din ochi.

– Lynna, spuse el încet, cu o voce răguşită din cauza neutilizării ei. Lynna, repetă el, văzînd că ea nu reacţionează.

Linnet se întoarse şi îl văzu pentru prima dată.

– Devon! Stai singur!

El zîmbi.

– Credeam că n-o să mai observi. Vino să stai lîngă mine, am nevoie de un sprijin.

Linnet se aşeză lîngă el pe bancă şi Devon ridică pătura de pe picioarele lui şi o întinse peste ea, mişcîndu-se şi el mai aproape. Ea îi putea simţi căldura pielii goale prin fustă şi jupe. Dintr-o dată, el nu mai era o nonentitate bolnavă, neajutorată, ci un bărbat, cald, energic şi foarte viu. Începu să se depărteze de el.

– Te rog, nu, spuse el şi ea rămase acolo unde se afla. Spune-mi, ce te-a enervat aşa de tare?

Ea nu putu să-l privească.

– Cred că poţi spune că m-am certat cu Moşierul.

Nu-l văzu zîmbind.

– O ceartă de îndrăgostiţi? întrebă el.

– Nu-l iubesc...

Îl privi şi apoi zîmbi.

– Nu l-am iubit niciodată pe omul acela. Mi-a dat o slujbă, atîta tot.

Devon rămase tăcut pentru o clipă.

– Te-a supărat întîmplarea cu Yellow Hand, nu-i aşa?

– Da, aceea şi altele, cum ar fi comportamentul bărbaţilor care au refuzat să te care. Cum e posibil ca două oraşe să fie atît de diferite, Devon? Cum e posibil ca Sweetbriar să fie atît de diferit de... locul acesta?

– Nu ştiu şi nu cred că mi-ar plăcea să aflu. E bine că nimeni nu l-a împuşcat pe Yellow Hand, altfel oraşul

acesta s-ar fi transformat în nişte movile sau într-o pădure arzînd înăbuşit.

– Am avut dreptate în privinţa lui.

– Lynna, trebuie să înţelegi ceva. Modul indian de viaţă nu e la fel ca acela al albilor. Nu poţi să continui să crezi că toţi indienii sînt oameni buni, onorabili, în care poţi avea încredere că vor proteja micuţul şi drăguţul tău corp.

Dumnezeule! Îşi dorea să nu fi fost atît de slab. Chiar şi vorbitul îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost călcat în picioare de nişte animale cuprinse de streche.

– Dar era un shawnee.

Devon deschise gura să vorbească, apoi o închise din nou. Uneori, să-i vorbeşti lui Linnet era ca şi cum ai fi încercat să faci un copac să judece.

– Cred că nu mai vreau să vorbesc. Vrei să mă ajuţi să ajung pe saltea?

I se părea că e la kilometri întregi depărtare.

– Nu, Devon, trebuie să mănînci. Am fiert un pui şi am făcut o supă concentrată. O să-ţi dau să mănînci din ea.

Aruncă pătura de pe ea şi se duse la foc, unde umplu o cană cu fiertură.

Devon rămase acolo, deprimat. Nu putea să se lase pe spate şi nu putea să cadă în faţă, iar durerea produsă de statul în şezut era insuportabilă. Se simţise bine cînd se ridicase prima dată, atent să nu atingă podeaua cu picioarele, dar acum nu mai voia decît să se odihnească, să doarmă, să nu se gîndească la vorbit

şi, mai ales, la mîncat.

Linnet stătea în faţa lui, cu o altă cană în care se afla ceva ce scotea aburi. Femeile astea două nu făceau altceva decît să-l hrănească, parcă de luni întregi. Nu ştiau că el e rănit, că pielea de pe spate e mult prea mică şi că se poate desface în bucăţi în orice clipă? Nu ştiau cît de obositor era, că nu putea să se ridice, că nici măcar nu putea să iasă afară singur? Nu ştiau că el era bărbat? Nu le păsa decît să-i îndese mîncare pe gît. Dintr-o dată, se enervă.

– La naiba, Linnet! Nu vreau nimic de...

Se opri, pentru că ea îl privea foarte ciudat. Linnet puse cu grijă cana jos, apoi începu să rîdă, să rîdă într-un mod în care el nu mai văzuse nici un adult făcînd-o, pînă atunci. Avea gura deschisă larg şi întreg corpul i se scutura. O privi, fascinat, cum picioarele i se înmoaie şi se prăbuşeşte pe podea, rîsul ei umplînd aerul, iar picioarele încurcîndu-i-se fără speranţă, în fusta lungă. Se ţinea de stomac, iar lacrimile i se rostogoleau pe faţă.

– Linnet, de ce rîzi? N-am spus decît că nu mai vreau să mănînc şi nici nu m-ai lăsat să termin de vorbit. Dar Linnet nu putea să explice; nu mai avea aer. La naiba, Linnet. Ce cuvinte dulci, muzicale. El urma să se însănătoşească. Să fie din nou Devon. Nimic altceva nu ar fi convins-o că se făcea bine.

Devon o privea şi începuse să simtă că rîsul ei era contagios. Zîmbi.

– Eşti cea mai doborîtoare femeie. Nu cred că o să

te înţeleg vreodată.

Phetna se întoarse cu Miranda şi îi privi pe amîndoi, Devon zîmbind, iar Linnet rostogolindu-se pe covor, într-o grămadă de fuste, cu faţa acoperită de lacrimi.

– A înnebunit de tot, spuse Devon.

Mirandei nu-i păsa de ce mama ei era atît de fericită, ci doar că era aşa. Alergă şi se aruncă peste ea şi începură să se rostogolească împreună, Linnet gîdilînd-o pe fetiţă fără milă, copilul dînd din picioare şi ţipînd de încîntare.

– Uite, băiete, bea asta înainte să se răcească, spuse Phetna.

Devon le privea cu interes pe fata lui şi pe Linnet, fiind prima dată cînd o vedea pe aceasta din urmă atît de nestăpînită şi bău toată fiertura fierbinte şi groasă.

În cele din urmă, Linnet se întinse pe spate, pe podea, simţind o durere de coaste şi fiind epuizată de zbenguială. Miranda mai voia să se joace, dar ea o respinse.

– Mi-e teamă că sînt prea obosită, Miranda.

Pînă la urmă, fetiţa se lăsă jos, lîngă mama ei, mulţumită să stea întinsă lîngă aceasta.

– Voi două aveţi de gînd să rămîneţi acolo toată noaptea? întrebă Phetna, înălţîndu-se mult deasupra lor. Băiatul ăsta al vostru are nevoie de ajutor ca să ajungă înapoi în pat şi mi-e teamă că eu sînt prea slabă să-l sprijin.

– Mă îndoiesc de asta, spuse Linnet ridicîndu-se şi îl privindu-l pe Devon.

Acesta îi aruncă o uitătură solemnă şi întoarse cana cu fundul în sus, ca să arate că era complet goală.

Ea îi zîmbi.

– Te rog, nu mai face şi altceva. Sînt sigură că o să mă doară oricum stomacul mîine.

Devon era foarte serios.

– Ţi-l frec eu.

Faţa lui Linnet deveni roşie şi ea auzi clar rîsul Phetnei. Se ridică în picioare, în faţa lui.

– Pune-ţi braţul pe umerii mei şi te susţin eu. Fii atent cu picioarele.

Cînd Devon se ridică, pătura căzu şi el făcu o încercare s-o prindă, apoi o lăsă să cadă. Îi zîmbi răutăcios lui Linnet.

– Am uitat că nu există nimic din mine ce n-ai văzut – şi mînuit – de multe ori.

– Devon!

Linnet simţea cum întreg corpul i se înroşeşte, chiar şi urechile şi degetele de la picioare. Îi aruncă o privire furişă Mirandei.

– Credeam că ai spus că tu nu vei creşte un copil care să – cum ai spus? – care să fie deranjată la vederea spatelui gol al unui bărbat.

Linnet nu reuşi să răspundă şi cînd Devon se întinse, cu faţa în jos, pe saltea, ea îi puse un cearceaf deasupra, fără să-l privească. Apoi, luă o bucată de pînză de deasupra coşuleţului de cusut.

– Ce faci, fetiţo? întrebă Phetna, vocea trădîndu-i amuzamentul.

– Cred că şarpele tocmai a apărut în grădina Edenului, iar acum Adam îşi va primi frunza de smochin.

Ridică pantalonii tăiaţi şi arşi pe care Devon îi purtase în noaptea focului.

– Vor fi buni pînă cînd o să fac alţii noi.

Evita, în continuare, privirea lui Devon.

Capitolul 19

Butch Gather se lăsă pe spate, pe scaun, cu mîinile încrucişate pe burta sa enormă.

– După părerea mea avem o adevărată problemă pe cap. Nu vreau să fiu cel care aruncă prima piatră, dar e vorba de mai mulţi oameni, nu numai de mine. Mă refer la faptul că şi copiii sînt implicaţi în asta. Nu pot să mă gîndesc la ce păcate le-o spune ea copiilor noştri. Cît despre mine, eu vreau să fac ceva în privinţa asta. Mă cunoaşteţi cu toţii, nu mă dau deoparte cînd e ceva de făcut.

Ceilalţi oameni din magazin aprobară spusele lui.

– Şi mai e şi femeia arsă, zise Jule. Ştiu că vă amintiţi cu toţii cum a lăsat familia Willis să moară. Întotdeauna mi s-a părut ceva ciudat. O duceau bine pînă să vină ea. Şi mă mai deranjează ceva şi anume cum arată femeia aia. Şi acum, vă întreb, ar putea un om normal să scape cu viaţă dintr-un foc ca acela? Poate cineva,

care n-are legătură cu Satan, să mai trăiască după un astfel de foc?

Ceilalţi rămaseră tăcuţi privind-o şi Jule începu să se simtă stîrnită de atenţia îndreptată asupra ei.

– Uitaţi ce zic eu: nici unul dintre noi nu poate suporta să stea lîngă femeia arsă şi pe bună dreptate, fiind buni creştini, şi totuşi n-am ştiut niciodată de ce nu ne plăcea de ea. Dar exista ceva în interiorul nostru, care ne spunea să stăm departe de ea şi eu cred că e vorba de cunoaşterea, venită din interior, a ceea ce e bun şi ceea ce e rău. Şi, vă aduceţi aminte cînd a venit englezoaica în Spring Lick? Oh, am încercat, cu toţii, dar nici unuia nu ne-a plăcut de ea. Şi de ce, vă întreb? Ce e în ea ca să ne facă pe noi, credincioşii, să stăm departe de ea?

Făcu o pauză şi corpul începu să-i tremure de plăcere că toţi o ascultau.

– Există ceva înnăscut în bunii creştini, care ne face să-l recunoaştem pe diavol, şi am ştiut cu toţii că e ceva în neregulă, încă de la început.

Rămaseră toţi tăcuţi, în timp ce Jule se uita de la unul la altul.

Butch vorbi din nou.

– Jule a spus-o pentru noi toţi şi acum ce-o să facem în privinţa asta?

Nimeni nu vorbi pentru o clipă, iar apoi Ova păru să aibă o idee.

– Ştiţi de cine-mi pare rău, în toate astea? De copil. De biata fetiţă. O s-o facă o vrăjitoare, o antrenează să

urmeze căile lor.

– Ova are dreptate! spuse Jule. Ceea ce trebuie să facem, e să luăm fetiţa de la vrăjitoarele acelea şi s-o creştem noi. Va fi nevoie să lupte toată viaţa ca să ţină diavolul departe de ea, dar e datoria noastră.

– Mmm, murmură Butch. Doamnelor, aveţi dreptate. Acum, trebuie să hotărîm ce să facem cu ei, cu cele două femei şi cu bărbatul acela.

Ochii lui sclipeau, gîndindu-se la ce-ar fi putut face cu femeia mai tînără.

– Lynna, vino să stai lîngă mine.

– Devon, am treabă.

– Dacă ţi-aş spune că spatele mă doare rău şi că eu cred că tu mi-ai putea alina durerea?

Ea îşi puse lucrul de mînă în poală.

– Te doare şi te pot ajuta?

– Dumnezeule! Nu-mi pot aminti cum e să nu te doară şi da, mă poţi ajuta.

Erau singuri în căsuţă şi, deşi ştia că era un şiretlic, Linnet se duse să stea lîngă el şi îi studie rănile care începeau, treptat, să se vindece.

– Poţi să mănînci ceva?

El îşi dădu ochii peste cap.

– Te rog, nu mai vreau iar mîncare.

Devon şopti ceva ce ea nu reuşi să audă şi Linnet se aplecă mai aproape de gura lui. El o sărută pe ureche şi ea începu să se tragă înapoi, dar el îi puse un braţ în jurul taliei.

– Nu pleca, Lynna, te rog. M-am gîndit şi vreau să vorbesc cu tine.

– Despre ce? întrebă ea, rigidă.

El o trase mai aproape, îngropîndu-şi faţa în gîtul ei, cu un braţ după talia ei şi un picior aruncat peste coapsele ei. Linnet se zbătu să scape, dar, chiar aşa slab cum era, ea nu putea să fie mai puternică decît el.

– M-am gîndit la noaptea în care am făcut-o pe Miranda.

Ea îl împinse cu hotărîre, realizînd tot timpul că, de fapt, nu voia să plece de lîngă el.

– Lasă-mă să vorbesc cu tine, Lynna, ce rău poate fi asta? Îţi aminteşti noaptea pe care am petrecut-o împreună? Nu, nu pleca. Promit să nu fac altceva, să vorbesc doar. Ce pot face cînd sînt atît de ars?

Ea rămase nemişcată în braţele lui, spunîndu-şi singură să plece de acolo, dar nereuşind să-şi facă trupul să asculte comenzile minţii.

– Ştii unde mi-ar plăcea să fiu? îi şopti el în ureche. Mi-ar plăcea să fiu pe un vîrf de munte, cu tine, într-o cabană. Acolo ar fi o grămadă de lemne de foc, multă mîncare şi ştii care ar fi primul lucru pe care l-aş face?

Ea nu răspunse.

– Ţi-aş arde toate hainele, fiecare articol. Te-aş privi mergînd, ţi-aş privi pielea, felul în care se ridică, în locurile potrivite, felul în care eşti toată catifelată şi rotunjită. Apoi, după ce te-am privit ore întregi, poate zile, te-aş ridica şi te-aş aşeza în pat.

O privi pe Linnet, care avea ochii închişi, gura între-

deschisă, moale şi fierbinte, lăsînd să se vadă marginile dinţilor ei mici.

– Aş îngenunchea la picioarele tale şi le-aş cuprinde cu mîinile, picioarele tale mici, mi-aş plimba degetele printre degetele tale de la picioare. Ţi-aş privi culoarea, pielea ta albă crem, lîngă a mea, stejar şi nuc, sau poate pin, din moment ce tu eşti atît de moale, iar eu atît de...

Rîse din gît.

– Mi-aş plimba mîinile pe gleznele tale şi pe pulpe, pulpele micuţe pe care le-am privit de atîtea ori, le-am privit cînd îţi ridicai poalele şi fugeai, aruncînd un picior înăuntru. Genunchii tăi, oasele micuţe, adînciturile mici şi apoi coapsele tale, ah, da, coapsele. Cît de mult îmi place să le ating, să le iubesc, exteriorul tare şi interiorul lor. Interiorul, unde eşti atît de moale, ca o cutie de bijuterii care adăposteşte ceva atît de preţios. Apoi, degetele mele vor atinge şoldurile, iar degetele mele mari? Ce vor face degetele mele mari? Se vor încolăci în părul moale ca mătasea, cîrlionţii negri trăgînd de ele, necăjindu-le. Aş atinge gropiţa pîntecelui tău şi atunci gura mea nu va mai putea să aştepte. Mi-aş trece dinţii în lungul acelei gropiţe, muşcîndu-te, atingîndu-te cu limba. La talia ta aş strînge atît de tare, încît mîinile mele se vor atinge şi te-aş face să deschizi ochii. Ei ar avea culoarea whisky-ului pe care mi-l aduc negustorii din Anglia, un fel de auriu, dar mai adînc decît atît şi ei s-ar uita la mine, Lynna, ar străluci numai pentru mine.

Dinţii lui se plimbau pe gîtul ei.

– Ţi-aş atinge coastele, atît de mici, ca ale unei păsări, iar apoi, mmm, sînii. Dulceaţa lor. Aş înainta încet, foarte încet, atingînd numai partea plină de pe margini, trecîndu-mi fiecare deget, unul cîte unul, peste sucu-lenţa lor moale, şi încet, atît de încet, te-aş putea face să strigi, aş atinge micile vîrfuri roz. Lynna, şopti el, Lynna.

Îşi atinse buzele de ale ei, delicat, dar ea îşi băgă mîinile în părul lui şi-l trase cu violenţă spre ea, astfel încît gurile li se zdrobiră una de cealaltă, bînd, murind de sete, înăbuşindu-se, înecîndu-se.

Linnet se rostogoli lîngă el, amîndoi stînd pe o parte, iar corpul ei se arcui spre al lui şi îi prinse fesele cu mîinile şi-l trase aproape de ea, dureros, corpul ei strigînd după al lui. Mîna lui se încurcă în părul ei, trăgîndu-i capul pe spate într-un arc încordat aproape de rupere, iar pasiunea lor era ceva vulcanic, roşu-portocaliu.

Uşa căsuţei se deschise brusc, izbindu-se de perete, destrămînd vraja. Linnet se răsuci, cu respiraţia încă oprită, nefuncţionînd, şi, văzînd că nu era nimeni acolo, îşi dădu seama că vîntul deschisese uşa.

Redeveni ea însăşi şi alergă să o închidă, dar rămase o clipă cu faţa în aerul rece de primăvară, calmîndu-se, minunîndu-se de emoţia prin care mai trecuse o singură dată pînă atunci.

Devon îşi descheie pantalonii şi se ajută să elibereze presiunea pe care o simţea, apoi se întoarse pe burtă, fără să o privească pe Linnet, surprins de violenţa propriilor lui sentimente.

Linnet fugi afară din căsuţă, vrînd să stea la aer, ca să-şi limpezească mintea.

– Linnet!

Auzi vocea lui Nettie şi se bucură, dintr-o dată, să îşi vadă prietena.

– Nettie, nu te-am văzut de atît de mult timp.

Îşi strînseră mîinile.

– Cum se simte? întrebă Nettie.

– E... e...

Linnet îşi aplecă, jenată, capul.

– Înţeleg că îşi revine bine, spuse Nettie, cu ochii sclipind.

Linnet rîse.

– Cred că poţi spune că e mai mult decît recuperat.

– Bine. Hai să ne plimbăm puţin. Am o oală de indigo, care m-aşteaptă în hambar, dar o să mă lase să mă odihnesc o clipă. Linnet, sînt îngrijorată de oraşul ăsta.

– Ce vrei să spui?

– E prea liniştit, iar azi-dimineaţă toată lumea s-a adunat în magazinul lui Butch, pentru mult timp. Rebekah spunea că i-a văzut pe cîţiva venind, şi că zîmbeau. Cînd oamenii din oraşul ăsta zîmbesc, sînt îngrijorată.

– Sînt sigură că au discutat ce ruşine sînt eu pentru comunitate, cum i-am învăţat pe copiii lor lucruri imorale, ca şi cum i-aş fi învăţat vreodată ceva.

– Nu, cred că e mai mult de-atît şi faptul că nu ştiu mă sperie. Rebekah voia să-i spioneze, iar eu i-am spus să n-o facă, dar mă gîndesc să o las.

– Nettie! Te rog n-o pune pe Rebekah să facă aşa ceva. Sînt sigură că imediat ce o să plec...

– Să pleci! o întrerupse Nettie. Doar nu vrei să pleci, nu?

Linnet o privi surprinsă.

– Ba da, o să plec. Mă întorc în Sweetbriar.

– Cu omul tău, spuse Nettie categoric.

Linnet zîmbi.

– Da, cu omul meu. Nu e perfect, Nettie, se pare că nu ne vom înţelege niciodată, că ne vom certa mereu, dar sînt atîtea lucruri pe care le iubesc la el.

Privea în faţă, visătoare, spre marginea pădurii.

– El îi ajută întotdeauna pe oameni. Se plînge din cauza asta, dar îi ajută mereu şi îi acceptă aşa cum sînt, indiferent dacă sînt albi sau indieni, bogaţi sau săraci. Nu lasă niciodată averea sau culoarea să-l influenţeze. Şi e curajos. Şi-a riscat viaţa să mă salveze şi nici măcar nu ştia cum mă cheamă. Iar pe drumul de întoarcere...

Rîsul lui Nettie o întrerupse.

– Din ceea ce spui, se pare că e gata să părăsească pămîntul acesta şi să se alăture îngerilor, atît e de bun.

– Oh, nu!

Linnet se grăbi să-şi împiedice prietena să gîndească asta.

– E foarte uman. Jumătate din timp e furios pe mine, ţipă la Gaylon şi Doll tot timpul şi...

– Linnet!

Nettie începu să rîdă şi prietena ei i se alătură.

– Cred că m-am dezlănţuit. Mi-e teamă că sînt de

prea mult timp în Kentucky. Acum un an, n-aş fi spus nimănui ceea ce simt. Doica mea îmi zicea mereu că e mai bine să ţii lucrurile în interior şi atunci lumea nu te va putea răni, căci nimeni nu-ţi cunoaşte secretele.

Nettie o bătu pe braţ.

– Trebuie să stai în Spring Lick suficient timp ca să-mi povesteşti de doica ta şi de timpul cît ai trăit în Anglia, dar acum trebuie să mă întorc la lîna aia. Poate mă vei ajuta s-o torc.

– O să te ajut, dacă o să pot, răspunse cu sinceritate Linnet, cele două femei privindu-se în ochi.

– Totuşi, o să o pun pe Rebekah să fie atentă şi, dacă aude ceva, te anunţ.

– Nu-mi fac griji. Oamenii de aici sînt bîrfitori şi atît.

– Ai mai multă încredere în ei decît am eu.

Cele două prietene se despărţiră. Linnet privi spre cabana ei şi Nettie se întoarse spre casa ei şi, cînd le văzu pe Phetna şi pe Miranda intrînd, le urmă.

– Uite, băiete, spunea Phetna. O fată ţi-a adus astea, spunea că erau pe calul tău.

Femeia brăzdată de cicatrici îi întindea o pereche de mocasini cu mărgele.

– O să-ţi protejeze picioarele.

Devon îi aruncă o privire strălucitoare Phetnei şi Linnet se amuză văzînd cum aceasta se răsuceşte, aproape ca şi cum ar fi fost o tînără fată, roşind.

– Vă mulţumesc frumos, domnişoară Phetna.

– Nu domnişoară, începu Phetna, dar se opri.

Linnet trecu pe lîngă ei şi începu să cureţe cartofii.

– Phetna l-a cunoscut pe tatăl tău, Devon, spuse ea, abia reuşind să se uite în ochii lui, amintindu-şi prea bine cuvintele lui şi buzele lui aproape de ale ei, cu o oră în urmă.

– Am auzit ceva de genul acesta, dar amintirile mele despre... majoritatea lucrurilor este înceţoşată, zise el, arcuind o sprînceană spre Linnet, care privi în altă parte. L-ai cunoscut în Carolina de Nord?

Phetna se aşează pe un scaun şi îl privi pe Devon.

– Semeni mult cu el. Nu mi-aş fi dat seama că nu eşti el, dacă nu mi-ar fi spus cineva.

– Şi Cord seamănă cu el, zise Linnet, dîndu-i Mirandei o bucată de cartof curăţat. Se mişcă altfel şi sînt construiţi diferit, dar există o asemănare.

– Cine e Cord?

Cînd îşi ridică privirea şi văzu faţa lui Devon, Linnet realiză ce spusese. Pentru ea era ceva ce ştia de atît de mult timp, încît uitase că Devon nu ştia că Cord era pe jumătate fratele lui.

– Îmi... îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta.

Se ridică şi puse cojile de cartofi în vasul cu lături pe care-l păstra pentru porcii lui Nettie

– Linnet!

Vocea lui era joasă.

– Vreau să explici ceea ce ai zis.

Ea se aşează pe o bancă şi le spuse povestea lui Cord, faptul că el şi Devon erau fraţi. Cînd termină, Devon avea ochii închişi.

– Ce prost, spuse el liniştit.

– Slade? întrebă Phetna, evident gata să se bată în apărarea bunului nume al lui Slade.

– Nu, Cord a fost prostul, spuse Devon, deschizînd ochii. Tata l-ar fi iubit, l-ar fi primit, dacă ar fi ştiut că şi Cord era al lui. Tata a fost întotdeauna necăjit de pierderea lui Kevin, fratele meu geamăn. Nu exista nici un convoi de căruţe sau chiar şi vreun om călare, care să călătorească spre est şi care să nu ducă o scrisoare pentru Kevin şi mama lui.

Linnet observă că el nu revendica apartenenţa propriei lui mame.

– Tata spunea mereu că ei se vor întoarce la el, într-o zi. Cord l-ar fi putut ajuta.

Linnet îl privi şi simţi în vocea lui dragostea pe care i-o purta tatălui lui. Devon era interesat doar de efectul pe care l-ar fi putut avea Cord asupra lui Slade.

– Cord ar fi fost altfel, dacă ar fi avut parte de tata.

Linnet zîmbi.

– Vorbind de taţi, îţi dai seama că eşti şi tu unul.

Devon o privi pe Miranda, care stătea pe podea, jucîndu-se cu pisicuţa alb-neagră.

– Îmi vine greu să mă gîndesc la asta. E atît de mică şi... Miranda, pot să văd şi eu pisicuţa?

Miranda îşi înălţă privirea, surprinsă să-şi audă numele rostit de bărbatul care dormea în patul mamei ei şi care primea atît de multă atenţie. Se ridică şi îl privi, două perechi de ochi albaştri, studiindu-se reciproc. El întinse mîna spre ea, iar fetiţa se uită la mînă, dar alergă să se ascundă în fusta Phetnei. Însă îi zîmbi tatălui ei.

– Îmi place de ea, Linnet. E drăguţă.

– Mă bucur că-ţi place de ea, spuse Linnet sarcastică. Nu mi-ar fi plăcut să o returnez acolo de unde a venit.

Phetna pufni, aproape rîzînd, iar Devon îi zîmbi.

– Nu-i aşa că-i femeia cu limba cea mai ascuţită pe care ai întîlnit-o vreodată?

Phetna îi zîmbi.

– Se pare că au fost vremuri cînd n-a spus unele lucruri pe care ar fi trebuit să le spună, zise ea, privind-o cu subînţeles pe Miranda.

Linnet se simţi jenată şi schimbă subiectul.

– Devon, cînd o să faci capul de păpuşă pentru Miranda? Pari destul de în putere acum.

El îi aruncă o privire care o făcu să-şi îndrepte ochii repede la şorţul plin de fasole verde.

– Imediat ce o să mă duci să iau o bucată de lemn.

– Va trebui să-mi spui ce să caut şi o să-ţi aduc eu.

– Ha! Mi-ai aduce, probabil, o bucată de stejar sau una de nuc uscât.

Linnet nu înţelegea ce era în neregulă şi consternarea ei era vizibilă.

– Vezi, îi spuse el Phetnei, apoi se întoarse din nou spre Linnet. M-am săturat atît de tare să stau înăuntru, încît o să-ncep să cioplesc pereţii – cu dinţii! De ce să nu ieşim puţin afară?

– Acum? Dar, nu putem.

– De ce?

– Picioarele tale sînt încă jupuite de piele, iar eu trebuie să gătesc şi...

– Duceţi-vă, zise Phetan. Eu şi Miranda o să ne

ocupăm de ce trebuie făcut aici.

Linnet deschise gura să protesteze.

– Hei, Lynna, arăţi de parcă ţi-ar fi frică să fii singură cu mine, spuse Devon, cu o voce oarecum compătimitoare. Ce-aş putea face, cînd sînt atît de neajutorat?

Linnet refuză să roşească din nou.

– Bineînţeles că putem merge. Nu mi-e frică cîtuşi de puţin de tine, Devon Macalister.

Plecară amîndoi, Devon mergînd încet şi cu dureri, pînă pe verandă, unde ridică micul ferăstrău manual. Acolo, el se opri şi îi atinse părul de la tîmplă.

– Nici mie nu mi-e frică de tine, Linnet... Macalister.

Ea trecu pe lîngă el, dar zîmbi cînd ajunse cu spatele la el.

– Aşteaptă puţin, spuse Devon. Nu pot merge atît de repede.

Ea se întoarse şi văzu durerea de pe faţa lui, în timp ce încerca să meargă pe picioarele arse. Îl luă de braţ, iar el o folosi ca sprijin.

– Devon, n-ar fi trebuit să ieşi afară, n-ar fi trebuit să mergi încă.

El îi zîmbi, puţin strîmb, dar era, totuşi, un zîmbet.

– O zi de primăvară petrecută afară cu femeia frumoasă pe care o iubesc mă va ajuta mai mult decît orice altceva. Doar n-o să ai pică pe mine pentru plăcerea asta, nu?

Ea îi atinse umărul cu creştetul capului.

– Nu, Devon, nu-ţi pot refuza nimic.

– Oh, nu! S-ar putea dovedi o zi foarte plăcută.

– Încetează chiar acum sau te împing pe spatele tău bolnav.

– Pe spate? Îmi amintesc o noapte petrecută pe spate, în timp ce o tînără englezoaică...

– Devon!

El rîse, dar nu mai spuse nimic. Cînd ajunseră, în sfîrşit, la cîmpul de trifoi, Devon se aşeză recunoscător, iar Linnet îi scoase mocasinii şi văzu că tălpile îi crăpaseră şi sîngerau în mai multe locuri. Imaginea îi aduse lacrimi în ochi.

– Vino aici, prostuţo, şi nu te mai uita aşa. Şi acum, du-te la plopul acela şi taie-mi o cracă.

Nu era uşor să găsească o bucată de lemn care să corespundă exact cerinţelor lui Devon şi ea începu să vadă artistul din el precum şi timpul şi intensitatea pe care le punea în sculpturile lui.

– Ţine cont, s-ar putea să iasă cam grosolană, căci n-am uneltele de sculptat la mine.

Ea îşi ridică sprîncenele, dar nu spuse nimic şi se aşeză lîngă el. Era bine să-l vadă sănătos şi mişcîndu-se.

Cînd lemnul ajunse în mîinile lui, el îşi scoase cuţitul şi începu să cioplească şi să vorbească.

– Am avut mult timp de meditaţie, cît am stat întins acolo, Lynna, şi m-am gîndit la toate lucrurile pe care mi le-ai spus în dimineaţa focului.

– Devon, eu...

– Nu mă întrerupe. Ai spus ce-ai avut de spus, acum e rîndul meu. În toată viaţa mea, nu m-am purtat cu nimeni aşa cum m-am purtat cu tine şi îmi pare rău, din

mai multe motive. Cred că am avut întotdeauna sentimente puternice pentru tine, altfel nu m-aş fi luat de Spotted Wolf. Ştiam doar că nu pot lăsa să moară pe cineva care era îngrijorat pentru alţii, aşa cum erai tu, atunci cînd propria lui viaţă se apropia de sfîrşit. Nu pot spune că te iubeam, dar e sigur că simţeam ceva. Apoi, cînd te-ai spălat atît de frumos, cred că m-am simţit trădat. Poate că mă simţeam oarecum nobil salvînd acea micuţă urîtă, dar cînd n-ai mai fost urîtă, am avut senzaţia că rîdeai de mine. Cred că nu pot spune prea bine de ce simţeam asta.

– Nici Thomas Jefferson al vostru n-ar fi spus-o mai bine.

Devon clipi nedumerit, deoarece nu auzise niciodată de Jefferson.

– Hmm, cred că asta înseamnă că mă înţelegi. Îmi... pare foarte rău pentru ce ţi-am făcut. Ştiu că nu mai pot schimba nimic acum, după ce ai spus că n-o să mai simţi nimic pentru mine, niciodată, dar vreau să ştii că-mi pare rău şi îţi doresc să fii cu adevărat fericită, cu Moşierul tău.

– Al!... începu ea, apoi se opri şi începu din nou, cu o voce tristă: Sînt sigură că o să fiu, căci el este un luptător.

– Un luptător!

Devon se opri din sculptat.

– N-ar putea să bată nici un copil de patru ani. A trăit în puf toată viaţa.

– Şi tu, n-ai trăit la fel? N-ai avut întotdeauna ce ţi-ai

dorit?

– La naiba! Cum poţi spune asta, cînd femeia pe care o doresc mai mult decît orice vrea pe altcineva?

– Bineînţeles că nu i-ai cerut niciodată să se căsătorească cu tine, nu-i aşa? Poate că ai spus că te căsătoreşti cu ea atunci cînd ai aflat că dăduse naştere copilului tău, dar n-ai mai cerut-o după ce a avut timp să se gîndească şi să-şi dea seama că nu se poate opri să te iubească.

Ochii lui Linnet sclipeau, în timp ce-l privea atentă pe Devon. La început, el păru neîncrezător, iar apoi, cînd începu să-i înţeleagă cuvintele, se relaxă şi îi zîmbi.

– Atunci, crezi că dacă aş cere-o acum, ar vrea să ia în considerare să se mărite cu mine?

– Îndrăznesc să spun că s-ar gîndi serios la propunerea ta.

Zîmbetul lui se lărgi.

– Atunci, unde îmi sînt mocasinii?

Ea se încruntă, nedumerită.

– Sînt în spatele tău, dar nu ai nevoie de ei acum.

– Sigur că am, spuse el, întorcîndu-se şi ridicînd unul. Trebuie să mă duc să-i cer Phetnei să se mărite cu mine. N-am visat niciodată că ar accepta, dar acum, după ce mi-ai deschis ochii, eu...

– Phetna, exclamă Linnet. Phetna!

Nu-i venea să creadă, dar, înainte ca ea să mai poată spune vreun cuvînt, Devon se întinse după ea şi o trase spre el, zdrobind-o la pieptul lui.

– Devon, reuşi ea să spună, cu răsuflarea tăiată.

El îşi slăbi strînsoarea dar nu prea mult.

– Lynna, vrei să te căsătoreşti cu mine şi să trăieşti cu mine, şi să-ţi petreci toate nopţile cu mine?

Ea îl împinse şi îl privi în ochii albaştri, fericiţi şi strălucitori.

– Ce fel de cerere e asta? Să-mi petrec toate nopţile cu tine? Nici un domn nu ar menţiona ceva ca... activităţile de noapte, unei doamne.

El era foarte serios şi puţin încurcat.

– Eu nu sînt domn şi a trecut atît de mult timp.

Ea rîse, cu faţa lipită de pieptul lui neted şi gol.

– Prefer sinceritatea ta, decît pe domnii frumos-mirositori şi gătiţi în dantele, din toată lumea. Sper să mă doreşti întotdeauna, Devon.

El îi trase capul pe spate, sătul de vorbit, şi îi sărută gura dulce şi dornică, nici unul dintre ei neobservîndu-i pe cei doi bărbaţi care-i priveau din pădure.

Lui Linnet îi trebui ceva timp să-l facă pe Devon să înţeleagă că ea voia ca noaptea nunţii să fie mai mult decît o tăvăleală rapidă în vreun cîmp, şi, deşi Devon arătă că ei mai avuseseră o noapte a nunţii, el o lăsă să cîştige disputa. În cabana lui Linnet se întoarseră doi oameni fericiţi şi rîzînd, dar imaginea şi sunetele din interiorul casei le distruseră buna dispoziţie.

Capitolul 20

Miranda ţipa, corpul ei mic fiind acoperit cu pete imense de noroi şi, cînd îşi văzu mama, o lovi pe Nettie ca să-i dea drumul şi alergă la Linnet. Linnet o mîngîie şi începu să tremure şi ea, cînd simţi teama copilului.

– Ce se întîmplă aici? întrebă Devon furios.

– Au început, spuse Nettie. Copiii au aruncat cu noroi în Phetna şi în fetiţă, spunîndu-le vrăjitoare.

Se aplecă şi şterse sîngele care curgea pe faţa Phetnei, dintr-o tăietură adîncă de pe partea laterală a frunţii.

Devon îngenunche lîngă femeie şi luă cîrpa de la Nettie.

– Mie mi se pare că e mai mult decît noroi.

Phetna rămase liniştită, cît timp Devon îi îngriji rana.

Încet-încet Linnet o calmă pe Miranda şi în casă se lăsă liniştea. Phetna îşi întoarse faţa ei hidoasă, mutilată, spre Devon, cu ochii strălucind de lacrimi.

– Ai fi putut fi băiatul meu, zise ea încet.

El o privi o clipă, apoi zîmbi şi reîncepu să-i cureţe rana.

– E bine că nu eşti mama mea, căci am senzaţia că mi-ai fi tras o bătaie zdravănă de cîte ori o meritam şi, dacă făceai asta, n-aş fi nici acum în stare să stau jos.

Phetna rîse, cu rîsul ei strident.

– Atunci, cred că a fost bine.

Trecură cîteva ore, înainte ca în cabană să se restabilească ordinea. Nettie plecă acasă şi atunci Devon o ajută pe Linnet să-i facă baie Mirandei, iar copilul profită de lipsa de experienţă a tatălui şi îl udă şi pe acesta şi jumătate din casă. Rana de la capul Phetnei trebuia cusută şi ea nu ar fi permis nimănui în afară de Devon s-o facă. În cele din urmă, epuizate, Phetna şi Miranda adormiră.

La un moment dat, în timpul nopţii, Linnet îl auzi pe Devon ieşind încet afară. Văzînd că el nu se întoarce imediat, se duse să-l găsească şi îl văzu stînd pe marginea verandei, cu capul în mîini.

Încercă să-şi păstreze o voce liniştită.

– Se pare că ai cucerit trei femei azi.

El îi ignoră gluma.

– Trebuie făcut ceva, Linnet. Ei sînt prea mulţi, iar eu sînt prea slab ca să-i înfrunt singur.

Ea se aşeză lîngă el.

– Nu eşti singur, eu sînt aici.

El o privi în lumina lunii.

– Ai avut deja prea multe bătălii de dus. Măcar o

dată o să ai pe cineva care să aibă grijă de tine. O să plecăm de aici. Mîine mergem acasă.

– Acasă, spuse încet Linnet. În Sweetbriar.

– Da, o să plecăm acasă, în Sweetbriar, şi o să o luăm pe Phetna cu noi. Îţi convine?

Ea se simţea atît de bine, de caldă şi de fericită.

– De minune. Îmi convine de minune.

– Şi acum, intră înapoi în casă înainte să uit că eşti logodnica mea şi toate motivele alea stupide pe care mi le-ai spus azi după-amiază ca să nu fac dragoste cu tine şi să te iau chiar aici, pe verandă.

Ea ezită, apoi se ridică şi intră înăuntru. La uşă, se uită în spate, dar el era deja adîncit în gînduri, din nou.

Moşierul îşi turnă încă un pahar, mîna tremurîndu-i incontrolabil. În faţa ochilor parcă nu avea decît culori: roşu, portocaliu, galben, forme negre. Ticăloasa îl făcuse ţinta unei glume. Toată lumea rîdea de el!

Se întoarse şi îl privi pe indianul legat şi aruncat într-un colţ al casei. Deci, ea credea că Moşierul era cineva de care să-şi bată joc, cu amantul ei, da? Cum ar fi cîştigat el titlul – da, titlul – de Moşier, dacă ar fi fost un om atît de slab?

Îşi reumplu cana cositorită. Whisky-ul nu-i mai ardea gîtul. De fapt, părea aproape imun la efectele lui, cu excepţia faptului că mînia îi devenea tot mai mare şi mai puternică. Îşi amintea de Boston şi de cum o salvase. Unde ar fi fost ea acum, fără el? Şi ce a făcut ea ca să-i mulţumească, aşa cum trebuia?

Îşi amintea cum îl sărutase ea pe Macalister, nu numai cu buzele, ci cu întregul corp. Trînti cana de masă. Ei bine, pe Dumnezeu, aşa îl va săruta şi pe el, într-o zi. Se întoarse spre indian şi văzu ochii negri ai acestuia arzînd de ură şi ideea că şi altcineva avea aceleaşi emoţii ca el îl făcu să zîmbească.

De ce îi spiona indianul pe cei doi tineri albi? Poate că doar voia să vadă ceea ce părea probabil să se întîmple? Dar trebuia să mai fie şi altceva, căci concentrarea indianului fusese atît de intensă încît nici măcar nu auzise paşii oarecum zgomotoşi ai Moşierului în spatele lui, nu auzise şuieratul puştii, cînd Moşierul îl lovise cu ea în cap.

Ridică cana, salutîndu-l pe indian.

– Ce căutai acolo, băiete? Nu pari unul din tinerii care trebuie să fure ca să dovedească că sînt bărbaţi. Nu, tu nu ai altceva în cap.

Goli ultimele rămăşiţe de whisky.

– Îţi pot spune că eu am altele în cap. În primul rînd, există o femeie căreia mi-ar plăcea să-i plătesc cu aceeaşi monedă. Aş vrea să- i fac o parte din ceea ce mi-a făcut ea mie. Nu te poţi simţi bărbat, atunci cînd eşti folosit de o femeie. Vipera! Asta sînt toate femeile. Ne mint şi ne folosesc, iau întotdeauna. Ei bine, asta – încercă să mai scoată nişte whisky din sticla goală – asta n-o să cîştige.

Nu-şi dădu seama că folosea pronunţia greşită din Kentucky.

– Nu, amice, asta n-o să cîştige. O să-mi plătească

pentru tot ce-am făcut pentru ea şi n-o să mai rîdă de mine. Nu trebuie decît să scap de Macalister.

Deşi beat, observă cum ochii indianului se aprinseră, la auzul numelui. Se gîndi, pentru o clipă, la ceea ce văzuse.

– Deci, îl ştii pe Macalister? Se potriveşte, el fiind tot un indian. Vorbeşti englezeşte, indianule?

Bărbatul legat şi cu căluş la gură aprobă scurt, din cap.

– Unde o să ajungem? Indieni care vorbesc englezeşte. Următorul guvern va face şcoli şi le va învăţa pe animale să scrie şi să citească. O să-ţi scot căluşul, băiete, dar dacă o să-ncerci ceva, o să-ţi sparg cu plăcere dinţii şi cea mai mare parte a feţei, pînă la gît.

Scoase căluşul omului.

– Deci, cum te cheamă?

– Crazy Bear, spuse indianul.

– În regulă, Crazy Bear, noi doi o să avem o discuţie lungă.

Cînd se trezi, primul lucru pe care-l văzu Linnet a fost patul gol al lui Devon. Oftă. Îi plăcuse mai mult cînd era imobil, înainte să meargă cu ea în cîmpul de trifoi, înainte să se ducă să stea în verandă, noaptea trecută. Îşi puse mîinile la ceafă şi se uită în tavan. Phetna şi Miranda dormeau încă, evenimentele oribile din seara precedentă fiind cauza oboselii lor.

Astăzi, se gîndea ea, astăzi aveau să părăsească oraşul acela urît. Devon le va duce înapoi în Sweetbriar.

Nettie era singurul ei regret, la plecarea din Spring Lick, dar acasă avea atîţia prieteni şi numai gîndul la ei o făcea să se simtă bine.

– Unde e băiatul?

Linnet o privi pe Phetna, întinsă pe o altă saltea împrumutată, pe podea.

– Nu ştiu. Acum, cînd i-ai dat mocasini, mi-e teamă că se va duce peste tot.

Încercă să nu-şi lase resentimentul să i se strecoare în voce, dar nu reuşi în totalitate.

Phetna zîmbi.

– Ar fi mai bine să înveţi acum că nu-l poţi ţine pe un Macalister într-o sticlă aşteptînd să-i dai tu voie să plece unde vrea.

– Presupun că ai dreptate, spuse Linnet şi zîmbi şi ea. Doar că m-am obişnuit să ştiu unde e. Noaptea trecută a stat pe verandă ore întregi, făcîndu-şi griji. Cel puţin, cred că ore întregi. Nu l-am auzit întorcîndu-se.

Phetna se ridică.

– Asta e datoria unui bărbat, să aibă grijă de femeia lui. Acum, trebuie să mă scol şi să gătesc ceva.

Linnet zîmbi visătoare.

– Nu putem găti prea mult, pentru că azi plecăm acasă.

Nu văzu expresia sumbră a Phetnei.

– Vă întoarceţi în Sweetbriar?

Linnet se răsuci pe burtă şi o privi pe Phetna.

– Plecăm cu toţii. Devon a spus, în mod special, că vrea să mergi cu noi.

Phetna se aşează pe bancă.

– Nu vrea o bătrînă ca mine.

Linnet se ridică şi începu să-şi împăturească cuvertura.

– Devon ştie exact ce vrea şi nu avem timp să-l contrazicem, pentru că avem multe de împachetat.

Phetna păru să realizeze ce spunea Linnet.

– Nu cred că am vrut mai tare să mă duc undeva, decît în Sweetbriar. Am în cabana mea lucruri pe care trebuie să le strîng.

– Bineînţeles, spuse Linnet. Aici sînt puţine de făcut, iar Miranda şi Devon mă pot ajuta. De ce nu te duci să împachetezi şi ne întîlnim acolo imediat ce ai terminat?

Phetna făcu o expresie care semăna a zîmbet.

– O să fac exact asta. N-ai nevoie de mine aici?

– Nu, cu cît e gata mai repede totul şi aici, şi acasă la tine, cu atît plecăm mai repede.

– Sînt de acord.

Înainte ca Linnet să poată clipi, Phetna ieşi pe uşa casei, iar Linnet ştia exact ce simţea femeia, căci şi ea simţea acelaşi lucru.

Linnet ştia că Devon avea nevoie să fie singur o vreme, ceea ce nu fusese posibil aproape o săptămînă, şi mai ştia şi cît detesta el să fie ţinut în casă atîta timp, dar, cînd veni prînzul şi el încă nu se întorsese, începu să fie îngrijorată. Se duse în pădure, colindînd calmă, aşteptîndu-se în fiecare clipă să-l găsească adormit sub un copac. Îşi făcuse planuri să-l dojenească aspru şi se gîndea cum el o s- o ia în braţe şi nu o va mai lăsa să

vorbească.

Cînd se întoarse acasă, deveni şi mai alarmată văzînd că el nu se întorsese. Îi dădu Mirandei să mănînce, neatentă, ea fiind prea nervoasă ca să mănînce. Cele cîteva lucruri pe care le aveau ea şi fiica ei erau împachetate. Refuza să ia altceva în afară de esenţial.

Cînd se auzi o bătaie la uşă, îi deschise uşa Moşierului şi rămaseră, privindu-se unul pe celălalt, pentru o clipă. El se uită peste umărul ei la pachetele de pe podea şi intră, împingînd-o, în căsuţă.

– Deci, pleci.

– Da, spuse ea, realizînd dintr-o dată că îl uitase complet.

– Presupun că n-aveai nici o intenţie să mă anunţi de planurile tale.

– Eu...

Îşi ridică bărbia în sus şi îi întîlni privirea.

– Conduita mea a fost de neiertat şi îmi cer scuze. Totul pare să se întîmple atît de rapid, încît n-am avut timp să mă gîndesc.

– Ha! pufni el. Cred că te referi la revenirea în viaţa ta a vechiului iubit, care te-a cucerit din nou,. Ştii, vă compătimesc pe voi, tinerele fete. Indiferent ce vă face un bărbat, dacă voi credeţi că-l iubiţi, o să continuaţi să-l credeţi, indiferent ce altceva vă mai face.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Nu? Uită-te la tine. Ai împachetat şi eşti gata de plecare şi totuşi unde e tînărul flăcău?

Zîmbi cînd ea nu răspunse.

– Vezi, Linnet, exact aşa cum te-a părăsit o dată, o face şi acum. N-a avut nici o intenţie să se căsătorească cu tine. De ce ar face-o? De ce s-ar înhăma cu o femeie şi un copil, cînd întreaga lume e la picioarele lui? E tînăr, chipeş şi femeile îl plac, aşa că de ce să renunţe la aşa ceva?

– Nu vreau să mai aud toate astea. Te rog să pleci.

El se aşează pe bancă, în faţa casei, şi se lăsă pe spate.

– Mă dai afară din propria mea casă? Poţi să-ţi amintesc că tot ceea ce se presupune că ai îmi aparţine? Am plătit chiar şi pentru naşterea Mirandei.

Ochii ei deveniră reci.

– Acum, cînd el a plecat şi te-a părăsit, ce ai de gînd să faci? O să te duci după el, în Sweetbriar? O să-l urmăreşti, ca o femeie vulgară, cum ai ajuns?

– Nu vreau să-ţi mai ascult insultele. E adevărat că nu ştiu unde e Devon, dar nu o să cred în remarcile urîte pe care le faci despre el.

– Crede-le sau nu, sînt adevărate. Azi-dimineaţă, a venit acasă la mine şi mi-a vîndut asta pentru nişte provizii, suficiente ca să ajungă înapoi la Sweetbriar.

Linnet se uită la cuţitul lui Devon, din mîna Moşierului.

– Nu te cred.

– De ce n-o întrebi pe Nettie dacă mai e la ei calul lui Macalister? Nu mai e, pentru că l-a luat şi mai mulţi oameni din Spring Lick l-au văzut plecînd, călare pe el.

– Nu te cred.

Era tot ce putea să spună, iar şi iar.

El rîse.

– E dreptul tău. Acum, trebuie să plec. Gîndeşte-te la ce ţi-am spus, şi întreabă-te dacă vrei să o creşti pe Miranda cu un astfel de tată.

Se opri la uşă.

– Apropo, a obţinut ce voia de la tine?

Ochii lui parcurseră cu grijă fiecare parte a corpului ei, dar Linnet rămase dreaptă şi nu-i răspunse, iar el închise uşa în urma lui, rîzînd.

– Nu cred, zise Linnet. Orice probleme ar avea Devon, nu e un mincinos.

Nettie puse o lingură generoasă din preţiosul ceai în cană.

– Nu-l cunosc atît de bine ca să pot spune. Tot ce ştiu e că, azi-dimineaţă, calul lui a dispărut.

– El n-ar fugi aşa, noaptea, ştiu că n-ar face-o.

„Iar eu ştiu cît de mult ai vrea să crezi în el", se gîndi Nettie.

– Ce o să faci acum, că el a plecat?

– Eu... nu ştiu. Trebuie să mă duc la Phetna, m-a aşteptat toată ziua.

Se uită, prin uşa deschisă, la soarele care apunea.

– E tîrziu şi nu ştiu ce să fac.

Rebekah intră fugind în cameră, cu respiraţia tăiată.

– Am aflat mami, am aflat.

– Bine, stai jos şi spune-ne, zise Nettie.

Linnet se uită, mirată, de la mamă la fiică.

– Nettie, doar n-ai... începu ea.

– Ba am făcut-o, zise Nettie şi îi zîmbi cu dragoste lui Rebekah. Copilul ăsta are un talent special pentru ascultat, prin crăpături.

Lui Linnet nu-i plăcea ideea, dar voia cu disperare să afle ce-l făcuse pe Devon să plece atît de brusc din Spring Lick.

– L-am auzit pe Moşier vorbind cu doamna Yarnall. S-au certat sau, oricum, s-au contrazis. Doamna Yarnall spunea că vrea să se facă oricum ceva cu domnişoara Tyler şi cu domnul Macalister, iar Moşierul spunea că s-a făcut deja ceva.

Se uită la cele două femei, ca să se asigure că îi auzeau fiecare cuvînt.

– Ce a spus el? o îndemnă Nettie.

– Moşierul a spus că l-a vîndut pe domnul Macalister indienilor.

– Indienilor! icni Nettie, cu ochii mari.

Linnet părea să fie foarte calmă.

– Ce altceva a mai spus, Rebekah?

– Cam asta e tot. Spunea că l-a văzut pe indian în pădure, că l-a pocnit în cap şi l-a legat. Spunea că indianul îi privea pe domnişoara Tyler şi pe domnul Macalister sărutîndu-se.

Fata o privi mirată pe profesoara ei.

– Altceva? întrebă Linnet, ignorînd curiozitatea fetei.

– Spunea că, atunci cînd l-a adus pe indian acasă, a aflat că acesta îl urmărea peste tot pe domnul Macalister, că indianul voia să- l ucidă pe domnul Macalister,

dar n-avea nici cal, nici puşcă, pentru ca să-l ducă înapoi la oamenii lui.

– Aşa că Moşierul a făcut posibil ca indianul să-l ia pe Devon, încheie Linnet.

– Da, doamnă.

– Bine.

Nettie dădu drumul respiraţiei pe care şi-o reţinuse.

– Atunci, presupun că nu mai avem ce face.

– Mergem după el, spuse Linnet, cu o privire fixă.

– Tu şi cu mine? întrebă Nettie. Două femei singure în pădure? Nimeni altcineva din oraşul ăsta n-o să te ajute, iar Ottis al meu mai lipseşte o săptămînă. Cine o să te ajute?

– Nu ştiu, zise Linnet, ridicîndu-se. Nu ştiu, încă, ce o să fac, dar nu-l pot lăsa pe Devon în mîinile lor.

Se opri la uşă şi se uită la Rebekah.

– Ai auzit cumva numele indianului?

– Ah... oh, da, e Crazy Bear.

La început, Nettie crezu că Linnet o să leşine. Culoarea îi dispăru de pe faţă, ochii îi deveniră imediat sticloşi şi genunchii părură să i se înmoaie.

– Linnet, te simţi bine?

Ea îşi scutură capul, ca să-l limpezească.

– Trebuie să plec. Trebuie să mă duc să-l găsesc.

Nettie începu să protesteze, dar Linnet plecase şi ea se întoarse la pîinea pe care trebuia s-o plămădească.

– Crezi că o să se ducă după indianul care l-a luat pe domnul Macalister?

– Nu, sigur că nu, îi spuse Nettie fiicei ei. Va avea

timp să se gîndească şi să vadă că e imposibil. Nici o femeie nu se poate duce singură în pădure, şi chiar şi Linnet ştie asta.

– Eu m-aş duce! spuse Rebekah. M-aş duce după el. N-aş lăsa nici un indian să-mi ia bărbatul.

– Ssst, spuse Nettie cu hotărîre. Nu ştii ce vorbeşti. Există unele lucruri pe care o femeie nu le poate face şi să iei un cal şi să pleci în noapte după o bandă de indieni e unul dintre ele. Şi, chiar dacă Linnet pare uneori să nu ştie care-i e locul în lume, va avea măcar atîta minte ca să...

Se opri, uitîndu-se fix la pîine.

– Ce s-a întîmplat, mami?

Nettie îşi şterse mîinile pe şorţ.

– Linnet n-are deloc minte, cînd e vorba de bărbatul acela şi o să facă exact ce a spus. O să se ducă după el şi ştiu asta la fel de sigur cum îmi ştiu numele. Rebekah, termină tu pîinea şi pune-o la crescut.

– Ah, mami, vreau să merg să te văd vorbind cu domnişoara Tyler.

– Cred că, mai curînd, domnişoara Tyler, va vorbi cu mine.

Capitolul 21

Uşa casei lui Linnet era deschisă, iar ea stătea tăcută la masă, privind-o absentă pe Miranda, care se juca cu pisicuţa ei. Nu o auzi pe Nettie intrînd.

– Ei bine, de unde o să iei cal?

Linnet îşi ridică privirea şi se înţeleseră una pe cealaltă.

– O să fur unul de la Moşier.

Nettie nu se putu abţine să zîmbească.

– Crezi că poţi lua doi cai?

– Nu, zise serioasă Linnet. E problema mea şi nu poţi merge cu mine.

– Aş vrea să ştiu de ce nu, spuse indignată Nettie.

Linnet o privi, foarte calmă.

– Ai fi o piedică. Aş fi tot timpul îngrijorată pentru tine şi nu ştii nici să călăreşti bine, nici să tragi.

Nettie o privi, uimită pentru o clipă, şi apoi rîse.

– O spui de-a dreptul, nu-i aşa?

– Trebuie s-o fac. E o încercare serioasă. Crazy Bear îl urăşte pe Devon şi mă urăşte pe mine. Dacă nu-l eliberez, atunci ne vom pierde amîndoi viaţile.

– Dumnezeule!

Nettie se aşează pe scaun.

– Nu ştiu cum poţi să stai aşa şi să vorbeşti despre moarte atît de uşor.

– Sînt sigură că acest calm al meu e doar o faţadă. E în joc viaţa lui Devon şi există şansa să-l salvez, o şansă mică, o ştiu, dar atîta timp cît există măcar o urmă de speranţă, o să o fac.

Nettie oftă.

– Bine, nu pot merge, dar pot să am grijă de Miranda.

– Nu, o duc la Phetna. Oamenii ăştia i-ar putea face rău, dacă o las 'aici. Le va fi frică să se ducă la casa Phetnei.

Nettie îşi privi prietena cu admiraţie.

– N-am mai văzut pe nimeni cu un cap atît de rece ca al tău. Cum pot să te ajut?

– Poţi să mă ajuţi să fur un cal.

Nettie zîmbi, mai mult pentru sine.

– Aş fi fericită s-o fac, mai fericită decît crezi.

Aşteptară pînă cînd întunericul deveni total, după care se strecurară prin beznă la ţarcul Moşierului. Nettie o ţinu pe Miranda la distanţă, în timp ce Linnet se strecură printre stinghiile rupte. Odată intrată înăuntrul ţarcului, Nettie nu mai putea s-o vadă şi începu să fie îngrijorată că era ceva în neregulă. Caii se plimbau liniş-

tiţi, nederanjaţi de prezenţa lui Linnet. O dată, ar fi putut jura că văzuse strălucirea părului lui Linnet sub burta unuia dintre cai, dar îşi spuse că se înşelase. După ce trecură parcă ore întregi, Linnet scoase un cal pe poartă.

– De ce a durat atît de mult? şopti Nettie.

– Şaua, răspunse scurt Linnet. Trebuie să plec. La revedere... prietena mea.

Se îmbrăţişară.

– Noroc, Linnet, îţi doresc tot norocul din lume şi te rog, te rog să ai grijă.

Linnet sări în şa, pe calul înalt şi negru.

– Eşti sigură că poţi stăpîni animalul ăsta? întrebă Nettie ridicînd-o pe Miranda spre mama ei.

– Bineînţeles.

– O să-mi lipsească felul tău amuzant de a vorbi, spuse Nettie, ştergîndu-şi ochii cu dosul palmei, dar Linnet mîna deja calul, gîndindu-se la drumul care-o aştepta.

– Unde-i băiatul? fură primele cuvinte ale Phetnei, cînd le văzu pe Linnet şi pe Miranda, care dormea.

– Moşierul, îi rosti ea numele înăbuşindu-se, l-a dat în grija lui Crazy Bear.

– Crazy Bear? Nu e cel care ţi-a omorît părinţii?

– Chiar el, dar nu o să mai ia pe nimeni din familia mea.

I-o dădu pe Miranda Phetnei.

– Doar nu te gîndeşti să te duci după el, nu-i aşa?

– Ba da, mă duc după el.

– Singură? Credeam că ai minte, dar n-ai.

– Te rog, am trecut deja prin asta, cu Nettie.

Phetna rămase tăcută o clipă, înainte să vorbească.

– Bine, o să te duci după el, dar n-o să te duci singură.

– Nu poţi vei cu mine, Phetna. Eşti prea...

– Nici măcar n-o spune. Nu eu o să merg cu tine, ci Yellow Hand.

– Yellow Hand? E aici?

– Nu, dar o să fie. Am un semnal, în caz că am nevoie de ajutor. Dă-te jos şi Yellow Hand va fi aici imediat.

În casă, Phetna luă un corn de cerb gol de pe cămin, ieşi afară şi suflă în el, de cîteva ori în fiecare direcţie, iar apoi femeile începură să aştepte. Phetna pregăti pachete cu mîncare, turte de orez şi carne uscată, în timp ce Linnet scria în forzaţul *Bibliei* Phetnei. Îşi scrise testamentul, făcînd-o pe Phetna tutorele copilului.

– Dacă nu mă întorc în două săptămîni, poţi...

– Sssst! o întrerupse Phetna. O să am grijă de copil pînă te întorci şi nu o să mă gîndesc altfel la asta. Acum, mănîncă şi nu mai vorbi atît.

Linnet despachetă cu grijă cele patru sculpturi ale lui Devon.

– Am adus astea, în caz că...

– Pentru că n-o să te mai întorci în Spring Lick. Iar acum taci, apoi eu am să-ţi dau ceva ce-ţi poate fi util.

Nici una dintre femei nu auzi sosirea lui Yellow Hand. El apăru, dintr-o dată, în casă.

– Sînt aici, zise el liniştit.

Linnet îi spuse ce se întîmplase cu Devon, iar tînărul ascultă cu atenţie.

– Nu-ţi cer să vii cu mine, zise ea liniştită. O să mă duc singură.

Băiatul îşi umflă pieptul.

– Cum o să-l găseşti? Cum o să citeşti urmele?

– Voi...

– Femeile nu sînt antrenate să facă asta. Poţi călări un cal?

– Da.

– Atunci să mergem. Prea mult timp pierdut deja.

Abia îşi termină cuvintele şi Linnet era afară, călare.

Phetna veni la ea şi îi dădu puşcă, pulbere şi gloanţe.

– Ştii să o foloseşti?

– Da.

– Atunci pleacă, Dumnezeu să te binecuvînteze şi să veniţi înapoi sănătoşi, cu toţii.

După plecarea lor, Phetna se aşeză în balansoar şi o privi pe Miranda, care dormea. Părea cumvă că nu era nici o speranţă, cei doi tineri plecînd după cineva atît de viclean ca şi Crazy Bear. Phetna oftă şi îşi aminti că aceea trebuia să fie ziua în care plecau cu toţii la Sweetbriar.

Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, Sweetbriar şi zilele tinereţii ei, vremea dinaintea focului. Îşi amintea faţa fiecărui om din Sweetbriar.

– Mă întreb dacă Doll e la fel de urît ca întotdeauna? murmură.

Doll l-ar fi ajutat pe băiatul lui Slade, Doll şi Gaylon, şi Lyttle, toţi ar fi putut să-l ajute. Zîmbi, gîndindu-se la imaginea formidabilă a lui Agnes Emerson în spatele unei puşti de doi metri lungime. Nu exista indian care s-o sperie.

Brusc, Phetna sări în picioare. Sweetbriar. Cuvîntul îi răsună în cap. Se uită la poala ei şi-şi întinse picioarele.

– Puţin cam ruginite, spuse ea tare, dar o să reuşească.

Începu să arunce provizii într-o traistă. Măcar o dată, era mulţumită de faţa ei. Măcar aşa nimeni, alb sau roşu, nu-i va face rău, în timpul drumului. Nu, nimeni n-o s-o deranjeze. Zîmbi, gîndindu-se cum se va repezi la Doll Stark şi cum va sări acesta. Dumnezeule! Nu se mai simţise aşa bine de doisprezece ani, dinaintea focului.

– Haide, Miranda.

Ridică fetiţa adormită.

– Avem treabă.

Phetna plecase, iar cei trei oameni care se strecurară, mai tîrziu, prin noapte, şi dădură foc casei n-au aflat niciodată că era goală.

– Dorinţa Domnului a fost împlinită, spuse o voce de femeie, fără să observe îndoiala din celelalte două perechi de ochi.

Linnet îl urmă pe Yellow Hand în tăcere, fără să-i dea vreun prilej să se îndoiască de ea sau să zîmbească batjocoritor, dezgustat de slăbiciunea femeilor albe.

Părea de neobosit, aproape ca şi cum n-ar fi fost om, în cursa de urmărire a lui Crazy Bear şi a bărbatului pe care acesta îl ţinea captiv. Se opriră o dată să doarmă, lîngă un rîu, iar el o privi şi văzu că dormea uşor, ca şi cum regreta timpul petrecut în somn.

Terenul era aspru, arbuştii deşi. Odată trebuiră să treacă printr-o mlaştină, iar apoi se opriră şi smulseră lipitorile de pe picioarele cailor. Braţele lui Linnet erau zgîriate, pe obraji avea ciupituri de ţînţari şi totuşi părea să nu simtă nimic.

– Ne apropiem de ei?

Erau primele cuvinte rostite de vreunul dintre ei în douăzeci şi patru de ore.

– Da, răspunse el. Crazy Bear e neglijent. Nu îşi ascunde urma. Crede că nu-l urmăreşte nimeni.

– Nu.

Ochii ei priveau în depărtare.

– Nu are nici un motiv să creadă că va fi urmărit.

– Haide, gata cu vorbitul.

Călăriră încă două zile, rochia lui Linnet ajungînd sfîşiată şi zdrenţuită, părul murdar şi plin de buruieni şi rămurele încîlcite, totuşi ochii ei străluceau febrili cînd privea în faţă, aşteptîndu-se în orice clipă să-i vadă pe oamenii lui Crazy Bear şi pe Devon.

Yellow Hand dădu un semnal de oprire, ca să mănînce puţină carne tocată şi nişte căpşuni sălbatice. Stăteau unul în faţa celuilalt, cu puşca încărcată, lîngă Linnet, cînd ea observă o mică mişcare lîngă piciorul lui Yellow Hand şi văzu un şarpe gata să atace. Înhăţă

instantaneu puşca şi trase, anii de antrenament şi practică cu puşca dîndu-i o precizie perfectă.

Yellow Hand se uită la ea şi apoi la şarpele mort de lîngă piciorul lui. Îl ridică, după care o privi din nou.

– Mi-ai salvat viaţa, spuse el calm, dar ne-ai ucis pe amîndoi. Haide, trebuie să ne ascundem pentru o vreme. Poate nu ne vor găsi.

Linnet înţelese ce voia el să spună, că erau foarte aproape de Crazy Bear şi de oamenii lui. Parcă numai după cîteva secunde, tabăra lor era înconjurată de oameni şi Linnet îşi aminti de clipele în care fuseseră măcelăriţi părinţii ei, iar ea fusese luată de aceiaşi oameni.

Stătea lipită de Yellow Hand, sub un pîlc de tufe de coacăze. Ţepii ascuţiţi o împungeau în piele. Dintr-o dată mintea ei se limpezi. Crazy Bear avea să-i găsească şi îi va ucide, aşa cum, probabil, îl ucisese deja pe Devon. Nu se putea salva pe ea, dar îl putea salva pe Yallow Hand..

Se împinse de lîngă băiat şi se rostogoli pe mica pantă, aterizînd la picioarele lui Crazy Bear.

Indianul rînji şi o trase de păr, în picioare. O întoarse spre ceilalţi şi spuse ceva, trăgînd capul lui Linnet pe spate pînă cînd acesta ameninţă să se despartă de corp. Ceilalţi patru indieni rînjiră, în timp ce Crazy Bear o aruncă pe Linnet pe spatele poneiului lui şi urcă în spatele ei.

Călăriră ore întregi, şira spinării calului lovind în mijlocul lui Linnet. Cînd se opriră, Crazy Bear o împinse de pe căluţ şi ea încercă să aterizeze în picioare, dar ge-

nunchii îi cedară şi căzu grămadă la pământ.

Un băţ ascuţit şi vocea stridentă a unei femei o făcură să-şi ridice privirea. Senzaţia oribilă de *déjà vu* o copleşi, văzînd că era aceeaşi femeie care o lovise înainte, cînd fusese în tabăra lui Crazy Bear. Parcă nu trecuseră trei ani. De fapt, părea că nu părăsise niciodată tabăra murdară. Se uită la toate feţele care o priveau, aşteptîndu-se să vadă o pereche de ochi albaştri, dar nu era nici una.

Crazy Bear o trase de păr şi ea se ridică în faţa lui. El spuse ceva femeilor în limba lor, iar ele chicotiră la unison şi se apropiară încet de Linnet, cu ochi ameninţători. Se opriră cînd un bărbat, bătrîn, cu corpul slab, pe care atîrna pielea, intră alergînd în tabără. Părea foarte tulburat şi arăta mereu spre Linnet, apoi spre ceva din mîna lui, fluturîndu-şi braţele în direcţia în care fusese capturată Linnet.

Crazy Bear înhăţă obiectul din mîna bătrînului şi îl împinse aproape în faţa lui Linnet. Ea recunoscu o pungă care atîrna la şoldul lui Yellow Hand. I se tăie respiraţia gîndindu-se că l-au găsit pe băiat. Crazy Bear o plesni tare peste faţă, iar ea se strădui să rămînă în picioare.

El dădu nişte ordine femeilor, care o doborîră la pământ şi îi legară mîinile cu curele de piele aspră, tăioasă. Apoi, îi îndoiră picioarele în spate şi îi legară împreună mîinile şi picioarele, obligîndu-i corpul să formeze un arc dureros, răsucit. Femeile o ridicară şi, în timp ce ele o legănau înainte şi înapoi în aer, mîinile lor

ţinînd-o cu neglijenţă, ea auzi cai în apropiere. Un lătrat ascuţit al unui ordin al lui Crazy Bear şi femeile o împinseră într-o colibă întunecoasă şi goală, căderea buimăcind-o. Cînd îşi recăpătă respiraţia văzu că se afla din nou, în acelaşi gen de adăpost scund în care fusese după uciderea părinţilor ei; dar de data aceasta nu mai exista speranţa salvării de către un semiindian cu ochi albaştri.

Capitolul 22

– Bună, fetiţo de catran.

Linnet nu putea să se mişte, picioarele fiindu-i îndoite la spate şi legate de mîini, dar cunoştea vocea aceea, o cunoştea bine şi lacrimile care-i umpleau gîtul o sufocară. Bucuria de a şti că el era în viaţă! Nu pentru mult timp, poate, dar era în viaţă.

– Poţi să te răsuceşti?

Nu era uşor şi Linnet îşi aminti de un peşte zbătîndu-se pe uscat, dar mai curînd ar fi murit, decît să renunţe la speranţa de a ajunge cu faţa la Devon al ei. Trecu o clipă, înainte să-l vadă.

– Devon! Ce ţi-au făcut?

El încercă să zîmbească, dar buzele nu puteau aluneca pe dinţii uscaţi.

– S-au distrat. De ce eşti aici? Ar fi trebuit să fii în siguranţă, cu Miranda. Vino mai aproape.

Ea avansă, grăbindu-se, pînă ajunse să-l atingă.

– Sărută-mă, spuse el răguşit. Am nevoie de tine.

Ea nu-l întrebă nimic, dar sărutul lui păru mai cercetător ca orice altceva şi, cînd îi simţi interiorul gurii, uscat, aproape crăpat, ştiu că el avea nevoie de umezeală de la ea, mai mult decît orice. Devon se desprinse şi ochii îi străluciră pentru o clipă.

– Un vechi truc indian? întrebă ea.

– Nu. Doar al lui Macalister. Linnet, ce cauţi aici? N-ar fi trebuit să te afli aici.

– Asta o spui tu. Devon, am un cuţit.

El aproape că sări în sus, privind-o, cu corpul legat la spate, într-un cerc, exact ca al ei.

– E legat în interiorul coapsei mele, numai că nu ştiu cum să ajung la el.

Devon părea să aibă probleme în a gîndi corect şi repede.

– Repede. Trebuie să ne mişcăm repede. Poţi să te ridici?

– Cum l-ai putea lua tu?

– Cu dinţii, răspunse el.

Linnet reuşi să se ridice, simţind cum muşchii o dureau şi urlau după odihnă. Devon îi ridică poalele rochiei şi jupele cu dinţii, mult deasupra taliei, ca să expună cordonul pantalonaşilor de pînză. Sfoara era înnodată şi el nu reuşea s-o desfacă.

– La naiba, Linnet! De ce trebuia să faci nod?

Ea zîmbi în întuneric, auzindu-i cuvintele. Cu o strîngere puternică a dinţilor, Devon rupse sfoara şi o mare parte din pînză. Cuţitul pe care i-l dăduse Phetna era

legat între coapsele ei, iar mînerul lui lăsase, prin frecare, o urmă aspră şi iritată, pe moliciunea coapsei opuse.

Devon îi privi o clipă corpul, ivoriu, strălucind în întuneric, după care îşi lăsă capul în jos şi scoase cuţitul din teacă. Păru să zăbovească acolo mai mult decît era necesar ca să ia cuţitul.

Linnet realiză cît de obosită era – oare era vorba doar de extenuare? Se rostogoli pe burtă, aşa încît el să poată tăia cureaua care îi lega picioarele de mîini. Cît de bine era să se întindă din nou!

Devon dădu drumul cuţitului dintre dinţi şi îşi odihni obrazul pe podeaua rece şi murdară, prea obosit ca să taie legăturile de la mîinile ei. După o clipă, spuse:

– Lynna, poţi să le tai şi pe ale mele?

Ea se încruntă auzindu-i tonul. Era rănit, iar jovialitatea era un efort suprem pentru el.

– Repede, Lynna, repede.

– Da, Devon.

Îngenunche după cuţit, cu mîinile încă legate la spate. Devon nu se clinti cînd ea veni în spatele lui şi încercă să mişte lama cuţitului pe sub cureaua de piele care-i ţinea minile legate de picioare. Încercă să-şi calmeze gîndurile înnebunite, cînd tăie cureaua, căci Devon nu-şi schimbă poziţia nefirească şi strînsă spre spate.

– Mi-e teamă că corpul meu a stat prea mult în această poziţie. Poţi să-mi eliberezi mîinile?

Nu era uşor pentru ea ca să-şi învingă teama şi să-şi controleze mîinile, în timp ce încerca să taie cureaua cu

cuţitaşul. Legăturile erau atît de strînse, încît abia dacă găsea loc să strecoare lama.

– Nu-ţi face grijă că mă vei răni, şopti Devon. Taie-mi mîna şi nici n-o să-mi dau seama. Numai fă-o repede.

Ea simţi vîrful lamei atingîndu-l o dată, dar Devon nici nu tresări şi nici nu se mişcă, iar Linnet îşi dădu seama că el spusese adevărul, zicînd că mîinile îi erau amorţite.

Cînd fu liber, Devon îşi mişcă braţele încet, într-un mod ciudat.

– Dă-mi cuţitul. Linnet, ascultă-mă, îi spuse el la ureche, în timp ce îi tăia cureaua din jurul încheieturilor. Sînt aici de mult şi... nu mă simt bine. Promite-mi ceva. Dacă o să cad undeva, lasă-mă acolo. Mergi singură mai departe şi lasă-mă. Nu vreau să fii prinsă din nou de Crazy Bear. Mă înţelegi?

– Perfect, spuse ea liniştită.

– Atunci, îmi promiţi?

Linnet îşi ridică mîinile în faţă şi începu să-şi frece încheieturile.

– Nu. Şi acum, dă-mi cuţitul şi o să-ţi eliberez picioarele.

– Lynna, te rog.

– Devon, nu mai pierde timpul.

Tăie legăturile şi, cînd îi atinse picioarele, le simţi umede, şi îşi dădu seama că era sînge. Nu avea timp să ţipe şi se forţă să facă tot ceea ce trebuia făcut.

– Poţi să mergi? îl întrebă, după ce se eliberaseră.

– Nu, dacă poţi să mă cari.

Linnet îşi ţinu respiraţia, în timp ce tăie lateralul micului adăpost şi se uită afară, în lumina palidă a zilei, să vadă dacă era cineva în preajmă. Oamenii lui Crazy Bear erau leneşi şi nu puneau paznici mereu, iar acum, cînd el era plecat, căutîndu-l pe Yallow Hand, oamenii lui erau şi mai relaxaţi.

– Nu-i nimeni, spuse ea şi îi întinse mîna.

El o prinse şi Linnet îl ajută să se ridice, aplecat, faţa lui fiind o mască ce îi ascundea toate gîndurile şi sentimentele. El făcu semn cu capul şi ea îl conduse afară din adăpost, în pădure. Privindu- l pentru prima dată pe Devon în lumina zilei, văzu că arsurile lui pe jumătate vindecate erau din nou însîngerate. Nu-l întrebă ce-i făcuse Crazy Bear.

Ochii lui erau duri şi, fără să spună nici un cuvînt, o avertiză pe Linnet şi îi făcu semn să o ia înainte. Merseră încet timp de o oră, iar Linnet îşi dădu seama că el nu mai putea continua prea mult. „Dacă aş putea să-l car", se gîndi ea cînd ajunseră pe malul unui rîu. Suprafaţa apei era acoperită de cîţiva buşteni, tăiaţi şi pregătiţi pentru construit. Mintea lui Linnet se abătu în altă direcţie şi ea se întrebă ce catastrofă îi făcuse pe nişte colonişti să-şi piardă toţi buştenii pe care-i pregătiseră cu atîta grijă pentru cabana lor, cînd un gînd îi veni fulgerător. Ea nu putea să-l care pe Devon, dar apa, da.

– Devon, dacă te bag în apă, ai putea să te ţii de un buştean?

El aprobă din cap, cu ochii strălucitori.

Linnet îl sprijini atît cît îi permitea constituţia ei fragilă

şi merseră spre malul rîului. Ea îşi dădu seama, din modul în care el îşi ţinu respiraţia, că răceala apei îi produse dureri la început. Era gol de la talie în sus, purtînd doar pantalonii lui groşi, din stofă aspră, şi nu avea pantofi. Totuşi, pe măsură ce intra mai adînc în apă acesta îl amorţea şi îi curăţa rănile. Plutirea ajuta la reducerea presiunii din picioarele sale tăiate şi Devon se simţea mai bine.

– Inteligent. Inteligent, Lynna, spuse el, lăsînd apa să-l ridice.

– Guvernanta mea m-a pus să studiez despre cum să mă descurc cu bărbaţii răniţi, care sîngerează, în sălbăticia Kentucky-ului.

El îşi puse braţul peste un buştean şi o privi cu o sprînceană ridicată, neştiind dacă ea glumea sau nu.

– Nu mai vorbi. Or să ne caute, în curînd, zise el şi îşi lipi obrazul de scoarţa aspră, odihnindu-se pentru prima dată, după patru zile.

Plutiră în tăcere ore întregi, în timp ce soarele apunea şi noaptea se întindea asupra lor. Erau clipe în care Devon părea adormit şi Linnet îl privea cu atenţie, gata să-l sprijine, dacă aluneca.

– Într-o zi, o să am eu grijă de tine, şopti el o dată, cînd ea îl credea adormit.

– Mi-ar plăcea asta, spuse ea şi îi atinse urechea.

Auziră cai pe mal, mergînd încet, aproape neauzibil. Braţul lui Devon se ridică de pe buştean şi trase capul lui Linnet sub bărbia lui, între el şi buştean. Ea nu respira, de teamă să nu facă zgomot. Mult timp după ce

caii nu se mai auzeau, Devon o ţinea încă sub el, iar gîtul îi amorţise şi o durea. El o eliberă încet şi ea lovi cu picioarele în spate, ca să-şi reia locul lîngă el. Îl privi întrebător.

– Părul tău e prea strălucitor, spuse el şi se sprijini de scoarţa copacului.

Cînd soarele răsări, Linnet începu să-şi dea seama că trebuiau să se oprească undeva, să se odihnească şi să mănînce.

– Devon, întrebă ea încet.

Acesta deschise ochii, limpezi şi luminoşi, de un albastru-sclipitor.

– Credeam că visez, spuse Devon, zîmbind, dinţii de un alb perfect distingîndu-se pe pielea lui întunecată. Credeam că, dacă deschid ochii, tu nu o să fii aici şi o să-mi dau seama că mi-am imaginat totul.

Ea îşi băgă mîna în desimea moale şi cîrlionţată a părului lui negru.

– Ai avea dreptate, pentru că n-o să mai poţi scăpa de mine nici în somn, de-acum încolo.

Zîmbetul lui se lărgi.

– Cînd o să scăpăm din asta, hai să facem mai multe Mirande.

Ea îi aruncă o privire dezgustată.

– Nu te gîndeşti la nimic altceva?

– A trecut...

– Nu-mi spune, mult timp.

El îi zîmbi şi nu răspunse.

– Devon, spuse ea serios. Nu ştiu ce să facem acum.

Trebuie să te usuci şi să te odihneşti şi amîndoi avem nevoie de hrană.

El îşi înălţă capul şi privi în jur.

– Încă nu sîntem suficient de departe de Crazy Bear. Poţi să te mai ţii şi să mă dirijezi doar, pentru încă o vreme?

– Da, dacă poţi şi tu.

– Pot, spuse el şi închise ochii din nou.

După-amiază începu ploaia şi Linnet se bucură pentru că gîtul şi mîinile începuseră să-i fie arse de soare. Pielea întunecată a lui Devon părea insensibilă la soare şi ea se bucura că rănile expuse începeau să se vindece. La apus, cînd ploaia se opri, Devon o ajută pe Linnet să devieze buşteanul spre mal. Ei nu-i venea să creadă cît de slabă devenise din cauza lipsei de mîncare şi a celor douăzeci şi patru de ore de plutit, dirijînd un buştean pe rîu.

Devon se prăbuşi pe un pat moale de frunze uscate.

– Du-te şi caută ceva de mîncare, femeie, spuse el, închizînd ochii.

Linnet se ridică deasupra lui şi îl privi încruntată, în timp ce el deschise un ochi, amuzat.

– O să plăteşti pentru asta, Devon Macalister, spuse ea, dar el închise ochii şi zîmbi liniştit, în timp ce Linnet porni încet prin pădure.

Sălbăticia Kentucky-ului era un rai de vînat sălbatic, fructe de pădure şi nuci. Ea îşi umplu poala cu coacăze grase şi coapte şi le duse lui Devon. El mîncă încet, sugînd fiecare coacăză, în timp ce Linnet le înfuleca

grăbită.

Ea se opri şi îl privi.

– De cît timp n-am mai mîncat?

El ridică uşor din umeri.

– De cîteva zile. Am pierdut măsura timpului.

Devon o privi, cu o expresie tandră şi iubitoare.

– Nu mă aşteptam să te văd acolo, Lynna. N-ar fi trebuit să vii.

– Te-am pierdut o dată pentru că am crezut că nu mai exista speranţă pentru noi şi eram hotărîtă ca asta să nu se mai întîmple încă o dată. De altfel, Moşierul mi-a spus că ai fugit şi m-ai părăsit.

El rămase tăcut şi deveni foarte interesat de o mură.

– Ştiu că el e cel care... Ştiu ce a făcut.

– Am presupus că ştii, zise Devon, băgînd coacăza în gură. Şi acum, hai să ne îndepărtăm de rîul ăsta, ca să dormim. Mîine o să pornim din nou.

– Dar, cum? Picioarele tale arată îngrozitor.

El se întinse peste spaţiul dintre ei şi îşi umplu mîna cu fusta şi jupele ei ude.

– Dacă îmi amintesc corect, ai destule haine ca să facem sute de perechi de mocasini, şi poate şi vreo două cămăşi.

– Da, desigur.

Linnet se ridică în picioare, îşi trase fusta şi desfăcu cordonul primei jupe

Devon o privea cu atenţie, dar nu spuse nimic.

Ea rupse pînza în fîşii şi îi legă picioarele, încercînd să nu se uite la grozăvia înfricoşătoare în care se trans-

formaseră acestea. Cînd Devon se ridică, ea privi în altă parte, să nu vadă expresia stoică pe care o luase el. Erau momente cînd Devon părea foarte retras şi foarte shawnee. Nu merseră prea departe, iar el îi arătă tot timpul cum să nu părăsească o urmă.

Într-un tîrziu, se opriră şi dormiră la adăpostul ocrotitor al unei albii secate. Linnet îi scoase bandajele de pe picioare şi apoi dormi liniştită, strînsă în braţele lui.

Ceva îi gîdilă nasul şi ea se întinse, înainte să deschidă ochii. Devon îi sărută gura vlăguită, înmuiată de somn şi braţele ei îi înconjurară gîtul.

– Nu, dulcea mea păsărică, nu aici. Trebuie să călătorim.

Devon îşi ridică privirea, spre arborii ce se înălţau deasupra lor.

– Nu mă simt în siguranţă aici. Sîntem urmăriţi şi el e aproape de noi.

– El? întrebă Linnet, cu ochii măriţi.

– Nu ştiu cine. Hai să mergem, repede şi în linişte.

Picioarele lui Devon începuseră să se acopere cu crustă şi Linnet ştiu că bandajele înlocuite nu erau suficiente pentru ele.

Păşeau încet şi foarte slăbiţi, Devon fiind mai obişnuit cu mersul, decît Linnet. Ea se simţea ameţită şi abia reuşea să-l urmeze, fără să pună întrebări şi fără să fie cu adevărat conştientă unde se aflau. Uneori, el se oprea şi părea că miroase aerul.

– Devon... începu ea, dar privirea lui fermă o reduse la tăcere.

Devon era foarte conştient de paşii ei foarte zgomotoşi, în timp ce el, deşi mult mai greu, abia dacă putea fi auzit, păşind atît de uşor şi de atent pe pămîntul pădurii. Se opriră o dată ca să mai mănînce nişte mure, dar Devon părea tot timpul că urmăreşte ceva, era preocupat, în timp ce Linnet încerca, cu mîini tremurătoare, să mănînce cît mai mult posibil.

– Haide, spuse el, foarte încet, aşa încît ea de-abia îl auzi şi Linnet privi cu regret lujerii grei de fructe coapte.

În amurg, ea privea spatele plin de cicatrici al lui Devon şi, brusc, pămîntul păru că se roteşte, că se rostogoleşte şi Linnet se simţi atît de greoaie, şi apoi atît de uşoară. Genunchii îi cedară şi căzu la pămînt.

– Linnet!

Devon îi ţinea capul în braţe.

– Linnet, spuse el din nou şi ea deschise ochii, surprinsă.

Încercă să se ridice, dar el o reţinu, cu fermitate.

– Am căzut?

– Da, spuse el, încruntîndu-se uşor. Mi-e teamă că te-am împins prea departe. Vezi stîncile de acolo?

Ea se ridică puţin şi înclină din cap.

– Poţi rezista pînă acolo?

– Bineînţeles.

Încercă să se ridice în şezut, dar el o opri, cu ochii fulgerînd, mînioşi.

– Linnet! M-am săturat de bineînţeles-urile tale, imită el batjocoritor accentul ei însufleţit. Cred că am uitat că tu eşti din est şi nu eşti făcută pentru o astfel de viaţă.

Ar fi trebuit să ai suficientă judecată să-mi spui că nu mai poţi merge. Acum, încetează să mai faci altceva, în afară să te ocupi de tine însăţi, şi hai să ajungem între stîncile acelea. O să fac un acoperiş deasupra capetelor noastre.

– Dar tu, Devon? Tu eşti cel rănit, spuse ea, atingîndu-i braţul acoperit cu crustă. Şi n-ai mîncat mai mult decît mine.

– Cînd o să scăpăm din toate astea, o să te duc să-l cunoşti pe străbunicul meu. I-a fost atît de frică că sîngele meu de alb mă poate înmuia, încît aproape că m-a ucis, cînd m-a trecut prin Ritualurile Bărbăţiei. Focul şi Crazy Bear sînt o nimica toată, în comparaţie cu lucrurile la care s-a gîndit bătrînul.

– Nu se poate! Nu aveai nici o cicatrice înainte de acestea.

El îi zîmbi.

– Îmi place să ştiu că te-ai uitat.

Ea privi în altă direcţie.

– Cred că o să plec spre stîncile acelea chiar acum.

– Spune-mi, toate fetele englezoaice sînt ca tine?

– Nici pe departe. Mi-e teamă că am dezonorat întregul popor englez. Dacă tatăl meu ar fi ştiut lucrurile pe care le-am făcut de cînd te-am cunoscut pe tine, sînt sigură că ar fi refuzat să mă mai recunoască drept fiică.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de una din stînci, şi se uită cum Devon rupea rămurele subţiri din arbori, pentru acoperiş.

– Lynna, spuse el cu blîndeţe, vorbeşte-mi de familia

ta. De ce ai păsărit Anglia şi toţi banii ăia pe care îi aveaţi?

Ea îi vorbi, liniştită, despre copilăria ei în lux, cînd avea la îndemînă totul. Dar, cînd minele tatălui ei dăduseră faliment, el plecase fără să arunce nici o privire înapoi, aproape ca şi cum ar fi aşteptat cu nerăbdare o viaţă nouă, pe un tărîm nou.

– Faptul că ai avut toţi servitorii aceia – asta te-a făcut atît de autoritară?

Ea ignoră comentariul.

– Nu o să ai o casă mare şi nici oameni care să te servească, dacă o să stai cu mine, spuse el, aproape ameninţător. Mama mea...

– Nu toţi oamenii bogaţi sînt la fel, tot aşa cum nici toţi indienii nu sînt, sper, cu toţii nişte vînzători de magazin înfumuraţi. Dacă aş fi vrut bogăţii m-aş fi putut mărita cu unul din pretendenţii mei din Anglia. Şi poate că mama ta a avut multe motive ca să plece, în afară de dorinţa de rochii de mătase. Poate că era îngrijorată că fiii ei vor creşte ca să fie urmăriţi de indieni, că soţul ei va visa să fie ucis de un urs sau că prietenii ei vor fi desfiguraţi de foc.

Se răsuci, încercînd să-şi controleze mînia.

– Poate, şopti Devon, mîinile fiindu-i ocupate cu făcutul acoperişului.

Trecu o vreme pînă cînd Linnet vorbi din nou.

– Ce se mai aude cu cel care ne urmărea?

– Nu ne urmărea, ci încă o mai face, din cîte cred eu. Ne urmăreşte încă de cînd am părăsit rîul. Dacă ar fi

fost un om al lui Crazy Bear, ar fi făcut o mişcare pînă acum, dar nu e, ne urmăreşte şi atît, aşa că bănuiesc că e doar curios.

– Cum poţi să-l auzi? Eu ascult şi nu aud nimic.

El o privi, ca şi cum i-ar fi răsărit brusc încă trei capete.

– Dumnezeule! Face mai mult zgomot decît un bivol. Probabil că e un bărbat masiv, greoi. Merge cu paşi rigizi, probabil e un alb.

Ea îl privi, iar apoi scrută cercetător pădurea.

– Unde e acum? întrebă încet.

– A plecat de o vreme, imediat după ce ai căzut, presupun ca să facă rost de mîncare, sau poate că s-a săturat de privit. Oricum, nu cred că aş vrea să te las singură aici.

– Pe mine? Dar nu are ce să-mi fure.

El o privi amuzat şi ea simţi cum obrajii îi devin fierbinţi.

– Cred că e greşeala mea, spuse Devon, aşezînd cu grijă trei ramuri deasupra stîncilor. Ar fi trebuit să te am lîngă mine în ultimii trei ani, să te învăţ exact ce ţi se poate fura.

Ea îşi ridică privirea spre el şi zîmbi, dintr-o dată fericită.

– Stai aici, iar eu o să mă duc să caut ceva de mîncare. O să fiu în apropiere, aşa că, dacă o să faci un singur pas, o să aud şi o să ştiu şi dacă va veni cineva. Ai înţeles?

– Da.

El dispăru în pădure, pielea lui întunecată şi pantalonii contopindu-se cu verdele intens al pădurii din Kentucky. Linnet nu-şi amintea cînd a închis ochii, neştiind decît că îi deschise la sărutul lui Devon.

– Uite, spuse el, lăsînd să cadă cîteva feluri de mure în poala ei. Am prins şi doi iepuri, dar nu vreau să aprind un foc aici, noaptea.

Ea mîncă cu lăcomie murele şi chiar şi întuneric, sesiză oboseala lui Devon. El se întinse, corpul lui lung abia avînd loc în adăpostul mic, şi o trase în braţele sale. Ea rămase trează pentru o clipă, ascultîndu-i respiraţia liniştită, inspirînd mirosul lui puternic. În faţa ei plutea amintirea unui bal la care fusese cînd avea paisprezece ani. Purta o rochie albă de satin, cu o jupă din mătase galbenă şi un trandafir la fel de galben în păr. Şi-i amintea pe toţi tinerii zvelţi şi frumoşi, înclinîndu-se politicoşi în faţa ei. „Domnişoară Linnet, îmi acordaţi un dans?" Cuvintele îi răsunau în minte şi se ghemui mai aproape de Devon.

– Lynna.

– Da? şopti ea, cu buzele aproape de ale lui.

– M-ai refuzat înainte, dar vreau să fac dragoste cu tine, acum. O să mă refuzi din nou?

Ea nu îi răspunse, ci îi trase faţa în jos, spre a ei. Îi era foame de el şi teama, călătoria lungă cu Yellow Hand, imaginea lui Devon rănit şi cu dureri, toate astea dădeau tărie pasiunii ei, îi confereau dor şi disperare.

– Sssst, dragostea mea, o calmă el şi îi sărută tîmplele, iar Linnet îşi simţi propriile lacrimi rostogolindu-i-se

pe obraji.

Devon îi înţelegea lacrimile şi ar fi vrut să o poată asigura că nu aveau rost, dar nu putea. Glumea cu ea, o tachina, dar nu voia ca ea să afle pericolul în care el ştia că se puteau afla. Crazy Bear era un leneş şi Devon se îndoia că el l-ar fi urmărit atît de departe, dar nu era sigur. N-ar fi trebuit să se oprească acum, cel puţin nu pe pămînt, într-un copac poate, dar el nu putea s-o lase să-şi dea seama cît de aproape de moarte era posibil să fie. Indiferent dacă o ştia sau nu, Linnet era aproape epuizată, iar el era încă prea slab ca s-o poată căra.

– Te iubesc, Lynna, să nu uiţi asta, te iubesc.

– Da, Devon, da.

Dar pe Linnet nu o mai interesau cuvintele de iubire şi nici un sentiment, în afara greutăţii şi senzaţiei oferite de bărbatul de deasupra ei. Mîinile ei îi mîngîiau uşor corpul, atingîndu-i coastele cu vîrfurile degetelor. Mintea ei se răsucea într-un vîrtej, cînd el o atinse. Voia să strige de plăcere, de bucuria de a fi cu el. Îşi arcui corpul ca să-l întîmpine, trăgîndu-l aproape, mai aproape. Ţipă o dată, iar el o auzi şi ar fi trebuit s-o facă să tacă, dar propriul lui extaz era prea puternic, prea deosebit ca să se oprească.

Se înălţă deasupra ei, privindu-i faţa şi părul, palide în lumina lunii. Ea zîmbea ca o pisică, visătoare, leneşă. Devon se mişcă uşor şi ochii ei se deschiseră, iar picioarele ei îl încercuiră, înlănţuindu-l.

– Nu! Nu mă lăsa.

Nu se putea sătura de el. O mai părăsise o dată.

– Niciodată, dragostea mea, niciodată. N-o să mă mişc toată noaptea, dacă tu vrei asta. Nu te zdrobesc?

Ea doar închise ochii şi zîmbi din nou ca o pisicuţă.

– O să mă străduiesc să suport durerea, şopti Linnet şi adormi curînd, satisfăcută, mintea ei nefiind conştientă nici măcar de ideea de pericol.

Capitolul 23

Era dimineaţă, foarte devreme, cînd încordarea lui Devon o trezi. El se rostogoli într-o parte, ochii lui cercetînd cenuşiul din jurul lor, în timp ce-şi punea, în tăcere, pantalonii. O privire de avertisment fusese suficientă ca s-o oprească pe Linnet să se mişte sau să vorbească. Devon dispăru în semiîntuneric, iar ea se răsuci pe burtă, privind şi ascultînd, dar fără să vadă ceva. Soarele începu să lumineze, păsările se strigau una pe cealaltă, dar Linnet tot nu vedea nimic. Începu să se relaxeze şi simţi cum adormea.

– Deci, ne întîlnim iar.

Linnet deschise ochii, dar nu-şi ridică privirea, căci recunoscuse vocea şi se temea de ea.

– Presupun, că Mac m-a auzit venind, spuse el.

Ea îşi întoarse capul şi privi în sus, la silueta albă şi strălucitoare a lui Cord Macalister. Îşi trase fustele mai strîns în jurul ei, acoperămîntul pe care Devon îl întin-

sese peste corpul ei gol.

– Nu trebuie să mă priveşti aşa, spuse el zîmbind şi Linnet simţi o căldură pentru el, cu toate că nu dorea asta.

Frumuseţea lui Cord avea acest efect asupra majorităţii femeilor.

– Ce cauţi aici? reuşi ea să întrebe, din poziţia ei lipsită de demnitate.

– V-am văzut plutind pe rîu, se părea că aveţi nevoie de ajutor.

– Atunci, nu ţi s-a părut bine, se auzi vocea calmă a lui Devon.

Linnet nu-l auzise apropiindu-se şi, după surpriza de pe faţa lui Cord, nici acesta. Ceva ciudat traversă ochii lui Cord pentru o clipă, apoi el zîmbi leneş.

– Mac, ce plăcere să te văd din nou! Oricum, e mai bine ca ultima dată.

Scoase un sunet care voia să fie rîs.

Linnet nu putea descifra faţa lui Devon, ai cărui ochi deveniră duri şi tăioşi, şi care stătea într-o poziţie prudentă, cu picioarele depărtate.

– Am adus nişte păsări, continuă Cord. M-am gîndit că v-ar putea fi de folos.

Devon aprobă, înclinîndu-şi capul o dată, iar Linnet ştiu că el se gîndea mai mult la ea, decît la sine.

Cele cinci păsări, puse în frigărui şi picurînd în foc, erau considerate de Linnet ca fiind cea mai frumoasă imagine din lume. Cord îi zîmbi, cînd ea desprinse un copan, cu pielea neagră şi crocantă la exterior, roz,

fierbinte şi zemoasă, în interior. Cord se servi cu o pasăre întreagă, dar Devon rămase imobil, privindu-l pe Cord prudent, neîncrezător. Linnet nu putea spune nimic. Acesta era un conflict între doi fraţi, iar ea nu avea nici un drept să se amestece.

Cord îşi linse un deget, studiind pasărea pe jumătate mîncată.

– Ei, Mac, ăsta nu e un mod de a-ţi primi fratele de atît de mult timp pierdut.

Îl privi cercetător pe Mac şi văzu că acesta nu manifesta nici un semn de surpriză.

– I-ai spus?

– Da, răspunse Linnet. Devon, vrei să mănînci ceva?

El o ignoră.

Cord chicoti.

– Se pare că băiatului i-e teamă să-şi ia ochii de la mine, ca să nu fug cu tine – din nou, adăugă el, în timp ce ochii lui strălucitori părăsiră faţa lui Linnet şi licăriră scurt pe corpul ei, pe umărul expus de o mînecă sfîşiată. Ceea ce se pare că el nu ştie este că am ajuns să mă împac cu el. Am avut mult timp în care să mă gîndesc la ce se întîmplase şi am hotărît că femeile sînt mai uşor de găsit decît fraţii şi, dacă el e de acord, aş vrea s-o luăm de la capăt.

Linnet îl privi pe Devon, a cărui faţă era indescifrabilă. Ştia cît de greu era să ierţi pe cineva pentru ceva ce părea de neiertat. Se ridică şi întinse mîna spre el.

– Te plimbi cu mine?

El se ridică în tăcere, părînd că nu voia să-l pără-

sească pe Cord, să-l scape din vedere. Erau la ceva distanţă de micuţa tabără, cînd el vorbi.

– Linnet, dacă crezi că mă poţi convinge să...

– N-am nici o intenţie să te conving, îl întrerupse ea. Voiam doar puţină intimitate. Cred că avem aproape trei ani de timp pierdut, pe care să-i recuperăm. M-am gîndit că ţi-ar plăcea să mă săruţi.

El zîmbi viclean.

– Îndrăznesc să spun că mi-ar plăcea, îi imită el accentul.

O luă în braţe şi o răsuci, apoi o trase spre el, fără să observe că-i susţinea toată greutatea, picioarele ei fiind complet desprinse de pămînt.

– Mă bucur că a trecut, spuse ea, cu gura lipită de gîtul lui.

– Te referi la vremurile rele?

– Da.

Dinţii ei îl muşcară de gît, limba savurînd pielea netedă.

– Dumnezeule, Linnet! spuse el, aplecîndu-se, punîndu-şi braţul sub genunchii ei şi ridicînd-o. Niciodată n-am vrut să te las să pleci. Niciodată n-am vrut să nu te mai pot vedea.

Ea zîmbi, nenatural de fericită, prea fericită.

– N-am crezut niciodată că vom reuşi să trecem peste toate acele momente grele.

El îşi lipi buzele de ale ei, cu gura deschisă, înăbuşind-o, scoţînd-o din minţi. Brusc, el se desprinse şi ea îi văzu mînia din ochi.

– Ştiu ce încerci să faci, Linnet Blanche Tyler.

Ea îl privi, mirată.

– Nu ştiu ce...

– Oh, ba da, ştii şi încetează să priveşti aşa inocent. Eşti la fel de inocentă ca... ei, nu ştiu ca şi ce, dar ştiu ce faci şi poţi să încetezi.

Ea se ghemui în braţele lui.

– Ce vrei să spui?

El îi trase capul pe spate, ca ea să-l privească în ochi.

– Ştiu că unii bărbaţi îşi lasă femeile să le spună ce să facă, dar eu nu sînt unul dintre ei şi poţi să începi să te obişnuieşti cu ideea încă de acum. Poate că ţi-ai petrecut toată viaţa în şcoală, dar nici eu nu sînt chiar prost şi pot să-ţi descifrez micile şmecherii.

– Devon, nu ştiu despre ce vorbeşti. Ai putea să-mi explici?

– Încerci să mă faci să vorbesc despre cît de rău am fost cu tine şi cum tu m-ai iertat. Acum, vrei ca eu să-l iert pe Cord, după tot ce mi-a făcut.

– Şi ce ar fi atît de rău în asta?

– În primul rînd, eu nu sînt genul care iartă. Cînd cineva îmi face o porcărie, eu nu-l iert aşa, în grabă.

– Foarte frumos ce spui tu! Dacă şi eu simţeam la fel?

El zîmbi.

– Tu erai influenţată de faptul că mă doreai în pat.

– Devon!

Linnet părea şocată.

– Dar eu nu am nici un astfel de sentiment faţă de Cord. Dacă vrea să-l iert, trebuie să dovedească c-o merită, înainte să-l consider fratele meu.

Ea privi în altă parte şi găsi că era aproape imposibil să fie dispreţuitoare faţă de un om care o ţinea în braţe, mult deasupra pământului.

– Cred că eşti absolut nedrept.

– Iar eu cred că eşti absolut prea autoritară, spuse el, muşcînd- o de ureche. Crezi că am mai făcut un ţînc, noaptea trecută? Nici măcar nu ştiam că sînt atît de puternic, încît să-ţi fac un copil, după o singură noapte.

Ea îi aruncă o privire dezgustată.

– Descopăr aspecte diferite ale personalităţii tale, aspecte care nu-mi plac.

El o privi, nedumerit pentru o clipă.

– Uneori cred că mă bucur că nu înţeleg tot ce spui. Ştii că aproape am uitat să citesc?

– Nu!

El zîmbi, căci ea se uitase din nou la el.

– Haide, să ne întoarcem. Mi s-a făcut foame.

– Deci, o să vorbeşti cu Cord?

– Poate, spuse el, fără să se oblige. Să mergem.

O aşeză jos şi ea îl urmă, privindu-i spatele, cu arsurile încă sîngerînd.

Cord îi privi cum se apropiau, aşteptînd în tăcere vreun semn din partea lui Devon. Cei doi bărbaţi se priviră, atît de diferiţi, şi totuşi cu acelaşi foc în ochi.

– Ai văzut vreo urmă a lui Crazy Bear? întrebă Devon, aşezîndu-se pe stratul gros de frunze, cu spatele lipit de stîncile reci şi se întinse după una din păsările

din frigăruie.

Cord se relaxă.

– Nu. El e cel care te-a ars?

– Nu.

Devon mînca încet, astfel încît să nu-şi rănească stomacul gol.

– Asta s-a întîmplat în Spring Lick.

Linnet ştia cît de curios era Cord şi că Devon nu avea să spună mai mult.

– Devon a alergat într-o clădire în flăcări şi mi-a salvat fiica.

Cord privi de la unul la celălalt.

– Fiica ei? Presupun că asta mă face unchi.

Linnet încercă să nu roşească, dar nu reuşi. Se întinse după altă bucată de pasăre.

– Nu mai mînca, spuse Devon.

– Dar mi-e foame.

– Linnet! spuse el, îngustîndu-şi ochii. Ai stat prea mult timp fără mîncare şi nu poţi să te îmbuibi.

Ea ştia că el avea dreptate şi voia să mai mănînce, dar se sprijini pe spate de stîncă şi închise ochii. Cît de bine era să aibă pe altcineva care să ia decizii. Insectele bîzîiau şi ea adormi, fără să se trezească nici cînd Devon o trase în jos, aşa încît capul ei să se odihnească pe genunchii lui. O mîngîie pe frunte şi o privi, dîndu-şi seama cît de obosită era, cîtă nevoie avea ca cineva să aibă grijă de ea.

– Mie mi se pare că a căzut ca un plumb, spuse încet Cord. Aţi trecut prin multe?

Devon aprobă din cap.

– Crazy Bear m-a ţinut o vreme, mi-a jupuit nişte piele şi apoi Linnet a venit să mă scape, spuse el, privind-o cu admiraţie. A călărit zile întregi.

– Cum ţi-a găsit urma?

– Yellow Hand a venit cu ea. Nu ştiu cum de ea a fost prinsă şi el nu.

– Yellow Hand?

Cord îşi ridică sprîncenele şi o privi pe Linnet, care dormea.

– E greu de crezut că băiatul ăla a ajutat nişte albi, după ce s-a întîmplat cu mama lui.

Devon atinse părul lui Linnet, ţinîndu-şi braţul protector peste umerii ei.

– Linnet are stilul ei.

– Asta aşa e, zîmbi Cord. O să ies afară să stau de pază, în caz că Crazy Bear are vreo idee.

Devon aprobă din cap şi-l privi pe bărbatul solid ieşind. Atinse obrazul lui Linnet, degetul lui mare mîngîindu-i sprînceana, şi se gîndi ce bine era să fie lîngă ea, ce bine era că se aflau în siguranţă. Îşi sprijini capul pe spate de stîncă şi adormi.

Numai pădurea îi simţea pe cei patru indieni care se apropiau tiptil de cei doi bărbaţi şi o femeie. Numai pădurea îi vedea şi îi auzea.

Capitolul 24

Nu se auzi nici un sunet care să-l trezească sau să-l avertizeze. Acum dormea, iar o clipă mai tîrziu lama rece de oţel a unui cuţit se lipi de gîtul lui, iar Devon deschise ochii ca să-i întîlnească pe cei ai lui Crazy Bear, sclipirea dură şi fanatică a acestora arătînd triumful lui la prinderea pradei sale. Cuţitul îi străpunse pielea gîtului şi un şuvoi gros şi fierbinte de sînge începu să curgă din rană.

Linnet se trezi, simţind corpul lui Devon încordîndu-se, devenind rigid. Nu se mişcă, simţind pericolul. Întoarse doar capul puţin şi un nod imens i se puse în gît, la vederea sîngelui lui Devon. Simţi cum mîna lui se strînge pe umărul ei şi rămase tăcută.

Devon îi vorbi calm indianului, cuvinte pe care ea nu le înţelegea, dar ochii lui Crazy Bear se aprinseră şi mai tare şi el o înşfăcă pe Linnet de păr şi o trase de lîngă Devon.

– Nu, Devon, nu! ţipă Linnet, cînd el se întinse după ea.

Cuţitul, care ar fi pătruns adînc în partea laterală a corpului lui, alunecă pe o coastă. Crazy Bear îl iovi pe omul care îl înjunghiase pe Devon şi bărbatul căzu la pămînt. Crazy Bear nu voia să-l piardă pe Devon, voia să aibă plăcerea propriei lui metode de a-şi ucide prizonierii. Devon îi vorbi indianului, cu o voce calmă şi joasă, dar cuvintele păreau să facă ochii întunecaţi încă şi mai urîţi, şi mai febrili. I se păru că, la un moment dat, îl văzu chiar rîzînd. Mîinile lor erau legate strîns cu bucăţi de piele.

– Lynna, eu...

Ea îl privi în ochi şi văzu mai multă durere decît văzuse atunci cînd el fusese ars. Ochii lui erau îngrozitori, înnebuniţi.

– Devon, te rog, nu te autocondamna.

Pumnul puternic al lui Crazy Bear în coaste o făcu să cadă în genunchi, cu respiraţia tăiată, şi, în acelaşi timp, îi văzu pe cei trei bărbaţi ţinîndu-l pe Devon, care se zbătea s-o apere. Indienii îi împinseră de pe stînci în lumina soarelui şi Linnet ţipă văzîndu-l pe Cord, cu gîtul tăiat adînc dintr-o parte în cealaltă. Se răsuci, cu capul plecat şi ochii închişi, în timp ce indienii o trăgeau pe lîngă el. Lacrimile începură să-i curgă, cînd îl auzi pe Devon şoptind „Frate", atunci cînd trecu peste cadavrul care fusese Cord Macalister.

Crazy Bear o aruncă pe şa şi se urcă pe cal în spatele ei, ţinînd-o strîns de talie cu braţul lui unsuros,

tăindu-i respiraţia. Nu îndrăznea să se uite la Devon, de teamă să nu vadă în ochii lui confirmarea a ceea ce ea ştia că li se va întîmpla. „Te rog, Doamne, se rugă ea, fă să se termine repede." Se gîndi la Miranda şi la Phetna, la faptul că fetiţa va creşte fără să-şi mai vadă vreodată mama. Iar Devon, măcar mai avusese o noapte cu el. Îşi înălţă fruntea şi privi spre pădure. Tatăl ei fusese întotdeauna un om curajos, toţi cei din familia Tyler fuseseră, iar ea nu avea să-i facă de rîs acum, cînd se întîlnea cu propria ei moarte. În curînd, totul urma să se termine şi se va întîlni cu Devon într-o altă lume, o lume fără pericole sau necazuri. Bărbia i se ridică în sus şi Linnet îşi îndreptă spatele. Nu-şi va face de rîs strămoşii sau pe bărbatul pe care-l iubea, purtîndu-se ca o laşă.

Devon o privea şi stomacul i se răscula la gîndul a ceea ce-i va face Crazy Bear iubitei lui. Încercase să se tîrgiască cu indianul, să-l facă să o ierte şi să-l ia doar pe el, dar acesta nu acceptase. Ar fi preferat să n-o mai fi văzut din nou, decît s-o aducă în situaţia asta. Văzîndu-i bărbia micuţă ridicată în sus, stomacul i se contractă şi mai tare şi îşi mută privirea în altă parte.

Era noapte cînd ajunseră în noua tabără a lui Crazy Bear şi, în loc să-i pună pe prizonieri în una din colibe, indienii îi legară de doi pari, aflaţi cam la un metru distanţă unul de celălalt. Doi bărbaţi îi păzeau, cu nişte bîte de război în mîinile lor maronii, în timp ce ceilalţi începură să vorbească, să rîdă şi să treacă de la unul la altul cîteva căni de whisky făcut în casă. Linnet încercă doar o dată să vorbească cu Devon şi durerea din

vocea lui atunci cînd îi răspunse o făcu să-şi oprească celelalte cuvinte.

Rămaseră în picioare toată noaptea, în timp ce femeile îi împungeau pe amîndoi cu beţişoare ascuţite, iar bărbaţii stăteau şi priveau.

– Se va întîmpla dimineaţă? şopti Linnet, cu o voce răguşită, respirînd adînc, încercînd să se calmeze şi să reziste sutelor de mici locuri dureroase de pe corp.

– Da, spuse el foarte încet, eu... vreau să-ţi spun că...

Ea se răsuci în legături, încercînd să-l vadă.

– Nu spune nimic, te rog. Ştiam ce se poate întîmpla, atunci cînd am plecat din Spring Lick.

Devon privi arborii din faţă şi se rugă la zeii străbunicului său. Se rugă pentru puterea de a îndura, nu durerea, ci pierderea lui Linnet, pentru capacitatea de a îndura durerea pe care o va simţi ea.

O împuşcătură răsunînd prin pădurea deasă îi făcu pe toţi să-şi ridice capetele. Devon văzu conturul unei umbre într-un loc unde n-ar fi trebuit să fie. Era ceva familiar în acea siluetă, modul în care umbra lungă şi subţire, arma, se mişca încet, fără vlagă. Clipi din ochii înceţoşaţi. Nu! Nu era posibil!

Cei patru bărbaţi indieni erau în picioare, cu arcurile şi săgeţile lor, armele lor de mînă reprezentînd o slabă apărare împotriva puştilor lungi din Kentucky.

– Ce e? întrebă Linnet, iar ochii lui Crazy Bear o reduseră la tăcere.

Răsună încă o împuşcătură şi unul dintre renegaţi

căzu la pămînt, cu o gaură căscată în piept. Linnet închise ochii, încercînd să-şi îngroape faţa în gît, să facă orice ca să nu vadă oroarea care începea să se petreacă în jurul ei. Nu-l văzu pe Crazy Bear ridicînd braţul cu securea ascuţită, de oţel şi ţintind-o spre capul lui Devon. Nu-l văzu nici pe bărbatul care-l atacă pe indian cu o furcă.

Devon se răsuci spre ea.

– Linnet! Uită-te! Ridică-ţi capul! strigă el.

În jurul lor era zgomot, ţipete, oameni strigînd şi ea nu vru să se uite.

– Linnet!

Comenzile lui o făcură să-şi înalţe capul, la timp ca s-o vadă pe Agnes Emerson aplecată de reculul unei puşti de doi metri. Uimită, Linnet privi în jurul ei. Erau toţi aici! Întregul Sweetbriar mişuna prin tabăra indiană – Ester şi Doll, Wilma şi Floyd, Lyttle şi Agnes, Phetna, Gaylon, Corinne, Yellow Hand alături de ei, şi alţii pe care nu-i cunoştea. Începu să plîngă, suspine uriaşe şi dureroase o cutremurau. Sweetbriar! Frumosul, minunatul Sweetbriar! Veniseră atunci cînd avea mai multă nevoie de ei, cînd amîndoi aveau cea mai multă nevoie de ajutorul lor.

– Te simţi bine? întrebă Wilma Tucker, tăindu-i legăturile lui Linnet.

Linnet nu putea să vorbească, nu putea decît să plîngă şi Wilma o luă în braţe, bucuroasă, pe prietena ei.

– Ce-o să facem cu ei? bubui vocea lui Agnes.

Linnet îşi ridică fruntea de pe umărul Wilmei şi văzu o pată, care era Devon, ridicînd-o de la pămînt. Îi simţea lacrimile pe gît şi îl îmbrăţişă cu putere, încercînd să-i ia o parte din tremurat.

– Sînt bine, Devon, te rog, sînt bine.

– Se pare că voi doi aţi încetat să vă bateţi, măcar pentru o vreme.

Linnet îşi întoarse capul spre vocea inconfundabilă a lui Doll, care stătea lîngă Gaylon. Devon îşi ridică privirea şi strînsoarea în care o ţinea pe Linnet slăbi. Ea îi zîmbi, apoi îl eliberă şi alergă să-l îmbrăţişeze pe Doll, exuberanţa ei aproape doborîndu-l de pe picioare. Rîsul deveni atotcuprinzător, în timp ce toţi se îmbrăţişau între ei.

Corinne o îmbrăţişă pe Linnet.

– Nu mai eşti supărată pe mine că te-am minţit, nu-i aşa?

– Nu, spuse Linnet cu sinceritate. A ieşit bine, pînă la urmă şi asta e tot ce contează.

Corinne suspină şi privi în altă parte, în timp ce Worth Jamieson îşi prezenta cu mîndrie micuţa lui nevastă.

– Ce s-a-ntîmplat, băiete, ţi-e teamă c-o s-o pierzi din nou?

Linnet se răsuci şi îl văzu pe Devon, înălţîndu-se lîngă ea.

– Nu te condamn, continuă Gaylon. Dacă mi-aş găsi o micuţă îmbrăcată aşa şi alergînd prin pădure, şi mie mi-ar fi frică să n-o pierd.

Linnet privi în jos, la rochia zdrenţuită. Fusta era

ruptă pînă la coapsă într-o parte, iar umărul şi o jumătate din guler erau sfîşiate în partea de sus.

– Voi doi, moşilor, nu v-aţi schimbat deloc, mereu vă îngrămădiţi acolo unde nu-i nevoie de voi, spuse Devon tărăgănat.

– Unde nu-i nevoie! explodă Doll. Cînd v-am găsit, voi doi eraţi...

– Hei, tinerilor, tăceţi imediat! comandă Agnes. În caz că nimeni n-a observat, ne aflăm într-un loc nu prea nostim.

Cuvintele ei îi făcură pe toţi să privească carnagiul din jur.

– Cord, spuse Linnet. L-au ucis...

– Ştim, zise Esther, bătînd-o pe braţ. Totuşi a murit repede şi noi l-am îngropat.

– În regulă, zise Agnes. Hai să-i îngropăm pe aceştia. Esther, tu şi cu Corinne duceţi-i pe Lynna şi pe Mac în altă parte şi lăsaţi-i să se odihnească.

Îl măsură din ochi pe Devon.

– Iar tu să nu-mi faci probleme. Spatele tău e atît de urît că mă doare numai cînd mă uit la el.

– Ar trebui să-i vezi picioarele! spuse Linnet, apoi se opri cînd toţi cei din jur tăcură, pînă ce Doll începu să rîdă.

– Hai, Corinne, du-i undeva şi să nu provoci iar vreo ceartă între ei, cum ai făcut 'nainte, îi spuse Doll fiicei sale.

– Ah, tati, zise Corinne, acum sînt căsătorită cu Jonathan.

Se întoarse spre Linnet şi continuă:

– Am un băieţel.

Linnet era gata să-i spună de fiica ei, dar se opri. Devon refuza să se mişte mai departe de jumătate de metru de Linnet şi o ţinea tot timpul de mînă. Ea avea nevoie de asigurarea lui, temîndu-se că se va trezi şi va vedea că e legată de un stîlp, în timp ce Crazy Bear dansează în jurul ei.

Ceilalţi se întoarseră repede, iar Agnes arătă spre un bărbat înalt, slab şi blond, pe care Linnet nu-l cunoştea.

– El e Lester Sawrey. A venit în Sweetbriar după plecarea ta.

Lester părea un om important.

Lyttle se duse cu Jonathan la cai, cîţiva kilometri mai departe şi se aşezară cu toţii în jurul focului, iar cînd veniră proviziile, începură să mănînce.

– Ce mai face Lincoln? o întrebă Linnet pe Esther de copilul la a cărui naştere ajutase.

– Dumnezeule! spuse Agnes. Esther a mai făcut unul de cînd ai plecat tu. Dacă Mac nu se întoarce să-l ţină pe Doll pe la magazin, ea o să se epuizeze făcînd copii.

Esther îşi ascunse faţa, dar Doll zîmbi larg, de la o ureche la cealaltă.

– De unde aţi ştiut? întrebă Devon, privindu-i pe fiecare pe rînd.

– Phetna, zise Doll, dînd din cap spre femeie. Eu stăteam pe verandă, văzîndu-mi de treburile mele, cioplind şi muncind ca întotdeauna.

Ochii îi dansau de veselie.

– Cînd femeia asta şi-a ridicat faţa spre mine şi mi-a

zîmbit. Nu mi-a trebuit decît o clipă ca să ştiu că era Phetna. Întotdeauna a fost aşa de urîtă încît putea să facă un om să albească cu o singură privire şi nu s-a schimbat deloc.

Se opri şi îşi privi auditoriul.

– Mai tîrziu, cineva mi-a spus că a fost într-un foc şi a ars, aşa că m-am uitat mai atent, şi, ştiţi ceva, avea dreptate. Nu mai e chiar aşa urîtă cum mi-o aminteam.

Toţi rîseră, Phetna mai tare decît toţi şi Linnet îşi dădu seama cît de bine se simţea femeia, făcînd din nou parte dintr-un grup de oameni. Îşi petrecură ziua vorbind, bărbaţii pregătind adăposturi primitive pentru noapte şi amintindu-şi de zilele petrecute împreună în Sweetbriar.

Linnet se gîndi la Cord şi la cît s-ar fi bucurat aceasta cînd Devon i-ar fi spus „frate". Agnes îi înţelese mîhnirea şi vorbi cu ea despre Cord, cum acesta era îngrijorat că îmbătrînea şi poate era mai bine aşa. Linnet nu credea nici un cuvînt din ce spunea Agnes, dar măcar rămăsese cu o amintire plăcută despre el.

Foarte ciudat, oamenii puseră foarte puţine întrebări despre Linnet, iar ea se întrebă cît de multe le spusese Phetna. Simţea cum i se înroşeşte faţa gîndindu-se la cîte le-ar fi putut spune Phetna. Soarele apunea şi ziua lungă ajungea, în cele din urmă, la final. Linnet se întinse, bucurîndu-se că se terminase, că erau, în sfîrşit, în siguranţă, dar aruncă o privire visătoare către Devon. Doar noaptea trecută o petrecuse întreagă în braţele lui. Cît va mai trece pînă ce va fi o nouă noapte cu el? Cuvintele Moşierului despre Devon nu-i dădeau pace.

Va mai vrea să se căsătorească cu ea, după toate cele prin care trecuseră? Obţinuse ceea ce voia de la ea, aşa că de ce-ar mai fi vrut să se căsătorească? Cînd Devon îi întîlni privirea, Linnet se uită în altă parte.

– Cred că e timpul, spuse Doll, schimbînd o privire cu Agnes.

– Cred că ai dreptate.

Ceilalţi din cerc suspinară resemnaţi, evitînd ochii lui Devon şi ai lui Linnet. Ei se ridicară încet în picioare.

– Nu, spuse Agnes, voi doi rămîneţi acolo. E ceva ce trebuie să facem, indiferent dacă ne place sau nu.

Oamenii intrară în pădure şi Devon o luă pe Linnet de mînă.

– Ce crezi c-ar zice dacă m-aş strecura sub cuvertura ta, la noapte?

Ea îşi smulse mîna.

– Te rog, nu. Am avut destul parte de asta în Spring Lick.

– L-am prins, spuse Gaylon şi ei îşi ridicară privirile şi îl văzură pe bătrîn ţinînd o puşcă lungă ţintită spre capul lui Devon.

– Gaylon! exclamă Linnet şi vru să se ridice, dar simţi ceva în spate, iar cînd se uită o văzu pe Agnes îndreptînd o puşcă spre ea.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă Devon şi începu să se ridice, dar Jonathan zîmbi şi îl împinse la loc, cu mai multă forţă decît era necesară.

– Doll, tu eşti vorbitorul, spune-le-o, zise Lyttle.

– Sweetbriar era un orăşel cu adevărat liniştit, pînă cînd Mac a adus-o acasă pe fetiţa asta englezoaică.

Zîmbi văzînd că Devon se încruntă.

– De atunci, lucrurile s-au întors cu josul în sus. Mac e plecat mai tot timpul, iar atunci cînd e în Sweetbriar e atît de ţîfnos, încît nimeni nu poate trăi alături de el. Şi acum, s-a 'ntîmplat asta. Phetna vine plîngînd la Sweetbriar, pe un măgar, cu povestea asta atît de îngrozitoare încît abia dacă ne vine s-o credem, dar ea jură că-i adevărat. Mai mult, are cu ea un copil, pe şa, de care spune că-i al vostru.

Linnet îşi lăsă capul în jos, neputînd să-i privească pe nici unul în ochi.

– Iar asta nu-i corect, spuse Agnes. Nu-i corect pentru voi doi să tot alergaţi unul după altul şi să faceţi atîtea necazuri în două oraşe, dar dacă aţi început să faceţi copii şi tot nu sînteţi căsătoriţi, atunci asta e împotriva Domnului şi noi ne-am gîndit să facem ceva.

– Şi ce anume aveţi de gînd să faceţi?

Linnet simţi mînia şi ostilitatea din vocea lui Devon.

– Am hotărît să luăm problema în mîinile noastre, continuă Doll. Am hotărît că putem să reparăm ceva din ce a fost făcut.

– Cum asta? întrebă tăios Devon.

– Dacă mai ţii minte, Lester e preot şi o să vă căsătorească. Iar dacă nu sînteţi de acord, cred că va trebui să facem ceva în legătură cu asta.

Linnet privi feţele familiare, care ţineau puşti, furci, coase şi nu se putu abţine să se întrebe cît de serios vorbea Doll.

– Nu spune nimic pe care să-l regreţi, bătrîne, zise Devon, mînia simţindu-i-se în voce, în fiecare mişcare.

Nu-mi place să-mi spună altcineva ce să fac şi mai ales cu cine să mă însor. O să mă hotărăsc singur, cînd o să vreau, şi n-am nevoie de nimeni care să-mi spună cînd va fi asta.

– Împuşcaţi-l, zise Linnet calmă şi toţi o priviră, iar ochii ei fulgerau cu roşul în legătură cu care le plăcea s-o tachineze lui Jessie şi lui Lonnie. M-aţi auzit bine, împuşcaţi-l. Nu vă puteţi imagina prin ce am trecut de cînd l-am întîlnit pe bărbatul acesta şi în ultima săptămînă mi-a jurat tot timpul că mă iubeşte şi că vrea să se căsătorească cu mine, iar acum aflu că m-a folosit pentru scopurile lui.

– Linnet! spuse Devon, prinzînd-o de mînă. Nu-i adevărat. Ştii că nu-i adevărat ceea ce zici.

– Tot ce ştiu e că refuzi să te căsătoreşti cu mine.

– Nu e vorba de asta. Doar că nu-mi place să fiu forţat.

– Şi te forţez eu? Cred că am dovedit o mare răbdare şi toleranţă, în ceea ce te priveşte.

El se holbă la ea, apoi începu să rîdă, o îmbrăţişă şi o strînse, braţele ei fiind fixate, imobile, în pieptul lui.

– Cred că o faci din nou, nu-i aşa?

Ea zîmbi, cu faţa lipită de umărul lui.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

El o ţinu, depărtînd-o uşor de el.

– Cred că o să am nevoie de mult timp ca să te învăţ că bărbaţii sînt capul unui cămin.

– Cămin? întrebă ea, cu ochii mari.

Devon se întoarse şi îl privi pe Doll, peste butoiaşul puştii.

– Du-te şi adu-l pe Lester. Sînt gata.

Doll zîmbi şi îşi lăsă puşca în jos.

– Era şi timpul, aş zice.

Cununia era tăcută, în jurul lor auzindu-se mai mult zgomotele pădurii şi suspinele unora dintre femei, deşi lui Linnet i se păru că vede o lacrimă strălucind în ochii lui Gaylon. Corinne şi Esther făcură coroniţe de flori ca să acopere rochia ruptă a lui Linnet şi ea ţinea un buchet în mîinile tremurătoare. Odată decizia luată, Devon nu mai părea preocupat de seriozitatea căsătoriei, deşi Linnet îi simţea mîinile răcindu-i-se brusc.

– Acum, poţi s-o săruţi.

Devon o ţinu pe Linnet de umeri şi o sărută apăsat, iar ea fu uimită de intensa uşurare pe care el o arătă la sfîrşitul ceremoniei. În timp ce Lyttle o răsuci ca s-o sărute pe obraji, ea se gîndi imediat la serile liniştite, în faţa unui foc, cînd Devon îi va spune la ce medita în timpul neobişnuitei lor cununii.

Mîncară din nou, stînd în jurul focului, fără ca Devon sau Linnet să se privească unul pe celălalt, deveniţi amîndoi timizi, dintr-o dată. Două ore după ceremonie, Lyttle şi Jonathan le arătară un adăpost pe care-l făcuseră în acea zi. Era puţin mai departe de tabăra celorlalţi.

– Ne-am gîndit că aţi trecut prin destule pentru astăzi, aşa că o să vă lăsăm singuri, spuse Lyttle. Dar vă avertizez să vă aşteptaţi la un chef zdravăn, cînd ne vom întoarce acasă.

Devon zîmbi şi trase pătura într-o parte, ca să o lase pe Linnet să intre. Tot nu se priveau unul pe celălalt, în

timp ce ochii ii se obişnuiau cu întunericul.

– Îmi pare rău de ce s-a întîmplat, începu Devon. Nu mă refer numai la Crazy Bear, ci la tot. O să încerc să mă îndrept şi să fiu bun cu tine.

Linnet îl privi foarte, foarte serioasă.

– Asta înseamnă că o să fii întotdeauna un soţ perfect şi că n-o să te superi la cel mai mic lucru pe care o să-l fac şi...

Un fulger scurt de mînie traversă faţa lui Devon.

– La naiba, Linnet! Eu...

Se întoarse, văzînd amuzamentul din ochii ei.

– Eşti cea mai doborîtoare femeie.

Rîsul fericit şi triumfător al lui Linnet umplu aerul dinăuntru şi răzbătu în afara adăpostului primitiv, de iarbă.

– Taci, Doll, spuse Agnes la remarca glumeaţă a bărbatului, dar nici Devon, nici Linnet nu auziră nici un sunet pentru mult, mult timp.

SFÎRŞIT

ÎN CÎTEVA CLIPE ÎNGROZITOARE, VIAȚA EI SE SCHIMBĂ PENTRU TOTDEAUNA.

Sărutul lui era un foc, o senzație uimitoare care începea în gura ei și își croia drum arzător prin corp, în jos. Brațele ei îi înconjurară gîtul, lipindu-se de trupul lui atletic. Devon o așeză pe pămînt și ea îi simți greutatea deasupra. Ardea. El își plimbă buzele în jos, pe gîtul ei, și ea se arcui, ca să-i permită accesul la orice parte dorea. Degetele lui îi rupseră o bucată din rochie și el îi atinse curba de început a sînilor.

– Oh, Devon, șopti ea.

Lei 11900